Cip Ieşan
Mersul Trenurilor

cu ilustraţii de Jup

Iaşi, 2007

Dopul scuză mijloacele

Aproape de centrul oraşului, într-o noapte fără lună, nişte necunoscuţi au furat capacul de fontă care astupase din 1923 pînă în acea clipă gura de canal situată la intersecţia străzilor Jaroslav Hasek şi Bobinatorilor. În aceeaşi noapte fără lună, domnul Zbigniew Văscăuţeanu, fost fabricant de fire cu plumb, grătare, capcane şi nasturi, în prezent pensionar, se întorcea acasă de la bufet. El declară că nu se întorcea de la bufet, ci de la o ceainărie, dar asta nu are importanţă: oricum, există zeci de martori dispuşi să bage mîna în foc, să depună mărturie. În fine: întorcîndu-se de la bufet sau de la ceainărie, el a traversat intersecţia fără să se asigure şi a nimerit în gaura de canal acum fără capac, furat cu cîteva minute în urmă de nişte necunoscuţi, după cum spuneam.

Toată viaţa, domnului Văscăuţeanu i-a plăcut să chefuiască, să bea şi să se veselească. I-au plăcut femeile, ba şi mîncarea i-a plăcut. Din acest motiv, el a făcut burtă. Burta l-a salvat de la o moarte sigură, deoarece a rămas blocat în gura canalului cam cum rămîne blocat dopul în gîtul sticlei. La un dop de calitate ne referim. Deoarece nici pompierii, nici membrii echipei de descarcerare nu posedă un tirbuşon de mărimea lui Zbigniew, el se află şi acum, după aproape o săptămînă, în gaură. Autorităţile locale au venit să privească, şi-au dat cu părerea, apoi au ajuns la concluzia că e bine aşa, fiindcă deocamdată nu sînt fonduri pentru achiziţionarea unui nou capac din fontă.

În primele zile, poliţiştii de la Rutieră i-au dat de băut ca să-i sticlească ochii şi să-l observe astfel şoferii care trec prin intersecţie. După ce au văzut cît poate duce domnul Văscăuţeanu (ohohoooo!), s-a ales o soluţie mai ieftină, deci l-au vopsit în dungi reflectorizante albe şi roşii. Copiii din cartier mai trag în el cu praştia cînd nu-i văd părinţii, maidanezii îl mai pîngăresc uneori, iar locatarii blocurilor din jur îi aduc zilnic de mîncare cu schimbul şi îl hrănesc cu lingura. Bătrînul este, totuşi, bucuros că n-a căzut cu capul în jos, caz în care ar fi fost hrănit prin clismă.

Univers spaţial românesc

La Vraiştea funcţionează un Centru de Cercetări Spaţiale, unde lucrează mai mulţi cercetători în domeniul spaţial. Ei încearcă să realizeze ceva. Mai întîi, au încercat să construiască o rachetă. O rachetă de fabricaţie autohtonă, care să poarte mesajul lor de prietenie pînă în cele mai îndepărtate galaxii. Racheta era aproape gata cînd a venit o comisie de la centru. Şeful comisiei a arătat cu degetul către racheta aflată pe rampa de lansare şi a întrebat: „Ce-i cu boilerul ăsta, bre? Pentru aşa ceva primiţi voi bani?”. După care, a tăiat din fonduri.

Din ziua următoare, cercetătorii s-au apucat să construiască un avion. Un avion de fabricaţie autohtonă. Cînd avionul era gata de testare, a venit o nouă comisie de la centru. Deoarece preţul combustibililor crescuse între timp, şeful comisiei a arătat cu degetul spre aparat şi a întrebat: „De prostii din astea avem nevoie noi acum? Ia, gata!”. După care, a tăiat şi el din fonduri.

Peste noapte, pasionaţii cercetători şi-au schimbat din nou profilul şi au început să construiască un balon cu aer cald. Şeful următoarei comisii de la centru a arătat cu degetul spre el şi a zis că aşa se consumă prea multă căldură, prea mult aer cald, şi că să facă în loc unul cu aer rece.

În fine, cercetătorii spaţiali de la Vraiştea au decis să construiască un balon umplut cu gaz. Şeful noii comisii de la centru a zis că preţul unui metru cub de gaz a crescut mult în ultima vreme şi că nu se poate face atîta risipă, nefiind fonduri, aşa că balonul să fie umplut cu cărbuni, lemne sau păcură.

Plimbare pe Strada Pacienţii

După operaţia de apendicită, pacientul Cosmin Gumă, 12 anişori, s-a îngrăşat brusc cu aproape 10 kilograme, fapt oarecum neobişnuit pentru cei care se operează de apendicită. Micuţului pacient i s-a făcut radiografie; pe film s-au văzut siluetele a zece pense metalice, a unui ceas bărbătesc de mînă şi a unui patruped ciudat, despre care încă nu se ştie mare lucru. Directorul dispensarului respectiv vrea să prezinte un comunicat ştiinţific pe tema apariţiei şi creşterii bacteriilor patrupede gigantice în corpul copiilor români operaţi de apendicită, în vreme ce administratorul unităţii sanitare reclamă dispariţia unui taburet metalic cu patru picioare.

La acelaşi dispensar, chirurgul Romeo a leşinat la vederea sîngelui, motiv pentru care a căzut prin tăietura de la operaţie, fiind cusut în organismul pacientei de către asistenta-şefă, mioapă. A doua zi, trezită din somn, pacienta a simţit ceva zvîcnindu-i în pîntece şi a crezut că este însărcinată. Din fericire, pe acolo a trecut un vînător care a tăiat burta lupului şi le-a scos de-acolo pe Scufiţa Roşie şi pe bunicuţa sa. Despre chirurgul Romeo nu s-a mai auzit nimic de atunci.

Noile pagini din jurnalul plutonierului Mitran

MERCUREA: Raportez în jurnal că sînt subofiţer plutoner pltr.mjor Mitran care ma ridicat în grad acu cîţiva ani că din plotoner m-jor m-a făcut agent şef sau aşa ceva şi mi-a venit din nou rîndul la patrulare pîn sectoru meu aşa că deci l-am luat pe sergntl.rngjt. adică reangajat Cristea şi pe cîinl.plţst. Recs ptr. a porni înpreună toţi patru sau cinci cîţi sîntem către noi aventuri. Deci erea seară iar tenperatura din termometre era rece find toamnă de octonbrie deci aşa că am intrat mai întîi prima oară la Italian Piţa unde măcar e cald find uşile închise şi lam luat pe patronu turc la controlat şi la întrebări de sănătate. Ahmed mia declarat că e sănătos ce mia urat şi nouă şi la mîngîeat pe Recs care noroc că avea botniţă la bot altfel iar îl lăsa fără inelu dupe deget ca data trecută cînd ia dat o clătită espirată. Ne-am încălzit noi ce neam încălzit apoi am eşit pe traseu apoi că se lăsase rece am intrat iar la adăpost, mai ecsact în parc deoarece avea gard de plasă cu sîrmă înghimpată să nu treacă frigu. Cum patrulam noi pe aleie mam uitat deodată la cînele Recs. Ei, acesta dispăruse ca cînd nar fi fost legat cu cureaua de Cristea. Mă Cristea mă, scoate cînele de unde şti, dacă nu chem sectoristu.

Cristea sa rîs de gluma mea după ce mea esplicato apoi a strigat cuţu cuţu dea intervenit pe noi mai mulţi cîni potăi şi dulăi ptr. să ne muşte nu alta. Am zis Cristeo depistează tu mă carei Recs dîn ei că pentru mine toţi posedă asupra lor patru menbre şi un cap la care semnalăm doi ochi nas gură

şi coadă şi nici unu nare bulan porhart sau girofar să zici căi cîne poliţist. Pînă la urmă lam depistat pe Recs, că tocma interoga o căţa pe care se sprijinise cu labele din faţă şi atunci ne-a transmis pîn staţie mesajul „Vulturu cheamă patrula Pajura!”. Eu iam răspuns „Greşală, domnu’ căpitan, ce număr aţi format? Aici familia Mitran, ordonaţi!”. Ce mia ordonat şefu nam scris în jurnal că poate citeşte mama decît numai atît, că să ne deplasăm de urgenţă la localu nu mai ştiu care, că bîrîia aparatu dar bine cam ţinut minte că numele se termină în SRL, unde sa semnalat eveniment de bătaie între clienţi cu scaunele.

Am efectuat balansarea braţului în plan vertical pînă ce sa sufocat Recs că uitasem săi dau drumu din mînă la curea şi am staţionat un tacsiu care iam zis conducătorului auto să se deplaseze regulamentar pînă la crîşma SRL. El sa rîs de noi pînă ce iam avertizat două peste ochi şi nea lăsat urgent în faţa unei unităţi de deservire pe care scria ceva şi SRL la urmă ezact cum mia ordonat domcăpitan Bustuchină. Am intrat în interior unde am depistat suspecţi de ambele secse cu semne de recunoaştere ca mafioţii la pept, mai eczact flori albe de creponată roz şi bleo. Cînd am efectuat pătrunderea în incintă tocmai am surprins în fraglant delict infracţiunea de dare de mită şi spălare de bani deoarece unul declara la microfon „De la naşu zece milioane şo butelie!” care bani îi aduna întro găleată şi miam dat seama căs mafioţi că am văzut şi eu filmul naşu, aşa că am gîndit un plan.

* * *

Cristeo, zic eu, eu zic să-i înconjurăm! Mai întîi rămîn eu aci cu cînele şi efectuezi tu înconjurare măcar de două trei ori după aia schinbăm. Deci rămîn eu cu cînele Recs şi Cristea dispare ca cînd ar pleca. Înjur am semnalat cetăţeni de toate secsele şi mese patrupede cu produse agroalimentare. Recxs, ca cînele poliţist, dă să mă tragă, că cred că depistase o urmă de infractor. Îi dau drumu şi ordon fincă îi sînt superior în grad şo băiatu, caută, caută. Caută Recs ce caută după ordin cu botu pînă la masa cu fripturi unde sa şi oprit începînd a ancheta un corp delict de găină decedată. Aha zic eu, infractorul ori infractori la plural dacăs mai mulţi ca de ecxsemplu trei s-a ascuns sub masă. Eşi de acolo cu mînile la ceafă! Somat! Nu trage şefu, sînt eu Cristea, zice Cristea, căci el era. Ce cauţi mă acolo, eu te-am trimes săi înconjuri, fac eu. Păi, raportează el, raportez că aşa am făcut da ma luat doi la întrebări că unde am fost că nu m-a văzut cînd sa dat darul. Eu zic că care dar, ei zice că cică ce, că sînt şmecher, una-alta etc, pînă la urmă am scăpat nebătut că mam ascuns aci cu sarmalele şi sticla asta. Deodată cum stăteam eu aplecat aşa săl chestionez pe Cristea a răsunat o înpuşcătură deci am simţit o durere. Au, zic eu, care vipuşca mea a tras? Am crezut cam fost înpuşcat şi cam murit ptr. ţară aşa că înainte să mor miau trecut pîn faţa ochilor toate segvenţele din viaţă întro clipă şi cu ocazia asta am aflat şi cine mia pus pinieze pe scaun în facult... în lic... în gimnaziu că atuncea nam văzut aflîndu-mă cu spatele.

Ştind că am murit şi fincă am vizionat la telenciplon... ceplen... die... la emisiunea aia de la televizor cu animale şi savanţi de ştinţă cum este cînd e unii care moare de moarte policlinică şi dupaia vine de povesteşte la televizor că simţi aşa că te ridici de vezi totu în jur şi mai vezi în faţa ochilor o lumină mare albă care te apropi de ea, aşa am simţit şi eu că mă ridicam şi vedeam în jurul meu ca cînd aşi fi fost viu cum nişte oameni încerca să mă ridice şi mă apropiam de o lumină care cînd am întins mîna la ea ma fript la degete deoarece era becu. Deci adică eu nu fusesem înpuşcat ci numa ma lovit dopu de la şampane în plan orizontal şi nişte cetăţeni ma ridicat de jos în sus în plan vertical. Bine deci, le ordon eu, carei treaba, maţi înconjurat? Vreţi bătae? Acu dau pîn staţie! Nu, domnu, aţi păţit un şoc şi aţi leşinat pe jos. Măi, întreb eu, vă întreb, sînteţi mafioţi? Noi, nu, fac ei, ci nuntaşi. După ce mă au lămurit repede în două ore carei confuzia care o făcusem, eu am efectuat scuze că lam bătut pe naşu şi pe mireasă iar Cristea a cerut o sticlă cu liquieor şi o farfurie cu tremurici de purcel.

* * *

SÎNBITI: Deci raportez în jurnal că am eşit din nou în patrulare cu srgnt. rngjt. Cristea şi cu cînele Recxs care de el n-am înţeles bine fincă n-are patru lare ci patru labe. Cred că e destinul inplacabil care nea reunit din nou pe toţi patru în aceiaş formulă. Deci am ieşit pe trasel şi fincă începusă burniţa am intrat la restaurantul Ciobănaşu cum îi zicea pe vremuri că acuma nu ştiu cum îi zice da noi tot aşa îl ştim. Am intrat nu de burniţă sau de consumaţie ci fincă am văzut lumină pe geam după ora închideri care sigur era infractori acolo pătrunşi pîn infracţie ptr să fure că de hoţi e plină lumea. Deci efectuez eu ciocăneală ce ciocăn eu cu bulanu în butonul soneriii pînă aude şeful domnul nea Hrişcu zis domnul Fane care mă cunosc cu el de hăt şi care cînd a eşit înjura da' sa oprit cîn ma văzut tocmai pe mine şii mea zis aşa. Adică iată ce: „Hai poftiţi dom' Mitrane de serviţi din prinosul nostru. Mulţani servici uşor” apoi mă trasă la o masă dîn fund unde era ceilanţi băeţi, ospătarii adică. „Ştiţi, e onomastica mea de naştere” încheie sărbătoritul de turnat în pahare şi de îmi umplut farfuria ce a şterso cu mîneca. „Mersi dragă da nu servesc în tinpul serviciulului că nu-îmi permite uniforma” zic supsemnatul. „Hai, domnu şef, nu mă jigniţi acuma de zioa mea. Daţi uniforma jos, pune-ţi şapca şi porhartu în cuer şi hai, uitaţi aicea icre de peşte, slănină de la Gică porcul nostru, caş de oae proaspătă, pîine caldă de alantăeri, sardele, stickxsuri şi un, dacă permite-ţi, pahar de frăguţă sau căpşunică de la producător, cum se mai zice V2, ca rachetele nemţilor, adică, da' curat. Şi pentru colegii matale la fel”.

Ei în cazul ăsta ce să mai zici, ne-am înfipt eu cu sergnt-ul rngjtl. Cristea ptr. să servim. „Mulţani dom' Fane, da' cîţ ani faci?” lam interogat eu pe sărbătorit. „Cinjdoi, mersi” făcu el cu gura plină. „Deee Domnul sănătate şi matale la fel că eu numai necazuri am avut în ultima vreme mai ales cu spărgătoriii din ultimele săptămîni” continoă el în continuare.

Cînd am aozit asta meam amintit că misiunea organului este pentru ca să steie drept în faţa corupţiei a hoţiei şi-a altor neajunsuri ale societăţi actuale. „Care spărgători?”, mam informat eu pe dată. „Păi care nea spart geamul şi care a penetrat prin efracţie periodic în fiecare noapte de nea sustras produse şi bunuri în valoare de peste cîteva zeci milioane lei vechi adică roli cum le mai zice plus obecte personale cum ar fi peptănul lui Matei; ia uitaţ la el ce păr are în cap dacă nare peptăn” face el.

M-am gîndit eu ce mam gîndit cum o fi asta cu efracţile cum a zis Fane, că me-aduc aminte că la artimetică cînd s-a predat lecţia cu efracţii zecimale şi chiar periodice am fost bolnav la film cu băeţii că rula „Revanşa”. Noroc cu Cristea mai tînăr mai cu caş la gură care rămăsese de la o tartină care mai ştia aritimetică motiv ptr. care mia şi arătat: „Uitaţi, dom’ agnt. şf. ce-a spart ăştia geamurle pentru ca să intre”. Zis şi făcut: ia-m zis lui Cristea, că Recs tocmai se defeca întro tufă deci naveai cu cine discuta, iam zis hai să ţinem de pază, poate prindem ceva. Ne-am pus aşa: Recs deo parte şi eu cu Cristea de cealantă a spărturiii, ca să fim la egalitate şi neam pus pe pîndeală.

* * *

Cum pîndeam noi aşa, trece timpul şi după vre-o doătrei zile la un momendat sună pîn staţie domnu inspctr.şef. Bustuchină care zice că mă deplasaţivă (ezact aşa mia zis, fără liniuţă de unire!) urgent şi repede pe str. Sulfinii unde sa semnalat un praf suspect care se crede că e antracs de la terorişti şi cade rău la organism deci aşadar ca să am grijă să nu gust înainte dacă cumva îl depistez. Plecăm deci la adresa rexpectivă. Cît îi ceasu, mă? întreb eu pe Cristea. Zece jumate raportează el. Zece jumate ziua sau douăzejdoi treizeci noaptea întreb eu dar apoi îmi dau seama repede că era noapte find întuneric. Mă Cristeo fac eu, unei strada asta Sulfinii şi ce semnificaţe istorică a avut sulfina ptr. poporu romîn dea botezato aşa după numele la o stradă? El cică sulfina e o pasăre fincă şi el locueşte în civilie pe str-dela Zinbrului care e sinbolul Moldovii şi tot aşa şi cu sulfina, care nu lam contrazis fincă ştiam căi bun la zologie find cioban. Am răsfoit aşadar deci nonmeclatoru cu străzi şi artere de trafic şi am găsito că se numea înainte fundac Ilie Pintilie care unde tocmai acolo şi eram. Mă uit eu în stînga şin dreapta, la nord şi la vest să văd prafu alb. Nimica. Aprind eu lanterna şi o îndrept spre becu de iluminat stradal străzile şi văd că e stins. Aha Cristeo, fac eu, e întuneric! Dau cu lanterna în jur şi numa ce văd doă grămezi mari de praf albe lîngă o construcţie care încă era neconstruită find şantier de construcţii. Haha, team prins, stai că trag, somez eu suspectul (domnu şf. Bstchn. mia zis că prafu alb e suspect şi cu sucspecţii ştiu cum să mă porţ). Fincă nu-a răspuns mam deplasat la el şi am luat o monstră în caschetă. Cum mă uitam la dînsa numa ce văd că cînele Recs care tocma efectua urinare într-o grămadă de praf alb dupe jos începe să scoaţă fum.

Cristeo zic eu, vezi de te uită să vezi ce are cînele că poate ia intrat ulei la motor, nu vezi ce fum face? Cristea dă să se aplece să vadă cei apoi se ridică şi raportează: şefu raportez, am văzut că e întuneric. Luminează mă cu bricheta nu sta îi ordon eu ceea ce numa atît am mai apucat să văz cum se apleca sub Recs cu flacăra aprinsă şi dupaia mam trezit pe patul ăsta de spital de unde scriu în jurnal. În salon mai e şi Cristea înbrăcat în pansament ca o momîe şi Recs la fel şi a mai fost şi domnu inspctr.şf. Bustuchină dimineaţa care mea adus două bănăni cu un bileţel pe ele să le curăţăm de coajă mai întîi şi ziaru în care am citit despre nişte miliţeni de-a sărit în aer după ce a umblat cu focu la carbid, care eu mam amuzat de păţanea lor chiar dacă nu-i cunosc deşi pe unu îl cheamă tot Mitran şi pe altu cam la fel ca pe Cristea. Cînd eşim din spital pornesc eu ancheta să aflu ce sa întîmplat de fapt şii de drept şi-l iau cu noi şi pe bietu Recs care acum provizoriu pe vreo doă trei luni se numeşte Molda fincă la afectat ecsplozia.

* * *

MARŢ: În sfrşit raportez că noi toţi trei sau cinci cîţ sîntem am efectuat însănătoşire în numai două buc. zile fincă domnu cptn.inspctr.şf. Bustuchină care nea adus banane la spital nea zis la plecare „Însănătoşire grabnică măi băeţi” şi noi am ezecutat ordinul. Cît am stat în spital me-am pus de cîteva ori o întrebare egxistenţială: deci noi care sîntem poliţişti avem la patrulare cîni poliţişti, nu? Asta înseamnă că aştia noi, de era gardieni publici şi ia făcut poliţişti comunitari, au la patrulare cîni comunitari, nu?

Faptul divers

Datorită apariţiei de defecţiuni în reţeaua de distribuire a gazului metan, cetăţenii din cartierele Alexandru cel Bun, Ion Vodă cel Cumplit, Radu cel Frumos, Gelu, Glad şi Menumorut, Gheorghe Doja, Lăcustă Vodă şi Petru Cercel sînt rugaţi să se prezinte zilnic între orele 8.00-14.00 la ghişeele filialelor de cartier, pentru a-şi ridica personal gazul şi apa caldă. Pentru pensionari, invalizi şi persoane cu copii în braţe, gazul şi apa caldă vor fi livrate prin poştă sau prin cablul TV, în pauzele publicitare.

Un incident regretabil s-a petrecut ieri dimineaţă, cînd linişte a paşnicilor cetăţeni din cartierul Moromeţi a fost tulburată de un scandal între doi cetăţeni străini, mici investitori particulari. Yussuf Bîr Laden, încălcînd preceptele islamice şi aflîndu-se într-o avansată stare de ebrietate, a încercat să violeze haremul partenerului său de afaceri, Ali Men Tarah. Haremul s-a zbătut ce s-a zbătut, s-a smucit şi, fiind mai iute de picior, a reuşit să scape.

Venitul pe cap de membru al tribului Hurumbu s-a dublat aseară. Artizanul acestei adevărate inginerii financiare a fost vrednicul vînător Mbwewe, care a prins un iepure.

Cu un an în urmă, elevii clasei a IV-a de la Şcoala Generală „Ciuma lui Caragea” au meşterit din traforaj, la orele de atelier, o „Cantină a Păsărelelor”. Trei piţigoi şi un scatiu care făceau parte din personalul acestei unităţi de

deservire au fost arestaţi, fiind surprinşi în flagrant pe cînd sustrăgeau alimente din magazie.

Aflat în misiune şi fiind atacat de doi presupuşi infractori, agentul Vipuşcă Valerică şi-a arătat bărbăţia în faţa celor care asistau la incident. Din acest motiv, subofiţerul a fost arestat preventiv şi cercetat pentru comportare indecentă în public.

Fenomen luminos neobişnuit

Deasupra casei gospodarului Terente Lămîie din comuna Cîrmoaja a fost văzut un corp luminos straniu, care stătea nemişcat. Bătrînii localităţii s-au speriat şi au început să-şi face cruce; ei au declarat presei că aşa ceva n-au văzut de cînd se ştiu! Oamenii de ştiinţă chemaţi la faţa locului au stabilit că este vorba de un bec pentru iluminatul stradal.

Misterioasele dispariţii de după Sărbătoarea Vinului

Ca suprafaţă nu este nici mai mică, dar nici mai mare decît alte aşezări identice. Unii zic că ar fi vorba de o localitate de cîmpie, alţii sînt ferm convinşi că se află într o pitorească zonă de dealuri subcarpatice, iar primarul Eugen Epuraş, cînd se îmbată, umblă pe uliţa mare ca pe poteci înguste şi şerpuitoare de munte. După ce s-a făcut vinul, iar din recipientele utilizate în acest nobil scop nu s-a mai auzit nici un bolborosit cît de mic, cîţiva localnici inimoşi au format un comitet de iniţiativă pentru a sărbători evenimentul anual...

Cuvîntul de deschidere al „Sărbătorii Vinului” a fost unul singur, şi anume „Dragi”; atît a apucat să spună primarul pînă cînd a auzit o sticlă goală vîjîindu-i, ca o aluzie, pe la ureche. A înţeles mesajul şi a tăiat repede panglica întinsă de două şcolăriţe frumos îmbrăcate, apoi a declarat inaugurat programul sărbătorilor.

Acestea au început, ca în fiecare an, cu o serie de concursuri distractive şi instructiv-educative, pe tema culesului şi a viticulturii. Lista oficială, cea de trimis la prefect, cuprindea simpozioane, conferinţe, dezbateri, vernisaje, momente poetice şi de reculegere, dezveliri de bust, depuneri de coroane sau de jurămînt, concursuri de creaţie poetică şi lansări de carte. De cel mai mare succes şi de cea mai largă participare - asta au consemnat a doua zi şi ziarele locale - s-au bucurat însă proba de degustare-viteză şi orientare în teren „Ciroza vînturilor”, jocul pe echipe „Nu te îmbăta, frate!”, competiţia de băut cot la cot şi băgat sub masă „Războiul celor două ciroze”, proba contracronometru „Ce-i în guşă e frîncuşă” sau concursul de interpretare „Cîntă mierla şi merlotul”. La proba de carafăcabernet startul s-a dat greşit, dar toţi participanţii au fost de acord să îl repete de cîte ori e nevoie, pînă iese bine.

După cîteva ceasuri, peste vesela aşezare s-au îngrămădit nori plumburii, rău-prevestitori. A început să bată şi vîntul: un vînt rece, care a luat pe sus corturile şi umbrelele de la standurile micilor producători. După prima rafală a început ploaia, o ploaie rece de toamnă. Participanţii la seria de manifestări,

simpozioane, conferinţe, dezbateri şi mese rotunde (acum, ude de la ploaie), disperaţi că li se botează vinul din căni, au căutat adăpost. Opt au încăput în postul de poliţie, alţii s-au încuiat în şcoală, iar cîţiva au păşit pentru prima dată în viaţa lor pragul bibliotecii Căminului Cultural. Dintre ei, gospodarul Sigismund Băşică a strigat prin geam soţiei săi aducă cinci sticle pline, o pîine şi nişte cîrnaţi, fiindcă mai zăboveşte cîteva ore acolo, deoarece i-a descoperit pe marii clasici. Ca el s-au descurcat toţi, într-un fel sau altul, iar producţia din acea toamnă a fost sărbătorită cum se cuvine, chiar şi după lăsarea întunericului.

* * *

În dimineaţa următoare, domnul prefect al judeţului a trimis absolut din întîmplare nişte inspectori să controleze dacă elevii de la şcoala generală primesc zilnic şi în bune condiţii corn cu lapte. Aceştia, inspectorii, nu s-au mai întors. Bănuind orice, de la atentat terorist pînă la intervenţie extraterestră, reprezentantul Guvernului în teritoriu a trimis după ei o comisie, să investigheze la faţa locului straniul fenomen. Nici membrii comisiei nu s-au mai întors, aşadar a fost trimisă după ea încă o comisie, pentru a stabili ce se întîmplase cu prima şi cu inspectorii şcolari. A doua comisie s-a pierdut, întocmai ca şi celelalte patru care i-au urmat. Domnul prefect îi suna disperat din cinci în cinci minute pe membrii tuturor comisiilor trimise să investigheze, dar la telefoanele lor de serviciu răspundea doar roboţelul, cu voce împleticită şi sughiţînd des...

De-abia după o săptămînă (în care presa profitase de subiect şi lansase scenarii dintre cele mai fanteziste, majoritatea ziarelor pomenind despre un OZN cu marţieni care răpesc inspectorii, îi trag cu laserul la ei pe navă şi îi controlează la cap), membrii comisiilor trimise de domnul prefect au început să apară, unul cîte unul. Vorbeau puţin, greu şi porcos, ca nişte oameni care fuseseră sedaţi, şi se vedea din întreaga lor înfăţişare că suferiseră. Portofelele le erau goale, nu mai aveau ceasuri şi mape, miroseau îngrozitor, unul rămăsese fără şosete, alţii purtau articole de îmbrăcăminte străine şi toţi, absolut toţi, erau plini de pete ruginii, mai ales pe cravatele boţite şi pe cămăşi. Pînă la dezlegarea enigmei, domnul prefect a declarat oficial, la televizor, că localitatea e în carantină, din cauza gripei aviare...

Concurs de desene pe asfalt

De 1 Iunie, copiii nu primesc în dar minge, sabie, praştie, tobă, puşcă sau trompetă, ci cărţi şi jocuri plicticoase, pe care le rup, le strică sau le pierd. N-au voie să se joace cu plăcinte de noroi, cu caradaşte şi cărăbuşi, cu maidanezii de la bloc sau de-a ruptul hăinuţelor noi, proaspăt călcate de mămica; dimpotrivă, micuţii sînt tîrîţi cu grupa sau clasa la teatrul de păpuşi, la expoziţii, la muzee sau case memoriale, sînt siliţi să înveţe poezii şi cîntece pentru serbare şi, desigur, sînt obligaţi să facă în cadru organizat desene cu creta pe asfalt, desene despre minunata lor copilărie.

Ultima dată cînd doamna învăţătoare Matilda Chirvase şi domnul director Petrică Beldeanu- Chişcă au organizat concurs de desene pe asfalt cu elevii dintr-a IV-a D, un grăunte de nisip s-a strecurat într-un mecanism care funcţionase perfect pînă atunci...

* * *

Era, după cum spuneam, 1 iunie; de-abia începutul verii, dar termometrele indicau 36 de grade la umbră şi asfaltul cleios se lipea de tălpi. Păsărelele ciripeau, frunzele din tei foşneau, soarele strălucea, iar elevii dintr-a IV-a D se înghionteau, îşi trăgeau castane sau îşi puneau piedică în vreme ce mergeau încolonaţi cîte doi spre centrul oraşului, spre concursul de desene pe asfalt. Se anunţase în inspecţie însuşi domnul primar - însoţit de nişte străini, nişte belgieni, membri ai unei asociaţii care se ocupă de copii sau aşa ceva.

Iliuţă şi Ionuţ sînt prieteni şi colegi de bancă; ajunşi în centrul oraşului, lor le-a fost repartizată o bucată de trotuar refăcută recent, după ce trecuseră pe acolo cîţiva muncitori cu buldozere, lopeţi, motopompe şi compresoare, să repare o ţeavă de apă. N-au apucat să deseneze bine cu creta un avion şi o bărcuţă, cînd au simţit că se scufundă în asfaltul topit:

– Doamna învăţătoareee, ia uitaţi la mine! a strigat Iliuţă. Fiindcă se gîndea la cu totul altceva, doamna i-a răspuns fără să privească: „Bravo, bravo, frumos, îmi place, ai talent!”. După cinci minute, cînd celor doi le ajunsese asfaltul la genunchi, a strigat şi Ionuţ:

– Doamnaaa! Da’ ia uitaţi la mine şi la Iliuţă! Doamnei îi era sete şi se gîndea doar la o răcoritoare, o îngheţată, deci a strigat de unde se afla: „Dacă nu vă astîmpăraţi şi vă mai ţineţi de prostii, vă rup urechile!”. În următoarele minute, Ionuţ şi Iliuţă s-au scufundat în asfaltul topit pînă la brîu, pînă la piept apoi pînă la gît. Din fericire, pe acolo a trecut o bătrînică milostivă, semănînd cu Sfînta Vineri din poveşti, care i-a tras pe cei doi cu bastonul. Altminteri, după cinci minute, din ei s-ar mai fi văzut doar mînuţele deasupra mării de asfalt, încleştate pe cretele colorate.

Şi colegul lor de clasă Cezărică a rămas înfipt pînă la genunchi, dar nu pe trotuar, ci în plină intersecţie, unde desena un porumbel cu ramură de măslin în cioc şi doi războinici care îşi tăiau reciproc capetele. De 1 Iunie, domnul primar interzisese circulaţia vehiculelor prin centrul istoric, pentru ca micuţii artişti să aibă un cîmp cît mai larg de exprimare a talentului şi imaginaţiei. A doua zi, maşinile şi-au reluat vechile şi puturoasele lor obiceiuri, dar ocolindu-l cu grijă pe Cezărică. El spune că vrea să termine şcoala prin corespondenţă chiar acolo unde se află, în intersecţie, apoi să devină agent de circulaţie, fiindcă şia descoperit adevărata vocaţie.

* * *

După cum am spus, intersecţia din centru şi cîteva străzi fuseseră închise traficului auto pentru a nu îngrădi actul de creaţie şi libertatea de exprimare artistică. Georgel şi Petrică şi-au cerut voie de la doamna învăţătoare să-şi cumpere suculeţ de la un magazin. Doamna le-a dat voie să-şi cumpere suculeţ, fiindcă era, după cum am spus, cald. Georgel şi Petrică au cumpărat suculeţ, dar au cumpărat în secret şi o sticluţă de lichior, pe care au ascuns-o bine. În următorul sfert de oră, toţi ştrengarii din clasă au băut lichior din sticlă, pitiţi după un panou electoral cu chipul domnului primar, rămas de la ultimele alegeri.

La vîrsta clasei a IV-a, fie ea chiar a IV-a D, nu ţii prea mult la băutură - mai ales pe căldură, cînd se urcă mai tare la cap. Au început toţi să rîdă prosteşte şi să facă glume nespecifice vîrstei lor fragede. Cu cretă albă, multă cretă albă, au desenat pe toată partea carosabilă linii continue şi discontinue, noi sensuri giratorii, locuri de parcare şi multe treceri de pietoni. Tot ei au modificat şi numărul de benzi de circulaţie: cînd două, cînd şapte. Urmele

desenate cu creta pe asfalt de tinerele vlăstare au rămas chiar şi după cele 72 de tamponări de a doua zi...

* * *

A doua zi, pe 2 iunie, era sîmbătă, iar doamna învăţătoare Matilda Chirvase şi domnul director Petrică Beldeanu- Chişcă au ieşit la iarbă verde cu elevii din clasa a IV-a D. Micuţul Cezărică fusese scutit. Drumeţia s-a dorit a fi o minunată ocazie de relaxare şi de petrecere a unei zile de neuitat la aer curat, în sînul primitor al naturii, încununînd astfel concursul de desene pe asfalt organizat în ajun.

Ziua de sîmbătă a fost într-adevăr una de neuitat: în autobuzul care-i transporta pe drumeţi spre păduricea de lîngă oraş, toţi cei 36 de copii au vrut pipi, însă doar 31 au anunţat; în plus, ocupanţii locurilor din spate şi-au dat jos pantalonaşii, lipindu-şi funduleţele goale de geam şi arătîndu-le cu nevinovăţie celorlalţi participanţi la trafic. Ajunşi în pădure, copiii s-au răspîndit din prima clipă, care încotro; doar din cînd în cînd, cîte un ţipăt sau răcnet arăta că natura plină de urzici şi alte pericole îşi cere tributul său de carne fragedă. Bilanţul unei zile de neuitat la iarbă verde a fost următorul (cităm din notiţele organelor de anchetă sosite în zonă):

„3 buc. băieţei, 1 buc. fetiţă căzut Rîpa Dracului, ţipat urzici, ghimpi fund. 1 băieţel împins glumă 3 fetiţe pîrîu, căzut, împotmolit nămol, mătasea-broaştei; găsit fetiţe, spălat furtun. 2 buc băieţei băgat mînă scorbură căutat pupăză tei poveste Nică; scorbură viespi, înţepat 2 băieţei, 6 fetiţe. 3 băieţei fugit cîmpii prins miei care zburdă. Cioban fugit cîmpii prins băieţei, bătut bine. Taur comunal scăpat lanţ văzut 3 fetiţe rochiţe roşii cules floricele păşune; fetiţe scăpat viaţă urcat copac, muşcat veveriţă. 2 băieţei prins bursuc, băgat poşetă doamnă învăţătoare; cadru didactic căutat pudră, scormonit poşetă, găsit bursuc, leşinat.

Director fugărit 2 băieţei glumă proastă bursuc poşetă; alunecat balegă vacă. Spălat pîrîu, băut apă pîrîu. Amonte, 5 băieţei făcut pipi apă pîrîu băut director. 2 fetiţe rătăcit pădure întîlnit Muma pădurarului, speriat biata bătrînă. 3 fetiţe cules ciupercuţe întîlnit Moş Martin; mîncat ciupercuţe, fetiţe. 5 băieţei ascuns, băut sticlă vin, îmbătat. Tras praştie tufiş doamnă învăţătoare pipi. Cadru didactic crezut şarpe, speriat, ţipat. Seara, recuperat parţial număr copii”.

Băieţelul cu chibriturile

Domnul Irinel construieşte machete din chibrituri. Tocmai a isprăvit copia la scară a Casei Poporului, pentru care a utilizat 1.563 841 buc. beţe de chibrituri. Dacă nu credeţi, n-aveţi decît să le număraţi. Mai demult, a reuşit să construiască tot din beţe de chibrituri, în miniatură, bojdeuca lui Ion Creangă, stadionul din orăşelul natal şi plopii fără soţ. Cu chilia lui Daniil Sihastrul a fost mai greu, fiindcă lui Irinel îi ieşea de fiecare dată o chestie lucioasă şi rotundă, ca o jumătate de minge. Mai tîrziu, după mulţi ani, o prietenă care tocmai

învăţa la română pentru examenul de capacitate l-a lămurit pe Irinel că între chilie şi chelie există, totuşi, o diferenţă. Irinel n-a plecat în drumeţie pe plaiurile de baladă ale Bucovinei, să se documenteze la faţa locului, fiindcă a aflat de la cineva că legendarul Daniil era un pustnic, iar el ştia deja din poze cum arată sputnicul lansat mai demult de sovietici pe orbită.

Mica Sirenă

Fabrica de Şpan şi Rebuturi „Abnegaţia” era singura fabrică din întreaga localitate - o localitate nu prea mare. Din prima zi sirena acesteia sunase cu regularitate, anunţînd că o tură de lucru se termină şi alta începe, aşa că viaţa tuturor localnicilor se desfăşura riguros, nu după ceas, ci după sunetul sirenei - care reprezenta, de altfel, principala atracţie a orăşelului, în papetării existau şi vederi cu sirena Fabricii de Şpan şi Rebuturi, iar mulţi dintre angajaţii mai vîrstnici fuseseră făcuţi pionieri lîngă maneta sirenei, soră aproape geamănă cu cea a lui Vasile Roaită, simbol al eroismului clasei muncitoare.

Noul director al fabricii suferea cu nervii, cum se spune. Dacă se trîntea o uşă, dacă scăpa careva pe jos vreun dosar, dacă suna telefonul, dacă îl bătea secretara pe umăr, făcea criză. Urla, sărea în sus, se înroşea sau se albea la faţă, de la caz la caz, începea să tremure şi toată treaba se termina cu o şedinţă, la sfîrşitul căreia vinovatul era aspru pedepsit. Cel mai urît şi mai urît făcea domnul noul director cînd suna sirena, vechea sirenă a fabricii. Acesta a şi fost, de altfel, motivul pentru care a comandat din străinătate o sirenă mai mică, al cărui sunet era ca un dulce şi armonios cîntec de leagăn, începînd lin şi terminîndu-se la fel de lin.

Din momentul în care a fost instalată mica sirenă, confuzia s-a aşternut peste oraş, muncitorii n-au mai ştiut cînd să intre sau să iasă din tură, aşadar activitatea a devenit haotică, şpanul şi rebuturile au devenit de o calitate mai slabă, chiar îndoielnică, iar după puţin timp fabrica a dat faliment, fiind apoi privatizată.

Albă ca Zăpada şi unul dintre cele şapte păcate

În timp ce se adunaseră lîngă sediul Primăriei aşteptînd să vină maşina cu butelii, oamenii au remarcat că pe stratul de nea proaspăt înfiripat în ajun apar dintr-o dată, din neant, sub privirile lor mirate şi fixe, nişte stranii urme de paşi. Asta, deşi nu se vedea nimeni trecînd pe uliţă. Mare a fost mirarea tuturor, cîteva babe şi-au făcut cruce, doi moşnegi au suduit, cîţiva copii s-au speriat şi au început a zbiera, părinţii lor i-au pocnit părinteşte, iar şeful de post a strigat „Stai, cine-i? Spune, mă!”.

Urmele de paşi apărute pe zăpadă au continuat să prindă contur pînă la intrarea bufetului; după două-trei minute s-au ivit din nou. De data asta, din sens opus. Erau mai depărtate, ca şi cînd fiinţa care le-a lăsat ar fi alergat. Erau şi mai apăsate, ca şi cînd fiinţa care le-a lăsat ar fi cărat ceva greu. Imediat a apărut în uşa braseriei patronul Pandele, strigînd „Prindeţi hoţu’, uăi! A furat o damigeană de rachiu!”. Deoarece infractorul n-a fost zărit de nimeni pe

fundalul alb de omăt, şeful de post a scris în procesul verbal că fapta a fost comisă de Albă ca Zăpada.

Părinţi, aveţi grijă de talentul copiilor dumneavoastră!

Pe micuţul Eugen, părinţii l-au dat la cursuri de înot. Prima dată au vrut să-l dea la cursuri de pian, dar n-aveau bani să-i cumpere pian acasă: pianul costa o grămadă, fiind mare, din lemn, cu mecanisme. Mult costau şi contrabasul, violoncelul sau harfa - iar de dat la cursuri de fotbal, părinţii lui Eugen (deşi aveau bani să-i cumpere minge) nici nu vroiau să audă, motivînd că acolo, copilul ar învăţa să vorbească urît, să înjure, să scuipe. De aia l-au dat la înot, fiindcă înotul costă mai puţin decît pianul sau harfa, iar în apă copilul n-are cum învăţa să vorbească urît.

Mai bine ar fi fost dacă părinţii micuţului Eugen l-ar fi dat la pian, la contrabas sau la fotbal, fiindcă poate aşa copilul lor nu s-ar fi înecat încă din prima oră de înot. La vioară nu, în nici un caz, fiindcă şi acolo s-a înecat o fetiţă!

Pe aripile vîntului

În dimineaţa de după nunta Zamfirei Sobă cu Ermurache Tiberiu, o babă a ieşit în ogradă să prezinte mesenilor rămaşi treji tradiţionalul dans al cearşafului. Surdă ca o ciubotă, n-a auzit că între timp se pornise vijelia şi, în ciuda vîntului turbat, n-a vrut nici în ruptul capului să dea drumul cearşafului pe care îl ţinea strîns în mîini...

Privind spre cer după primele pale de vijelie, sătenii au bănuit că va bate piatra, aşadar au scos din hambar rachetele antigrindină primite pe inventar de la minister. Prima rachetă antigrindină decolată de la cosmodromul din spatele bufetului a fost trasă pe verticală, la ordinul primarului, care aşa văzuse el la televizor că fac americanii. De atunci, cei trei consumatori care au supravieţuit sînt obligaţi să meargă la braseria din comuna învecinată. A doua rachetă, scăpată de sub control, a nimerit în livada localităţii; ţăranii sînt de părere că s-a rezolvat, de-acum încolo poată să bată grindina cît doreşte, că tot nu mai are ce strica. A treia şi ultima rachetă s-a întîlnit la altitudinea de 2243 de metri cu o babă, s-a agăţat în cearşaful pe care aceasta îl ţinea strîns în mîini şi şi-a continuat drumul.

Războiul între klingonieni şi rromulani a reizbucnit din pricina unui obiect zburător greu de identificat, care a trecut ca o rachetă agăţată într-un cearşaf cu babă după el exact prin zona neutră dintre cele două planete.

Aventuri la gîrlă

Copilul Vicenţiu Dosoftei a mers la gîrlă cu alţi tovarăşi de joacă din sat - o gîrlă folosită de localnici mai ales pentru spălat covoare şi autoturisme sau pentru vărsat în ea resturi menajere. Pe cînd se bălăcea în apa pînă la genunchi, copilul s-a înecat cu un cotor de măr de Sfîntul Ilie pe care îl ronţăia şi a ieşit imediat pe mal, tuşind. Din pricina unor babe surde şi suficient de stupide, ştirea că micuţul s-a înecat la gîrlă a făcut ocolul întregii localităţi,

ajungînd şi la urechile părinţilor săi. După nici cinci minute, copilul s-a întors acasă necăjit că îşi pierduse un pantof. Revederea cu părinţii a fost fericită, iar dintre babele descrise mai sus, pregătite deja pentru pomană, două au leşinat iar celelalte au luat-o la fugă, bănuind că micuţul e vîrcolac, mort-viu, vampir sau Ucigă-l Toaca.

În localitatea alăturată, un mic întreprinzător a amenajat un ştrand particular. După ce toţi clienţii acestuia s-au prezentat la dispensar prezentînd ciuperci pe picioare, inspectorii au demarat o anchetă şi au descoperit că bazinul de înot fusese amenajat ilegal în incinta fostei ciupercării.

Dezavantajele prospectelor fără instrucţiuni în limba română

Primăria din Cîrtiţele a primit nişte fonduri din străinătate, de la UE, după ce s-a înfrăţit cu o localitate de prin Austria sau Australia, nimeni nu ştie asta exact, nici măcar domnul primar Şeptică. Din fondurile primite la Cîrtiţele s-au cumpărat următoarele:

* 1 bec de iluminat stradal, 500 W;

* 1 mouse-pad special, ca să nu mai pună domnul primar paharul de vin direct pe birou şi să lase urme pe luciu;

* 1 dosar cu şină, pentru a ţine în el actele necesare achiziţionării unui calculator care să ţină evidenţa actelor din instituţie;

* 1 set mingi ping-pong pentru club;

* 1 tirbuşon nou cu mîner din plastic în formă de femeie goală, trecut în acte ca „Utilaj protocol (eventuale) înalte delegaţii Bruxelles”;

* 1 buc. maşină de deszăpezit din import, specială, ultimul tip, cu toate dotările şi brăduţ parfumat la oglindă.

* * *

Din pricina acestei maşini, mai mulţi săteni au protestat în faţa Primăriei, cu coase, topoare, furci şi motive bine întemeiate: în fiecare an, cînd drumul naţional care trece prin Cîrtiţele se bloca din cauza troienelor, toţi şoferii înzăpeziţi pe cinci kilometri de-o parte şi de alta ajungeau inevitabil în comuna lor, se cazau la ei şi mîncau la ei pînă reuşeau echipele speciale să elibereze carosabilul

– sau chiar mai repede, pînă dădea dezgheţul. Normal, cazarea şi masa nu erau gratuite, preţurile fiind fixate în lumina vorbei din bătrîni „Omul, la necaz, nu se mai uită la bani”. Treaba mergea, iar cîţiva săteni săpaseră fundaţia unei viitoare pensiuni agroturistice, „Calul din troian”.

Chiar şi la viscolele mai mici, cînd traficul se oprea doar cîte o oră-două, sătenii prosperau: fiecare avea cîţiva cîini dresaţi, pe care-i trimitea la drumul mare, să dea tîrcoale maşinilor înzăpezite. Javrele purtau la gît butoiaşe cu ceai fierbinte, vin fiert sau nefiert (diverse sortimente), rom, ţuică, rachiu, secărică sau vermut şi fuseseră dresate să primească banii mai întîi; de-abia după aia se

uitau atenţi la clientul care îşi turna şi începeau să mîrîie urît şi să sară la degete dacă omul depăşea nivelul.

* * *

Domnul primar Şeptică avea însă alte gînduri şi alte probleme: de fiecare dată cînd viscolea, iar drumul naţional se bloca, sute de reporteri de la toate televiziunile veneau să transmită dintre nămeţi şi să filmeze maşinile înzăpezite, apoi se năpusteau ca furnicile în sat, să ia interviuri bătrînilor. Dintre aceştia, moş Ienăchiţă Praştie devenise de vreo zece ani încoace un fel de vedetă TV, fiind solicitat de absolut toţi reporterii să-şi spună cu glas sfătos celebra sa replică, „Aşa o iarnă n-am mai văzut din 1955!”. În fine, după ce terminau cu ţăranii, respectivii reporteri se opreau cu toţii la el, la biroul din Primăria Cîrtiţele, să-l întrebe diverse tîmpenii şi să vadă cum funcţionează „Comandamentul Zăpezii”. Cam toţi filmau aceleaşi chestii: nişte ţurţuri, cîmpul alb pe fond alb, cîteva urme de paşi pe zăpadă (cam împleticiţi), un acoperiş şi un gard printre nămeţi, apoi pe el vorbind la telefon cu domnul prefect. Posturile de televiziune şi de radio, plus ziarele - atît locale cît şi centrale - fiind multe, reporterii veniţi erau şi mai mulţi, iar unii cărau după ei cameramani, fotografi, şoferi... O asemenea onoare îl costa pe primarul Şeptică în fiecare an cam o sută de metri de cîrnaţi, vreo treizeci de găini, multe sticle şi deranjul. Se cam săturase. Iată de ce şi-a zis „Fie ce-o fi!” şi a cumpărat maşina de deszăpezit specială, să nu mai aibă nimeni ce filma.

* * *

În ultimul an, la Cîrtiţele n-a mai nins. N-a fost zăpadă nici pentru derdeluşul copiilor, darămite pentru blocat drumul naţional. Maşina de deszăpezit strălucea în curte; în ea s-a urcat tremurînd de emoţie Mitică, şoferul primarului, cu manualul de întrebuinţare în mînă. A închis uşa. Maşina a pornit din prima, la prima cheie. A pornit, a luat viteză şi s-a dus. Nu s-a mai văzut. Conform martorilor oculari, pînă a doua zi (cînd s-a terminat motorina din rezervor) maşina de deszăpezit tăiase pîrtie prin opt păduri ale statului, 261 de case mici şi mijlocii, cu tot cu curţile aferente şi cu vieţuitoarele din ele, 129 de instituţii, 47 de turme de oi, 26 de cirezi de vaci, un roi de albine, trei haite de lupi, 72 de colective de oameni ai muncii, 31 de ansambluri vocal-instrumentale, şapte brigăzi de sondori, trei delegaţii de la minister, o brigadă artistică şi o babă care stătea la portiţă aşteptîndu-l pe Ghiţă să vie de la bufet.

Dintre fiarele contorsionate, vorba reporterilor de televiziune, membrii echipelor de descarcerare l-au scos pe Mitică. Părea nevătămat. În mînă ţinea un manual de întrebuinţare şi repeta mereu „Cum se zice la frînă în engleză, franceză, germană, olandeză, spaniolă, italiană, japoneză?”.

* * *

La două zile după asta, elevii de la Şcoala Generală din Cîrtiţele au fost scoşi de doamna afară, în faţa Primăriei, la un „concurs de oameni de zăpadă

în cinstea integrării României în Uniunea Europeană”. Acţiunea fusese trecută în program încă de prin septembrie, cînd nici naiba nu-şi închipuia că la două săptămîni înainte de Crăciun nu va fi zăpadă. Fiindcă domnul primar, care era şi directorul şcolii, trata cu severitate abaterile de la program, doamna a hotărît să se descurce cu ce se găseşte la faţa locului. Cînd s-a lăsat întunericul, în faţa Primăriei se înălţau vreo cinci oameni extrem de realişti, făcuţi din balegă şi paie; văzîndu-i prin ceaţă, dimineaţa, primarul Şeptică a leşinat, crezînd că sînt domnii de la judeţ veniţi în inspecţie, să vadă pe ce s-au cheltuit fondurile din străinătate.

Poveste cu fulgi

Seara, doi trecători au observat cîţiva unici şi irepetabili fulgi de zăpadă plutind prin văzduh. Primul a pozat fulgii cu telefonul mobil, dar pozele n-au fost gata pe loc: fiind un telefon mobil mai vechi, filmul trebuia trimis la oraş, la developat. Al doilea a ieşit la poartă şi a vrut să pozeze fulgii cu telefonul fix, dar n-a reuşit, din pricina firului prea scurt.

A mai trecut ceva timp, iar primul dintre cei doi a primit prin poştă, proaspăt developate, filmul şi pozele făcute cu telefonul său mobil. Celălalt a primit prin poştă doar o somaţie, să-şi plătească nu mai ştiu ce. Poze n-a primit, fiindcă - poate mai ţineţi minte - a încercat să fotografieze cu telefonul fix, dar n-a reuşit, din pricina cablului prea scurt. De fapt, zic eu prostii: cablul era suficient de lung, dar călcase pe el din greşeală soacră-sa, Varvara. O femeie admirabilă, de altfel, din toate punctele de vedere.

Mapamond paranormal românesc

O fetiţă de doar 10 ani a căpătat puteri paranormale, care îi fac pe cei din jur să se minuneze de fiecare dată cînd o văd, mai ales la televizor, pe posturi de scandal: de mînuţele sale gingaşe se lipesc tot felul de obiecte uşoare, cărţi, caiete, cutii de chibrituri, linguriţe! Puterile micuţei au apărut de cînd blocul în care locuieşte a fost debranşat de la reţeaua de apă, iar fetiţa nu s-a mai spălat pe mîni după ce a mîncat caramelele şi savarinele cu frişcă primite la şcoală de Ziua Copilului 2006.

Un alt paranormal este şi Gigi Gică: de mîinile lui se lipesc portofele, bancnote, bijuterii, radiocasetofoane de maşină şi alte bunuri. Deoarece poliţiştii din oraşul său nu cred în existenţa fenomenelor situate mai presus de înţelegerea omenească, bioenergeticianul se află în arest pentru furt din avutul privat.

Păstraţi bonul pînă la ieşirea din unitate

Cînd s-a întors acasă de la muncă dimineaţa pe la doişpe, doişpe şi ceva - hai, trei fără ceva, Georgel i-a zis soţiei Anemona că a fost la cumpărături şi că era coadă mare. Soţia Anemona dormea, s-a trezit o clipă, pe un sfert, a gîngurit „Bine, dragă”, apoi s-a culcat la loc. A doua zi, Georgel nu arăta defel ca un om care fusese la cumpărături

– avea ochii roşii, îl durea capul, era ameţit şi sughiţa.

După alte cîteva zile, soţia Anemona a pus rufe la spălat, la maşină; ca de obicei, a căutat prin buzunarele pantalonilor lui Georgel după hîrtii, bancnote, ţigări, chei, nasturi sau alte chestii a căror spălare la maşină este contraindicată. A scos din buzunare nişte ţigări, două chei, un nasture, un breloc, o monedă şi o hîrtie. Tot ca de obicei, s-a uitat la hîrtie înainte să o arunce - putea fi un loz cîştigător, de exemplu. Nu era un loz cîştigător, era un bon. Un bon de cassă, aşa cum se dau acum clienţilor. Pe bon era o listă lungă, lungă; aceasta conţinea, printre altele, „5 x 150 ml vodca”, „9 x bere dozator” etc. Tot pe hîrtiuţă erau trecute denumirea localului, data şi ora la care bonul fusese eliberat, ora 02.35. Anemona şi-a adus aminte de noaptea în care Georgel a stat la coadă la cumpărături, deci a pus mîna pe cleştele ăla mare, din lemn, de scos rufele din maşină.

În zilele următoare, bărbatul a rămas acasă, la recomandarea medicilor care i-au spus să nu se mişte pînă nu îi trece capul. De atunci, el a început să arunce toate bonurile primite de oriunde; aşa se face că după ultima deplasare în interes de serviciu trebuie să dea înapoi cîteva zeci de mii, pe care n-are cum să le justifice.

De ce e bine că Sfîntul Gheorghe a învins balaurul şi nu invers

Sfîntul Gheorghe a rămas în istorie pentru că a biruit balaurul. Dacă balaurul n-ar fi existat, Sfîntul Gheorghe ar mai fi biruit o laie; cum balaurul a existat, biruinţa Sfîntului se sărbătoreşte şi astăzi, după atîtea veacuri. Se sărbătoreşte şi la noi, în România...

Vă daţi seama ce bine este că în lupta dreaptă a cîştigat Sfîntul Gheorghe şi nu balaurul? Dacă n-ar fi fost aşa, nu l-am sărbători pe Sfîntul Gheorghe, ci pe balaur. Ia gîndiţivă: aveţi cunoscuţi cu nume de Gheorghe, George, Gică, Ghiţă, Gigi, Gelu, Geo, care să dea de băut? Păi, cam da! Dar cîţi amici pe care să-i cheme Balaur aveţi?

Răţuşca cea urîtă

A fost odată, pe un lac, o răţuşcă tare urîtă. Răţuşca asta era nu numai urîtă, ci şi conştientă de faptul că este urîtă, motiv pentru care se plîngea peste tot, pe la toată lumea, „Mac-mac-mac, ce urîîîtă sînt, vai, mac-mac, cît sînt eu de urîtă!”. Din întîmplare, cam toţi din jurul ei citiseră în copilărie povestea „Răţuşca cea urîtă”, iar unii văzuseră şi cîteva desene animate pe tema asta, aşadar îşi dădeau coate cînd o vedeau şi spuneau cu respect „Băi, şase! La o parte! Uitaţi, vine lebăda!”. Răţuşca cea urîtă credea că toţi se dau la o parte din calea ei de urîîîtă ce e, dar adevărul era cu totul altul.

Marile case de modă, marile firme de cosmetice, cele mai importante reviste lucioase şi frumos ilustrate, dedicate raţelor şi gîştelor, au început să o asalteze cu contracte, ca să pozeze pentru ele cînd va creşte şi se va transforma din răţuşca urîtă de acum în graţioasa lebădă, conform poveştii. Treptat, răţuşca cea urîtă şi-a mai abandonat complexele, ba chiar a început să-i placă atenţia cu care era înconjurată. Semna contracte cu toată lumea, primea bani din toate părţile şi se obişnuise să trăiască pe picior mare - mai bine zis, pe labă mare, cu pieliţă între degete. După nu multă vreme devenise alintată şi nesuferită, se dădea vedetă, iar toată lumea de pe lac (mai puţin broaştele) aştepta cu nerăbdare transformarea.

Transformarea a venit peste noapte. Dintr-o dată, răţuşca cea mică şi urîtă s-a transformat. Nu s-a transformat, după cum credea lumea, într-o lebădă, ci într-o raţă mare şi urîtă. Asta, deoarece ea nu era lebădă, ci raţă-raţă. În copilărie fusese, într-adevăr, urîtă, dar din cauza maică-sii, care a scăpat-o pe scări cînd era încă în ou. Prin urmare, marile case de modă, marile firme de cosmetice şi cele mai importante reviste lucioase şi frumos ilustrate dedicate raţelor şi gîştelor s-au pomenit că au contracte pe viaţă cu o raţă mare, grasă şi urîtă - care, în plus, mai era şi plină de fiţe.

Salvarea a venit din partea fiului cel mic de împărat, Harap Alb. Acesta căuta tinereţea fără de bătrîneţe şi viaţa fără de moarte, dar îşi uitase acasă pacheţelul cu mîncare. Cum trecea el prin zonă a văzut, pe lac, o raţă mare. Lui nu i s-a părut urîtă, ci chiar gustoasă.

Poveste educativă

Produsul dintre suprafaţa secţiunii tubului prin care curge un fluid şi viteza fluidului prin acea secţiune este constant. Ecuaţia de continuitate - acesta e numele ei - se studia pe vremea mea în primul an de liceu la capitolul „Mecanica fluidelor” şi n-a intrat în minţile elevilor din Chişcani decît zilele trecute, cînd a plouat. Atunci, apa gîrlei comunale s-a scurs pe făgaşul ei de veacuri, iar o babă leneşă, care a dorit să treacă prin şanţ pe unde acesta era mai îngust, a fost luată de şuvoi sub privirile elevilor care jucau polo sau se trăgeau cu barca pe uliţă. Doamna a fost recuperată a doua zi dintr-o ţeavă a motopompei care scotea apa din sediul Primăriei. Cu aceeaşi ocazie, elevii

respectivi au mai învăţat şi reciproca zicalei despre apele liniştite care sînt adînci.

În aceeaşi perioadă ploioasă, colegii lor dintr-o localitate învecinată au beneficiat de o minunată ilustrare a operei sadoveniene „Venea o moară pe Siret”: la cîteva minute după ce moara luată de puhoi a trecut pe Siret, la vale, valurile l-au adus şi pe morar, iar după un ceas a apărut şi morăriţa cu fuiorul, ţac-ţac-ţac.

Odă în apometru antic

Domnul Serafim Mutulică, de profesie fabricant de rafturi şi sertare din PAL melaminat verde deschis cu muchie mov, are o nevastă şi trei copii. El mai are un apartament în care a pus gresie pe jos, în baie şi bucătărie, a pus termopane la balcon şi a montat apometru. Dar mai puţin contează apometrul său, nici măcar centrala termică de apartament n-are importanţă prea mare în cele de faţă. Contează doar că Serafim a fost surprins de un gardian public, pe cînd se întorcea acasă. Mai exact, el a fost plăcut surprins de gardianul public, deoarece acesta a ajutat o bătrînică să treacă strada. Bătrînica respectivă era urmărită de peste o săptămînă. Mai exact, ea era urmărită de ghinion

– n-avusese baftă cu numerele la 6 din 49, spărsese o oglindă şi i se stricase un oberteil la o chiuvetă. În plus, ea mai era urmărită şi pe geam, cu un binoclu de teatru, din blocul alăturat, de un moşneag care o aştepta să se dezbrace pentru culcare.

Rolul şi importanţa topoarelor în alungarea trăznetelor

Conform tradiţiei din moşi-strămoşi, un topor înfipt în faţa pragului alungă ieftin şi eficient trăznetele, după cum scria şi Ion Creangă. Un respect deosebit pentru această tradiţie a dovedit acum cîteva zile doamna Marinela Stropitoru, 96 de ani, casnică. Ea s-a ţinut de tradiţie, deoarece nori negri şi grei se adunaseră deasupra căsuţei sale - atît de negri şi de grei erau norii, încît, din pricina lor, peste micuţa aşezare se lăsase bezna ca în miezul nopţii.

Din fericire, localitatea sa de baştină fusese de curînd racordată la reţeaua de curent electric, aşa că doamna Marinela a putut descoperi la lumina becului de pe prispă locul cel mai bun pentru a înfige toporul în pămînt. Din nefericire, localitatea sa de baştină fusese de curînd racordată la reţeaua de curent electric, aşa că tăişul toporului a secţionat un cablu subteran. Trei copii care o priveau peste gard au exclamat: „Cool! Beton! Ce dans bagă tanti Marinela!”.

Telenovela la îndemîna tuturor - manual pentru scenarişti.

Juanita îl iubeşte pe Rodrigo, soţul Mirabelei - care nu are ochi decît pentru Don Leoncio, bogatul proprietar al Sclavei Isaura, cîştigată de acesta după ce s-a duelat din dragoste cu Carlos. Apare Miramar, cu bani de la Don Esposito, moştenitorul mătuşii Almeida, care vrea să investească în afacerea Juanitei (dispărută din primul episod, deoarece actriţa nu s-a înţeles cu producătorul şi s-a dus la altă telenovelă). Noroc cu buna şi bătrîna servitoare Rosaria, sfătoasă şi blajină, care îi arată lui Alfonso calea cea mai scurtă spre inima Consuelei, proaspăt scăpată din ghearele răului Alvarez, mîna dreaptă a bogatului Don Pedro, cel cu inima împietrită. Noroc mare şi cu Juan Fernandez, care o ia de nevastă pe Juanita (apărută din nou, deoarece a renegociat retribuţia tarifară şi a revenit în distribuţie). În faţa iubirii lor se opune Sclava Isaura, care se dovedeşte că este soră cu Almeida, frate bun cu Carlos, fiică după cumnat a bogatului Don Esposito, vară de-a patra cu Rosaria, bunica lui Alfonso şi cuscră a Juanitei (e bine ca Juanita să nu apară prea des, totuşi!).

Între timp, Miramar trăieşte ce-a de-a doua sa mare dragoste alături de Rodrigo şi au un copil, botezat Rosalinda. Don Leoncio o răpeşte pe Rosalinda; vreme de cinci episoade se bate cu Fernandez, care recuperează copilul, dar e rănit. Din fericire îl îngrijeşte Rosaria; din nefericire, moare. Reapare în episodul 436, cînd aflăm că, de fapt, l-au îngrijit nişte băştinaşi de pe o insulă. Lovitură de teatru: Juanita îii dăruieşte inima sa lui Don Leoncio, care a eliberat-o din sclavie pe Isaura - răposată între timp din cauza holerei căpătate pe cînd îl îngrijea pe Roberto. Boala e contagioasă şi noroc cu Rosaria, care aduce apă tuturor, în vreme ce eroii mor pe capete. Rămîn doar Juanita, Alfonso (care nu

apare în cadru) şi Sclava Isaura, înviată şi ea. În plus, se descoperă că buna, inimoasa şi blajina Rosaria este bunicul tuturor. Finalul e unul fericit. Cel puţin asta am înţeles eu din cele cîteva bucăţi de telenovele pe care le-am urmărit involuntar de-a lungul anilor.

Cel mai deştept retrocedează primul

Un om. Demult, a avut, au venit unii, i-au luat, au trecut anii, au venit alţii, i-au dat înapoi. O istorie întreagă în cîteva cuvinte. Retrocedările, prilej de bucurie, de nervi, de şpăgi. De la om la om, de la caz la caz. Cîteva cazuri de dat înapoi:

* Petronel Săndulache, şofer amator şi filatelist pasionat, cere să i se retrocedeze permisul, luat în urmă cu o lună pentru conducere sub influenţa rachiului.

Cicerone Greblă, salariat şi consumator, a declarat că nu vrea să i se dea absolut nimic înapoi. Dimpotrivă, el a cerut în scris patronului său să i se dea înainte leafa pe două luni, fiind invitat la o nuntă cu dar.

Un alt şofer amator, Tiberiu Brăduleţ, a dat înapoi maşina proprietate personală cu aproape doi metri treizeci, pentru a intra în parcare, şi a zgîriat-o.

Colectivul de oameni ai muncii de la ferma avicolă „Oul sau găina” SRL s-a angajat solemn că niciodată nu va da înapoi în faţa greutăţilor.

Un rac de dimensiuni medii, domiciliat într-una din bălţile patriei noastre, a dat înapoi, acum două seri, pentru a nu fi prins de copiii care se bălăceau lîngă mal.

Ieri, în jurul orei 20.00, după ştiri, gospodina Eugenia Vrabie a dat înapoi vecinei sale de la etajul patru maşina de tocat carne pentru chifteluţe, pe care o împrumutase la prînz.

„Medicina la îndemîna oricui” - emisiune radiofonică

Bună ziua, dragi ascultători. Tema ediţiei de astăzi este una incitantă: operaţia de apendicită la îndemîna oricui! Şi dumneavoastră vă puteţi opera dacă urmaţi întocmai sfaturile noastre. Luaţi un cuţit ascuţit. Căutaţi-vă partea dreaptă a burţii. Nu, nu acolo, ceva mai jos, mai jos, mai jos... Aşa, fie, e bine acolo, să zicem. Spălaţi zona cu spirt. Frecaţi bine, bine... Aşaaaa! Luaţi cuţitul şi tăiaţi... Gata, destul! Curge? Nu-i nimic, aduceţi o cîrpă şi frecaţi covorul, că pătează. Deci, băgaţi mîna înăuntru... Dacă nu v-aţi spălat pe mîini înainte, mergeţi acum. Booon! Să revenim: deci, băgaţi mîna stîngă şi pipăiţi pînă daţi de apendice. Dacă vă gîdilaţi la ficat, nu rîdeţi, abţineţi-vă. Mai la stînga, mai la stînga, acum mai jos, da, ăla-i! Apucaţi-l cu grijă între două degete şi ţineţi-l aşa. Urmarea, săptămîna viitoare, la o nouă întîlnire cu medicina pentru toţi!

Mica publicitate

* Coşar autorizat, vindec acnee.

* Fac pe dracu-n patru avantajos, cu dracul clientului. Mă deplasez.

Vînd ceas, cuc bărbătesc mare.

Ofer garanţie. Ieftină, garantată 3 ani.

* Fac ceva pe el de salariu minim pe economie, cu salariul clientului.

* Adevărata regină a magiei albe, caut pechinez pentru montă. Vînd raţă.

* Veterinar autorizat, omor capra vecinului fără durere, conform cerinţelor UE.

* Proxenet calificat, ofer fetiţe vesele, dispuse să rîdă la glumele clientului.

* Conducerea cimitirului „Veşnica pomenire” angajează dansatoare, animatoare.

* Tînără fără vicii, caut băiat pe măsură. Zîce mama că mi-o da zestre cînd m-oi mărita douăzeci de perne mici, toate pline cu furnici, precum şi douăzeci de perne mari, toate pline cu ţînţari.

* Am pierdut ieri o batistă şi mă bate mama. Stop violenţei în familie!

* Calificări rapide: ospătari, barmani, cofetari, Divizia

A.

* Sună-ne, dacă eşti fierbinte. Corpul Pompierilor Voluntari.

* Roşcată sexy, focoasă, apetisantă, fără prejudecăţi, fac domnilor generoşi masaje erotice cu alifie chinezească, împotriva reumatismului. Tai bătături.

* Vrăjitoarele Mercedesa, Opela, Dacia, Alfa Romica, Forda, Pontiaca şi Maybacha, adevăratele nepoate ale mătuşilor lor, rezolvăm orice problemă din orice culegere, chiar din Gazeta Matematică.

* Blondă bisexuală, superbă, cadastru şi intabulare, preţuri avantajoase!

* Căutăm ospătari, barmani, picoliţe, muzicieni pentru contract vapor lux croazieră ocean. Nu se oferă cazare.

Sanie fără zurgălăi

Un gospodar n-a vrut cu nici un chip să se pregătească de iarnă: în vara trecută, el a refuzat să-şi facă sanie, o săniuţă cît de mică - ba, chiar, a ieşit de cîteva ori din curte cu toporul la cei care îi aruncau peste gard, în zeflemea, aluzii necuviincioase la adresa lipsei sale de hărnicie şi a modului ruşinos în care nu respectă proverbul. Pe doi copii i-a şi urecheat!

De fapt, el a refuzat să-şi facă vara sanie şi iarna car din motive personale: întîi de toate, fiindă săniile îi trezesc amintiri neplăcute. A avut sanie, dar vreme de patru ani la rînd, în fiecare iarnă, copiii i-au furat zurgălăii, să meargă la urat cu ei. În al cincilea an n-a mai pus zurgălăi la sanie şi s-a culcat liniştit; peste noapte, cineva i-a furat sania cu totul. În al şaselea an a cumpărat o sanie de la un magazin specializat, o sanie cu sistem antifurt. După două zile i s-a furat sistemul antifurt. După încă două, sania cumpărată de la magazin a început să scîrţîie, să-şi piardă şuruburile prin zăpadă, să se zgîlţîie. Domnul de la reprezentanţă i-a spus gospodarului nostru că mai are de aşteptat: fiind vorba de o sanie din import, piesele de schimb trebuie aduse de

la producător - tocmai din Laponia sau din Groenlanda, asta n-a înţeles prea bine. Nici domnul de la reprezentanţă n-a înţeles prea bine de ce clientul i-a tras peste cap cu actele, frumos făcute sul şi ţinute într-o ţeavă metalică. De atunci, gospodarul nostru refuză să-şi mai facă vara sanie. El preferă ca vara să bea bere şi, dacă are de mers undeva, să cheme un taxi fără zurgălăi.

În poiana din pădure au loc şi conflicte dure

Angajaţii secţiei „Şuruburi" şi-au luat vineri zi liberă, la fel ca angajaţii secţiei „Piuliţe", dar fără să se fi vorbit în prealabil. A fost o coincidenţă, rivalitatea dintre cele două secţii fiind atît de veche, încît se transformase de-a lungul anilor în duşmănie. Cei de la şuruburi nici măcar nu vorbesc cu colegii lor de la piuliţe (şi invers), darămite să facă planuri de ieşit împreună.

Rivalitatea asta, duşmănia, îşi are rădăcinile în vremea întrecerii socialiste, cînd un deştept din conducere a hotărît că între cele două secţii trebuie concurenţă, iar primele în bani şi televizoare Olt cu circuite integrate (sau aparate de radio „Madrigal") vor fi împărţite în funcţie de depăşirea planului. Cum beneficiarii comandau întotdeauna un număr egal de şuruburi şi piuliţe, nimeni n-avea ce face cu depăşirile de plan (care ajungeau la mama naibii, în magazie, unde rugineau), motiv pentru care în loc de prime se dădeau penalizări. Din acea perioadă datează zidul de ură dintre cele două secţii, rămas în picioare pînă astăzi...

* * *

Primul care a văzut luminişul prin geamul punctat de muşte al autobuzului a fost nea Mardare, şeful neoficial al „Piuliţelor". Vigilenţa şi-o dobîndise de cînd păzea secţia, să nu vină şuruburile să saboteze, să facă poante proaste cum se obişnuia la vremea aia prin întreprindere. De exemplu, să le înfunde veceul turcesc cu un borcan gol de zacuscă, să le scoată siguranţele de la panou sau chiar să le lege uşa cu sîrmă pe dinafară. Nea Mardare a şuierat scurt, printre dinţi, ca la strungă, iar şoferul s-a speriat şi a frînat brusc. Din spatele autobuzului s-a auzit un zgomot, ca şi cînd mai multe soţii şi mai mulţi copii de angajaţi din secţia „Piuliţe" ar fi căzut de pe scaune cu toate bagajele peste ei. Desigur, fiind vorba de o minivacanţă în sînul naturii, piuliţele îşi luaseră şi familiile, aşa cum se obişnuia în sînul ambelor tabere.

Poieniţa era aproape rotundă, de parcă ar fi căzut un meteorit peste copaci, spulberîndu-i şi făcînd să crească în loc iarbă proaspătă şi floricele. Părea locul ideal: vîntul bătea abia simţit, păsărele de soiuri necunoscute ciripeau vesele pe rămurele, erau locuri cu soare, locuri cu umbră şi, mai ales, locuri parcă anume amenajate pentru grătar. Primul care a pus piciorul în poieniţă a fost nea Mardare, urmat de cîrdul voios al piuliţelor cu familiile lor. Cel puţin asta a crezut el; în exact aceeaşi clipă pusese piciorul în poieniţă - dar în partea diametral opusă - şi nea Istrate, şeful neoficial al secţiei „Şuruburi". În spatele său se afla, desigur, cîrdul voios al şuruburilor cu familiile lor, care

intraseră în pădurice pe celălalt drum forestier. După cîteva clipe, ambele tabere ocupaseră poziţii de luptă. Din fericire le lipseau scuturile, săbiile şi topoarele...

* * *

Există momente de tensiune în care totul se poate duce naibii sau dimpotrivă; doar bărbaţii adevăraţi sînt capabili să tranşeze o astfel de situaţie. Deşi fusese operat mai demult (după ce, căzînd din vîrful unui cireş, se oprise călare pe o creangă de jos), nea Mardare s-a arătat a fi un asemenea bărbat. Fără nici un cuvînt, în tensiunea generală, în liniştea totală (păsărelele încetaseră să ciripească, iar bursucii şi veveriţele înlemniseră) a înaintat spre centrul poieniţei. Acolo a ridicat un băţ de jos; cei de la „Şuruburi” au tresărit, crezînd că maistrul e beat şi vrea să-i pocnească. Dar nu. Deşi băuse, nea Mardare n-a sărit la bătaie, ci a tras cu lemnul prin iarbă o linie, exact la jumătatea poieniţei, apoi a înfipt băţul în pămînt şi s-a întors la ai lui, tot în tăcere. Nea Istrate l-a privit drept în ochi, la fel de bărbăteşte. Armistiţiul fusese semnat: linia trasată pe iarbă despărţea cele două tabere, la fel cum paralela 38 desparte Coreea de Sud de sora sa fratricidă din Nord...

* * *

După zece minute, în ambele tabere păturile erau întinse, coşuleţele cu merinde desfăcute, flăcări înalte mistuiau vreascuri, prefăcîndu-le în jar pentru grătar, iar radiocasetofoanele se tînguiau, silind păsărelele din copaci să-şi ducă aripile la urechi. Nici un şurub nu părea să dea atenţie piuliţelor şi nici o piuliţă nu părea curioasă să afle ce se întîmplă la vecini. Toţi evitau să-şi încrucişeze privirile, iar copiii - atît de neastîmpăraţi, de obicei - înţeleseseră situaţia şi se fereau să dea mingea de volei sau fluturele de badminton peste graniţă. La nici o sută de metri depărtare, printre copaci, într-o ţară neutră, un pîrîiaş cu apă cristalină de munte susura voios, îmbrăţişînd cu moleculele sale sticlele de bere puse la răcit de cîţiva piuliţari vînjoşi. Nu erau multe, o duzină-două de baxuri cu peturi de doi litri, dar se înălţau în calea undelor ca un mic baraj, în spatele căruia deja începuse să se formeze un lăcuşor de acumulare...

* * *

În poieniţă era veselie. Pe o parte, poieniţa era mărginită doar de nişte tufe, în spatele cărora se ridica un deluţ. Pe deluţ păşteau nişte vaci. Lîngă vaci, un taur nu păştea. Dimpotrivă, privea de sus. Privea spre poieniţă. Mai exact, privea şervetul mare şi roşu pe care doamna Cremona Grindină, soţia lui Tănase de la „Piuliţe”, tocmai îl scutura de firimituri şi coji de ouă rămase de la Paşti...

* * *

În altă margine a poieniţei, nişte fetiţe jucau badminton, Fluturele alb descria parabole prin văzduhul primăvăratic, făcînd concurenţă fluturilor adevăraţi, care fîlîfîiau şi ei, neputînd vorbi sau lătra. La un moment dat,

traiectoria se curmă brusc, iar una dintre fetiţe, Tatiana (tăticul ei, Ispas Burete, era maistru la şuruburi cu cap îngropat), observă fluturele oprit pe o crenguţă a unui copac crescut exact în capătul liniei de demarcaţie. Micuţul Georgel, care pînă atunci trăsese cu praştia în fundul sportivelor, le spuse că sînt proaste ca nişte fete şi se urcă în copac, să-l scuture. Fiind ocupat să urle ca Tarzan şi să scuture arborele, nu dădu atenţie cuibului de viespi care acum se bălăngănea puternic pe o creangă mai îndepărtată, sub care stătea la umbră familia lui nea Mardare, şeful neoficial al secţiei „Piuliţe”...

* * *

Calmul aparent al zilei de primăvară ar fi putut înşela mulţi privitori, mai ales că mirosul fleicilor şi micilor de pe grătare părea să fi tocit măcar în aparenţă vechea duşmănie dintre „Şuruburi” şi „Piuliţe” - pînă într-atît, încît o minge care trecuse linia de demarcaţie fusese returnată întreagă, fără a fi tăiată cu cuţitul sau găurită cu ţepuşa de frigărui. Unii spun că s-au auzit, chiar, replicile „Mulţumim, nenea!”, respectiv „Pentru puţin!”. În ciuda acestui calm, nori negri (dar invizibili) de furtună se îngrămădeau deasupra poieniţei...

Ca să nu iasă discuţii, să nu se supere careva, din acest moment acţiunea povestirii noastre ajunge la o intersecţie; fiecare cititor va alege finalul care i se pare mai apropiat de gusturile şi idealurile sale:

* * *

1) Mitică Praştie şi Marian Sapă, ambii de la secţia „Piuliţe”, sînt trimişi de nea Mardare să aducă berea din pîrîiaşul în care fusese lăsată la răcit. Cei doi strică astfel barajul înălţat din baxuri pline cu peturi, iar apa care se strînsese pînă atunci în lacul de acumulare se revarsă ca un torent peste poieniţă, unde: a) îi ia pe toţi cei aflaţi în poieniţă şi îi duce departe, în Dunăre, apoi în mare; b) stinge incendiul izbucnit din cauza unui tăciune de la un grătar nesupravegheat, care fusese rostogolit de briza primăvăratică pînă sub autobuzul „Şuruburilor”, unde făcuse să explodeze rezervorul de benzină; c) îl ia doar pe micuţul Georgel, motiv pentru care cuibul de viespi nu mai cade peste familia lui nea Mardare, ci peste familia lui nea Istrate, cîteva minute mai tîrziu.

2) Micuţul Georgel scutură copacul, iar cuibul de viespi cade peste familia lui nea Mardare; a) o viespe îl înţeapă pe taurul de pe deluţ, care înnebuneşte şi intră cu coarnele în toţi oamenii muncii, fără deosebire, lăsînd jale în urma sa; b)

O viespe îi înţeapă pe Mitică Praştie şi Marian Sapă, care nu mai ajung la pîrîu, să ia bere, deci apa continuă să se adune în lacul de acumulare, motiv pentru care se inundă mai multe localităţi, iar reporterii speciali de la mai multe posturi de televiziune vin la faţa locului şi transmit în direct cu apa pînă la piept - asta, pînă cînd nişte oameni de afaceri din politică amenajează pe malul lacului o bază de agrement, unde organizează petreceri de 1 Mai cu alegătorii; c) nu se întîmplă nimic, fiind un cuib de viespi vechi şi părăsit.

3) Doamna Cremona Grindină, soţia lui Tănase de la „Piuliţe”, continuă să scuture şervetul mare şi roşu, iar taurul de pe deluţ a) nu mai rezistă ispitei, o ia la goană spre poieniţă şi lasă doar jale în urma sa; b) scuipă scîrbit, apoi pleacă într-un loc cu iarbă mai grasă c) este înţepat de o viespe, aşadar merge la pîrîu să se bage cu fundul în apă, să scape de usturime, iar acolo vede berile puse la rece, desface una, de poftă, apoi încă una şi încă una, pînă se face rangă; d) adoarme.

4) Micuţul Georgel cade din copac, spre deosebire de cuibul de viespi. Cade exact peste familia lui nea Mardare, aşadar „Şuruburile” şi „Piuliţele” caută să dezgroape securea războiului, prin urmare a) are loc ceea ce, peste ani şi ani, se va numi „Bătălia din Poieniţă”, despre care elevii viitorului vor învăţa la orele de istorie; b) sapă peste tot, prin poieniţă, dar nu-şi mai aduce aminte nimeni unde naiba fusese îngropată securea războiului, aşa că, neavînd secure a războiului, se bat cu nişte pari; c) sapă peste tot, dar înainte de a da peste securea războiului, dau peste o bombă de aviaţie din timpul războiului, rămasă neexplodată pînă în acel moment.

5) Doamna Cremona Grindină, soţia lui Tănase de la „Piuliţe”, scutură de firimituri şervetul, apoi îl întinde pe iarbă şi îi pofteşte pe toţi la masă. Mitică Praştie şi Marian Sapă aduc berea, toţi pun la comun ba nişte mici, ba un şniţel, ba sare şi scobitori, ba pîine şi muştar, mănîncă şi beau toţi, apoi îşi amintesc de vechea lor duşmănie şi încep să se ruşineze, se îmbrăţişează şi plîng pe perechi, şurubpiuliţă, unul cu capul pe umărul celuilalt. Cheful se întinde, iar cîţiva bărbaţi prind taurul de pe deluţ, îl taie şi îl pun la frigare. A treia zi, după chef, pleacă acasă toţi, mai puţin micuţul Georgel, care e uitat în copac.

* * *

După cum vă spuneam, alegeţi dumneavoastră finalul care vă place. Sfîrşit!

De-a Baba- Oarba

Mai mulţi copii din cartier jucau jocuri specifice vîrstei lor fragede. Unul dintre jocurile specifice vîrstei fragede medii a copiilor din cartier, chiar preferatul acestora, este Baba- Oarba. Ce-i drept, uneori ei mai jucau şi „Ţară, ţară, vrem ostaşi!" sau şotron pe bani, dar asta mai puţin contează. Oricum, micuţului Ionel i-a venit rîndul să fie babă oarbă - adică să fie legat la ochi cu o batistă şi săi prindă pe ceilalţi.

Cu batista la ochi, Ionel nu vedea nimic-nimic; doar auzea vocile cristaline ale tovarăşilor de joacă, tovarăşi care îi strigau „Prinde-mă şi bate-mă!" sau alte chestii, funcţie de educaţia primită în familie. Strigătele lor l-au întărîtat pe Ionel, care s-a năpustit să-i prindă - eventual, să-i şi bată. Inutil să precizăm că bietul Ionel, care nu vedea nimic, după cum am mai spus, alerga foarte cîş, era extrem de dezorientat.

Cum fugea el aşa, legat la ochi, să prindă şi să bată, a ieşit pe nesimţitelea din părculeţ. La doi metri de el se căsca, adîncă şi neagră, o gură de canal. Ca prin minune, Ionel a păşit la doi milimetri de ea, apoi a nimerit pe stradă, o stradă aglomerată, cu trafic intens. În fuga lui de babă oarbă, micuţul Ionel a trecut la un centimetru de trei autoturisme care veneau în viteză, apoi la doi centimetri de un camion încărcat cu lemne, apoi la distanţe milimetrice de o basculantă plină cu bolovani, de cinci autobuze, de două tramvaie şi de maşina cu butelii. Compresorul care asfalta strada şi care fusese parcat ceva mai la deal avea frînele defecte din fabricaţie, aşa că a luat-o la vale, sub acţiunea gravitaţiei. Ionel s-a oprit brusc, schimbînd direcţia; dacă ar mai fi făcut încă un pas, ar fi nimerit sub utilajul care căpătase între timp viteză. Ionel

s-a oprit brusc şi s-a întors, deoarece la geamul unuia dintre blocuri ieşise mama lui, care îl chema la masă.

Acasă, Ionel a încasat o mamă de bătaie de la taică-său, pentru că în timpul jocului său nevinovat îşi agăţase într-un cui pantalonaşii cei noi.

De-a bîza-n doi

După ce a mîncat, copilul Ionel şi-a făcut lecţiile. De fapt, vorba vine că şi-a făcut lecţiile, el fiind un elev puturos, care numai de scris compuneri şi de rezolvat probleme n-avea chef. S-a uitat puţin prin cărţi, le-a frunzărit, s-a prefăcut că scrie ceva într-un caiet, de ochii maică-sii (de fapt, a desenat un avion cu reacţie şi pe Omul Păianjen urcînd pe blocul B-12 cu sacoşele în mîini), apoi a ieşit în faţa blocului, să se joace cu ceilalţi copii. Ceilalţi copii erau la casele lor şi îşi făceau temele, ei fiind nişte elevi silitori şi buni la învăţătură. Ionel a tras o tură de cartier. Nu era nimeni de vîrsta lui, nimeni cu care să se joace. A aruncat pietricele în geamurile prietenilor, pînă ce au ieşit părinţii lor şi l-au ameninţat că îi rup urechile, mama lui de derbedeu. Într-un tîrziu, după două ceasuri în care Ionel vîrîse paie într-un muşuroi de furnici pentru a strica tihna harnicelor insecte, a ieşit şi Georgel la joacă. Georgel, alt elev puturos, care dormise pînă atunci.

Ionel şi Georgel au încercat să se joace împreună. În doi, joaca parcă nu avea nici un haz. De-a v-aţi ascunselea nu mergea, fiindcă amîndoi ştiau toate ascunzătorile de prin beciuri şi de sub balcoane. Cu o zi în urmă, administratorul le tăiase mingea cu cuţitul, de-a prinselea nu avea nici un farmec dacă nu erau şi fetiţe, să le pună piedică sau să le tragă de păr, telefonul fără fir era exclus, laptele-gros sau gîze-fete-flori-băieţi ieşeau din discuţie, aşadar Ionel şi Georgel au ales să joace bîza.

Primul care s-a întors cu spatele, să stea bîză, a fost Ionel. Primul care a lovit bîza cu o palmă bine trasă a fost, în mod logic, Georgel. Lovit, Ionel s-a întors brusc: Georgel zumzăia din gură „Bîz-bîzzzzzz!”, cu o mutră nevinovată şi murdară.

După ce s-a gîndit puţin, Ionel l-a arătat cu degetul pe Georgel şi i-a zis „Tu ai dat!”. Georgel a zis „N-ai ghicit, mai încearcă o dată!”. Ionel s-a întors din nou, blestemînd. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat, boule!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat, boule!”. „Nu eu, treci la loc!”. Etc.

După ceva timp, din bloc a coborît tatăl lui Ionel, să-l ia în casă - tocmai se întorsese de la şedinţa cu părinţii, deci avea cureaua în mînă. Georgel a fugit de cum l-a văzut apropiindu-se. „Pleosc!”. „Auuuuu! Tu ai dat, boule!”.

Ionel n-a mai ieşit afară, la joacă, vreo două săptămîni, dar nici la şcoală n-a mers el, nu se putea aşeza în bancă, îl durea fundul.

Ileana Cosînzeana din Pădurea Adormită

Ileana Cosînzeana a fost şi ea mică, mai ales în copilărie. Cele mai mici dimensiuni le-a avut la naştere; după aia a început să mai crească, pe-o parte sau pe alta. Prin perioada pubertăţii s-a pomenit cu acnee, motiv pentru care copiii din cartier şi colegii de clasă - răutăcioşi, cum sînt mulţi de vîrsta lor - au poreclit-o Ileana Coşînzeana. Pe măsură ce a înaintat în vîrstă, fata a crescut şi în două dintre cele trei dimensiuni. Mai exact, s-a extins pe axele Ox şi Oy, aşadar aceiaşi copii din cartier şi aceiaşi colegi de clasă - care, între timp, crescuseră la rîndul lor - au poreclit-o Ileana Osînzeana. În plus, era şi o persoană peste măsură de plicticoasă...

Cînd i-a venit vremea, Ileana a ajuns la vîrsta de măritat. Principala sa problemă era că, din pricina tranziţiei sau a recesiunii economice, şi celelalte fete de-o seamă cu ea ajunseseră simultan la vîrsta de măritat. Fiindcă nu găsea nici un tînăr frumos, viteaz şi bogat, eventual călare pe un cal alb, care să o ceară de nevastă, Ileana Cosînzeana a început să consulte diverşi şarlatani, pretinşi vrăjitori, ghicitoare şi alţi escroci. Desigur, praful s-a ales!

După cîteva luni a citit într-o publicaţie ilustrată pentru femei că în pădurea de la marginea oraşului trăieşte Baba Hîrca, singura ei salvare. Baba fusese poreclită Hîrca deoarece fuma mult şi scuipa peste tot. La ea s-a dus fata. S-a dus aproape plîngînd şi, după ce ce a achitat taxa, a început să-i povestească necazurile ei. V-am spus că Ileana Cosînzeana era o persoană peste măsură de plicticoasă; în plus, nici nu se pricepea la povestit. Din acest motiv, după nici o oră au adormit şi baba, şi motanul ei, şi toate vietăţile din pădure. Într-un tîrziu, văzînd că toată lumea doarme, s-a culcat şi Ileana.

Ziarele de scandal ale vremii, format mic şi pline de ilustraţii, au preluat informaţia şi au umflat-o, pînă cînd toată opinia publică a ajuns să creadă în Pădurea Adormită şi în frumoasa de acolo. Unul dintre cititori s-a nimerit să fie însuşi prinţul cel frumos, viteaz, bogat şi cu cal alb; imediat s-a dat de trei ori peste cap şi a ameţit, apoi a mîncat o tavă de jăratec şi s-a fript, în timp ce calul său se prăpădea de rîs într-un colţ. După aia, a plecat s-o caute pe frumoasa din Pădurea Adormită.

După o săptămînă de umblat a ajuns într-o pădure. Era noapte. Cînd s-a luminat, prinţul a privit în jur şi a leşinat. Nimerise din greşeală în Pădurea Spînzuraţilor! Ileana Cosînzeana, din cîte se spune, doarme şi acum.

Cîmpu-i alb, oile-s galbene

Într-o iarnă a nins. Dimineaţa, după ce s-au trezit din tradiţionala beţie de seară, harnicii gospodari din localitate au avut surpriza să vadă pe geam că zona fusese acoperită cu un strat alb, imaculat, de omăt. Peste cîteva minute, plecaţi să se dreagă, ei au remarcat în faţa bufetului, scrise cu litere galbene pe pagina albă a uliţei, următoarele:

„Domnule primar, onoraţi consilieri comunali, prin prezenta ţin să vă aduc la cunoştinţă deosebita stimă pe care v-o port şi să vă rog a-mi autoriza construcţia unei mori de vînt cu ciocănele pe terenul aflat în imediata

vecinătate a localităţii noastre de domiciliu. Menţionez că este vorba despre o investiţie importantă şi deosebit de necesară micii noastre comunităţi. Vă mulţumesc anticipat. Cu stimă şi consideraţiune, C...”.

Cele de mai sus fuseseră scrise cursiv, fără ştersături, dacă le-am putea spune aşa. La ultima literă, „C”, se puteau bănui ultimele sforţări ale autorului, după ea nemaifiind decît trei puncte de suspensie pe zăpada imaculată. „Aci i s-o fi isprăvit bietului om cerneala!”, a rostit, scărpinîndu-se în bască, unul dintre consilierii locali. Primarul a întrunit consiliul în şedinţă extraordinară de urgenţă, iar singurul punct de pe agendă a fost votat în unanimitate, urmînd ca de a doua zi de dimineaţă toţi sătenii de sex masculin avînd nume, prenume sau porecle începînd cu „C” să dea probe grafologice. Din păcate, peste noapte a dat căldura, iar stratul subţire de zăpadă s-a topit.

Sub cupola circului

Pentru 1 Iunie, primarul Chirvase Ţiglă a dorit ceva special în cinstea copiilor din localitate, chiar aşa puţini cîţi erau ei. A vrut întîi să organizeze concurs de desene pe asfalt, dar şi-a amintit că nimeni nu s-a ţinut de promisiunile din campania electorală, să vină şi să asfalteze măcar uliţa mare, iar pe drumul de ţară plin de hîrtoape, de praf sau de glod nu prinde creta. Ceva mai tîrziu, s-a gîndit să amenajeze un parc de joacă, aşa, ca la staţiune, pe Litoral, dar nu s-au strîns fonduri decît pentru un scrînciob mic, pe care l-a şi furat cineva, într-o noapte. Norocul primarului a picat de unde şi cînd nu se aştepta; într-o dimineaţă, chiar în dimineaţa zilei de 1 Iunie, la uşa biroului său a ciocănit un cetăţean negricios, mustăcios şi îmbrăcat ciudat, venit în audienţă să-i ceară o aprobare...

* * *

După-amiază, pe toloaca unde se ţin iarmaroacele din zilele de hram fusese înălţat un cort mare, cu dungi albe şi roşii, iar forfota din jur vestea ceva neobişnuit, care spărgea liniştea milenară a satului românesc. Pe cîţiva copăcei apăruseră, fixate cu pioneze, afişe colorate: „CIRCUS!”...

Bineînţeles, pe înserat, toată populaţia de absolut toate sexele se îngrămădise la spectacol. Copiii, din cauza înghesuielii, nu vedeau mai nimic, aşa că au început să plîngă, motiv pentru care părinţii, unii deja chercheliţi, i-au cîrpit şi i-au alungat.

După sunetul de gong, programul a început cu un număr de dans exotic prezentat de „Cea mai urîtă femeie din lume”. Cîţiva spectatori au huiduit, cerînd banii înpoi şi aducînd drept argument pozele soacrelor, aduse de acasă. Pentru a calma spiritele, în arenă au apărut fraţii siamezi Triţă şi Făniţă, care au făcut giumbuşlucuri şi au spus poezii cu poante porcoase. De la o înjurătură reciprocă de mamă, ei s-au luat la bătaie în văzul lumii, iar cei care au sărit să-i despartă n-au reuşit. Triţă a povestit apoi, la berărie, că nu mai poate trăi sub acelaşi acoperiş cu Făniţă, motiv pentru care unul dintre ei trebuie să plece. După cei doi fraţi siamezi, sub lumina reflectoarelor au apărut doi fraţi

birmanezi, apoi doi fraţi pekinezi, trei maidanezi şi, în fine, doi fraţi vitregi, care au făcut tumbe.

* * *

O minune a naturii, atracţia serii pentru publicul de parte femeiască, s-a dovedit a fi copilul Iliuţă, poreclit Terente din pricina unei malformaţii congenitale, care a mimat o dresură de şarpe boa. Publicul a fost apoi plăcut surprins de iluzionistul Ciordelli; acesta a făcut să dispară portofelele a zece spectatori, dar a fost surprins la rîndul său de şeful de post, pe cînd îşi număra încasările. Un număr de excepţie a fost prezentat de Bombinni, „omulghiulea”: aruncat dintr-un tun, el a fost descoperit de-abia a doua zi, pe acoperişul şcolii generale dintr-o localitate învecinată, cu capul în horn.

Pentru „femeia tăiată în două” a fost nevoie de o voluntară din sală. Auzind cum se cheamă numărul, toţi bărbaţii din localitate şi-au împins soacrele în arenă. Cînd aleasa a fost tăiată în două, din public s-a auzit un strigăt de bucurie; acesta a fost însă urmat de un geamăt, după ce iluzionistul a arătat-o vie şi nevătămată.

Unul dintre copiii spectatori, Titi, a vrut la un moment dat să facă pipi; a ieşit uşurel din cort şi s-a uitat în toate părţile, să nu-l vadă cumva vreo fetiţă de la el din clasă. Zărind în apropiere o uşiţă a tras zăvorul şi s-a strecurat înăuntru, unde era beznă, era cald şi nu părea să fie nici o fetiţă de la el din clasă. După ce a terminat repede, a ieşit şi mai repede, fără să încuie...

Cortul a căzut peste spectatori la cinci minute după ce rîşii, lupul Păpădie, cei zece bursuci dresaţi, leul Samson şi mistreţii, eliberaţi din cuşcă, au scăpat în arenă, unde leul a început să mestece o căciulă cu urechi găsită pe jos. De atunci, domnul primar Chirvase Ţiglă e foarte mulţumit, fiindcă nimeni de la judeţ nu are curajul să mai vină în control.

Povestea lui Halat Alb

Corneluş era un copil mofturos, nu-i plăcea supa. Pe lîngă supă, lui nu-i mai plăceau ciulamaua, tuslamaua, stufatul, rîntaşul, scordoleaua, piftia, plachia şi altele. Îi plăceau sarailiile şi baclavalele. Îi plăceau, în egală măsură, jocurile specifice vîrstei sale, nu a altora! Mai mult decît supa, Corneluş ura injecţiile: făcuse mai demult o penicilină şi îl duruse buca din cauza vecinei, infirmieră pensionară, căreia îi tremura mîna. Prin urmare, copilul se temea de oricine purta halat alb, chiar şi de vînzătoarele de la mezelărie.

Mama lui Corneluş l-a dus la tuns, la „Ciufulici, coaforul celor mici”. Doamna care îi coafa pe cei mici purta halat alb, curat. Corneluş a crezut că doamna vrea să-i facă injecţie, penicilină, deci a început să răcnească şi să facă panaramă. Cînd un domn frizer, tot în halat alb, s-a apropiat cu foarfecele în mînă, Corneluş a făcut circul de pe lume, l-a muşcat de deget, apoi a fugit. De atunci încoace, nimeni n-a mai auzit nimic de Corneluş.

De curînd, o echipă de exploratori a adus dovezi că există Omul Zăpezilor - sau, cel puţin, o fiinţă asemănătoare: creatura filmată avea părul lung, pînă în

călcîie, şi a luat-o la fugă atunci cînd medicul expediţiei, îmbrăcat în halat alb, s-a apropiat întinzîndu-i o strachină cu supă.

Rolul şi importanţa bateriilor de 1,5 volţi în viaţa comunităţii

De cînd s-a pensionat, domnul Cicerone Dulie a început să asculte la radio. Asculta cu pasiune, cu patimă. Asculta jurnale de ştiri, programe de şlagăre, muzică populară (chiar şi muzică de cameră asculta, deşi nu-i plăcea defel muzica de cameră!), asculta emisiunile pe teme agricole, pe teme cosmetice, cele despre creşterea copiilor sau a viermilor de mătase, cheltuia jumătate din pensie pe telefon pentru a suna în direct la „Ascultătorii întreabă, specialiştii răspund” (indiferent de tema abordată), asculta zilnic buletinul cu cotele apelor Dunării şi ale rîurilor din ţară (cote pe care le nota în caiete groase, avea nenumărate volume), asculta tot. Asculta dimineaţa, la prînz şi seara, ba se întîmpla să şi adoarmă ascultînd la aparatul care funcţiona în gol pînă în zori şi îl făcea să viseze frumos.

Aparatul avea un mic defect: nu mergea la priză. De fapt, aparatul ar fi mers şi la priză, defect era doar cablul de alimentare, care costase 4 lei în 1976. Fiindcă toţi specialiştii care dăduseră sfaturi ascultătorilor în cadrul emisiunilor radiofonice neglijaseră subiectul cablurilor de 4 lei bucata, cealaltă jumătate din pensia domnului Dulie se ducea pe baterii. De 1,5 volţi, cilindrice.

* * *

Bătrînul Cicerone nu arunca bateriile consumate. Le păstra pe balcon; notase cu carioca pe fiecare de cînd pînă cînd a ţinut, anul, luna, ziua, precis. Uneori le privea şi îşi amintea cu duioşie: „Astea-s de cînd Dunărea a scăzut cu opt centimetri la Orşova, iar la emisiunea agricolă s-a explicat despre creşterea caprelor de prăsilă în regiuni cu sol nisipos-sărăturos. Ce vremuri!”. Sau alte asemenea amintiri. Bateriile se adunau pe balcon. Nu s-ar fi îndurat să renunţe la vreuna, le iubea ca pe copiii săi, dacă ar fi avut. Poate, chiar mult mai mult, fiindcă nu prea iubea copiii. Cel puţin, nu-i iubea pe cei din cartier, care aflaseră despre colecţie şi se adunau sub balcon, strigîndu-i: „Moş Ba-te-ri-e! Moş Ba-te-ri-e!”.

* * *

La început, scandările tinerei generaţii nu l-au deranjat, domnul Cicerone Dulie era obişnuit cu gălăgia, cu mingea bătută în orele de somn (14.00-17.00, după cum era scris la avizierul blocului), era obişnuit cu vecinii care strigau de la o scară la alta „Uăăăăi!” sau altele. Pe cînd alunga o muscă, a realizat că scandările de sub balcon aveau o adresă precisă. El.

Mai întîi, le-a ignorat, din superioritate. Apoi, a încercat să se obişnuiască. Nu s-a putut: scandările tinerei generaţii prea îl atingeau direct. S-a dus să se plîngă într-o şedinţă a asociaţiei de locatari, dar domnul administrator şi-a muşcat buzele să nu rîdă şi a schimbat vorba, pomenind despre campionatul de fotbal. Cicerone a simţit că e cazul să ia situaţia în mîinile sale bătătorite

după ani şi ani de frecat menta la locul de muncă. Fusese, de meserie, subaltern.

A încercat să deseneze nişte caricaturi pline de simţ critic şi de un nestăvilit umor şi le-a multiplicat la xerox, pe banii săi, împrumutaţi de la un vecin - el nu mai avea, îi dăduse pe baterii. Le-a lipit în holul blocului, dar oricare ar fi fost eventualul său talent, acesta sigur nu era desenul: locatarii au înţeles cu totul altceva din caricaturi şi s-au bulucit să cureţe zăpada de pe alee. Nici cu epigramele tăioase, scrise tot de el, n-a avut mai mare succes: după ce le-au citit - tot multiplicate şi tot lipite în hol - locatarii s-au îngrozit şi au fugit să-şi plătească întreţinerea. A mai încercat cu vorba bună, cu duhul blîndeţii. Auzise tot la radio, într-o emisiune despre proverbe şi zicători, că muştele se prind cu miere, în nici un caz cu oţet, deci a cumpărat din banii împrumutaţi de la un alt vecin bomboane, pe care le-a împărţit micilor scandalagii. Le-au luat imediat, cu mîini micuţe transformate în greble, apoi şi-au umplut guriţele. După cîteva minute, a auzit de sub balcon nişte scandări clefăite, împotmolite în produse de cofetărie „Moh Ba-he-hi-he! Moh Ba-he-hi-heee!”.

* * *

Atunci, a simţit ceva ciudat, ceva nemaisimţit pînă atunci. S-a apropiat de colecţia sa de baterii - pe balcon. A luat două: pe ele scria „23 octombrie 1985”. Le-a cîntărit în mîini: erau destul de egale, dacă s-ar putea spune aşa. Şia amintit că ambele şi-au dat energia pentru ca el să asculte, printre altele, cîteva meciuri, o emisiune cu sfaturi pentru pionierii care vor să realizeze prin mijloace proprii, în atelierele-şcoală, instalaţii de biogaz (realizînd astfel importante economii!), nişte programe umoristic-muzicale şi patru piese de teatru radiofonic. Dintre piesele de teatru radiofonic ascultate de el îi răsuna mai tare şi mai tare în minte una anume, o piesă istorică, despre bătălia de la Posada. Răcni, aşadar, din toate puterile „Baterieeee, foc!”, îşi luă avînt şi aruncă bateriile în capul celor mai apropiaţi ştrengari. „Au, nu mai da, nu mai da, nene!” au ţipat atunci micuţii.

* * *

În zilele următoare, copiii din cartier nu s-au mai auzit doi aveau cîte un pansament în creştet. După încă o lună au uitat de cucuie, deci au început iar să scandeze sub balconul bătrînului Cicerone.

Ei nu ştiau însă că, între timp, acesta îşi descoperise o forţă interioară nebănuită, o rupsese complet cu trecutul, îşi reparase cablul de la aparatul de radio - acum funcţiona şi la priză, cablul era ca nou, lipit cu leucoplast! - şi se mutase la o altă scară, într-o garsonieră. Una fără balcon, fiindcă nu mai avea nevoie de baterii. Le aruncase la gunoi. În locul său venise un alt pensionar, Nechifor Visarionovici, pasionat de vechi autoturisme sovietice. Pobeda, Ceaika, Volga... Fusese activist de partid şi ţinea la trecutul său, îl respecta neabătut, păstrase cîteva caroserii ruginite la ţară, în curtea unui cumnat. Pe

balcon ţinea doar bateriile, acumulatorii lor. Era un om iute la mînie şi vînos, fusese şi maistru la cazangerie, aşa că, după ce a auzit de trei ori strigîndu-i-se „Mo-oş Ba-te-ri-ee!”, a ridicat una, la vreo 50 de kilograme, şi a aruncat-o peste copiii de jos.

Falsa problemă a crizei de energie

Convins că rezervele de combustibili fosili sînt pe sfîrşite, domnul Grigore Sfeşnic, fost angajat al Fabricii de Covoare Asfaltice Ţesute Manual, şi-a ridicat în ogradă o centrală eoliană care poate prinde toate vînturile din localitate. Elicea se învîrte cel mai tare în perioadele de post, cînd localnicii se alimentează în special pe bază de fasole, asigurînd lejer funcţionarea unui mixer electric cu care nevasta sa face zilnic fasole bătută, pentru a avea cu ce porni a doua zi elicea.

Bunica lui Grigore Sfeşnic locuieşte într-un cătun pierdut în creierii munţilor; mare pasionată de telenovele şi de dezbateri pe teme culturale, ea ar face orice pentru a le putea urmări. Din nefericire, localitatea nu este electrificată. Din fericire, ea are un vecin cu mult simţ practic, care a montat o manivelă la un dinam, punînd-o pe doamna să învîrtă, dacă vrea să vadă la televizor. Pe lîngă funcţionarea aparatului, ea asigură şi energia necesară funcţionării unei făbricuţe din apropiere, care lucrează artizanat pentru export. În timpul pauzelor publicitare, atunci cînd nu învîrte la manivelă, doamna se relaxează, dînd carnea prin maşină sau cîntînd la flaşnetă.

Povestea lui Harap Alb

Harap Alb fusese poreclit aşa în copilărie nu pentru că ar fi fost alb. Dimpotrivă, era un copil cam nespălat, fiindcă provenea dintr-o familie debranşată. Ceilalţi micuţi din cartier rîdeau de el. El era cam nesimţit şi se juca în continuare prin gunoaie. Asta era marea lui pasiune: să scormonească prin tomberoanele de gunoi ale asociaţiei de locatari. Vă daţi seama, un copil ca el nu miroase tocmai a roze. În plus, Harap Alb petrecea mult timp sub scara blocului, jucîndu-se cu o familie de maidanezi de la care luase şi purici.

Într-o zi, pe cînd scormonea prin tomberoane după ceva de mîncare, după tinereţe fără bătrîneţe, după viaţă fără de moarte sau după jucării stricate, Harap Alb a găsit nişte haine vechi şi ponosite. Erau hainele lui taică-său, din tinereţe, pe care le purtase cînd a fost mire şi s-a îmbătat ca porcul la propria nuntă. Încă mai păstrau urme pe revere. Harap Alb le-a îmbrăcat. A găsit şi nişte jeratic care încă mai mocnea, rămas de la nişte vecini mai avuţi, mai cu posibilităţi, care făcuseră mici la grătar pe spaţiul verde dintre blocuri; l-a pus pe o tavă şi l-a dat lui Tărzănel, maidanezul său favorit. Acesta a luat o gură de jeratic mocnit, s-a dat de trei ori peste cap, a turbat şi l-a muşcat pe Harap Alb.

Medicii de la dispensarul unde a fost dus micuţul l-au dezbrăcat de hainele purtate de taică-său cînd a fost mire, ca să-i facă injecţii în burtă. Cu acest prilej, ei au descoperit că Harap Alb avea şi rîie.

Aventurile nefericite ale unui locatar de
Ziua Îndrăgostiţilor

Era acea perioadă a anului în care nu e încă primăvară, dar nici iarnă nu prea e, o vreme umedă, cînd zăpada care nu vrea să se topească se îmbibă de apa care nu vrea să îngheţe, o vreme de fleoşcăraie, cînd mici conlocuitori încă mai merg cu steaua prin tramvaie, iar mamele lor vînd deja ghiocei şi zambile la colţ de stradă, o vreme mohorîtă, de tranziţie între anotimpuri. Acea vreme la care vinul fiert şi ţuica fiartă de la bufetul din cartier - purtînd numele de cod „acolo”, să nu se prindă doamnele soţii - păreau deja prea calde, iar berea părea încă prea rece. O vreme de februarie, cînd cheful de muncă era, parcă, mai redus ca în restul anului - nu că în restul anului cheful de muncă al consumatorilor ar fi fost exagerat, asta în nici un caz. În fine, o vreme cînd fiecare eveniment, oricît de neînsemnat, căpăta dimensiunea unei noi ocazii de sărbătorit cu băieţii...

* * *

Dimineaţa, domnul locatar Valentin Cleşte a ales alt drum spre staţia de autobuz. Se grăbea spre serviciu, dar a ocolit. Un necunoscut care l-ar fi urmărit de la distanţă în acele clipe şi-ar fi închipuit că e un spion în misiune secretă, care se fereşte să fie văzut, ascunzîndu-se după fiecare copac, boschet sau maşină parcată. Cei care îl urmăreau de la distanţă în acele clipe nu erau nişte necunoscuţi şi nu şi-au închipuit nimic; dimpotrivă, i-au sărit în faţă de după un tomberon, l-au înconjurat, iar cel mai în vîrstă s-a apropiat pînă ce nasurile lor s-au atins:

– Vrem iar să ne facem de rîs, nea Valentin? Pronunţase mai tare „Valentin”. Iar încercăm să ne eschivăm de la îndatoriri? Ia zi matale...

– Domnu’ Pandele, domnu’ Pandele, cum puteţi chiar bănui aşa ceva? Eu acolo veneam, dar, ştiţi, m-am mai plimbat puţin la aer, să văd ce s-a mai construit prin cartier...

Domnul Pandele de la parter, urmat de ceata gălăgioasă şi pofticioasă a vecinilor, îl împinse din spate către bufet; uşa se închise în urma lor.

– L-am capturat! Iar încerca să scape! Încă n-a învăţat că vigilenţa cetăţenească e mare. Cu destinul nu te poţi lupta. Hai, Grigore, bagă, să ne trăiască vecinuţul, de onomastica lui, nu-i aşa? Grigore de la bar făcu plinul şi se grăbi să noteze în caiet - cu timpul, se adunaseră cîteva volume groase, frumos aranjate pe un raft, lîngă anunţul „Cui îi dai pe datorie / Nu-l mai vezi în prăvălie”. Ca în fiecare an la aceeaşi vreme, de Ziua Îndrăgostiţilor, pagina lui Valentin Cleşte se umplea de sume cu multe zerouri, deşi sărmanul locatar nu simţea vreo legătură cu acel Valentine’s Day de la televizor, iar în calendarul ortodox figurau cu totul alte nume de sfinţi, printre care Cuviosul Maron...

* * *

Timpul trecea, iar acolo discuţiile harnicilor consumatori abordau teme dintre cele mai variate, pe măsură ce sumele trecute pe caietul de datorii la

pagina lui Valentin Cleşte deveneau mai multe şi mai mari. S-a discutat fotbal, politică, filosofie antică, literatură medievală, istorie, au fost lansate idei originale despre criogenie, extratereştri, fotosinteză, ţuică de casă, clonare, murături la borcan sau călătorii spaţiale. Doi moşnegi jucau şah într-un colţ, iar unul a fost prins cu o a doua regină în mînecă, pe cînd se pregătea să trişeze, aşa că a fost dat afară. Pe Grigore de la bar îl dureau mîinile de la turnat şi de la notat în caiet. După amiază, bufetul s-a umplut de alţi şi alţi vecini, de-abia scăpaţi de la serviciu, pe chipurile cărora se ghicea de la distanţă setea, iar veselia a continuat pînă noaptea, tîrziu. Domnul Valentin Cleşte, care privea tîmp, în gol, printr-o poză înrămată de pe perete, a răcnit brusc, a sărit de pe scaun şi a plecat, răsturnînd vermut peste pantalonii lui Pandele. Acesta adormise cu mîna încleştată pe motanul localului, căruia nişte consumatori îi turnaseră cu de-a sila, pe gît, nişte lichior de fructe exotice.

Acasă, nevasta Cleşte nu îl aştepta cu flori. Dimpotrivă, ca în fiecare an la acea dată, ea aşteptase flori, de Ziua Îndrăgostiţilor, flori de la soţul său iubit, cumpărate în drum de la serviciu spre domiciliul conjugal. A doua zi, domnul Valentin Cleşte era mahmur, galben la faţă şi avea în frunte o urmă, unde îl izbise, spărgîndu-se, bibeloul înfăţişînd doi beţivi pe o bancă. Deşi nu se simţea defel bine şi îi era greaţă, şi-a respectat jurămîntul făcut soţiei şi a plecat spre Primărie, să ceară schimbarea prenumelui Valentin cu altul, care nu figurează în calendar. Lîngă staţia de autobuz s-a întîlnit ca din întîmplare cu nea Pandele şi cîţiva vecini, dornici să ofere sugestii şi să se dreagă...

După miezul nopţii, domnul Cleşte reuşise în sfîrşit să deschidă uşa cu cheia care părea că se umflase; de data asta, bibeloul din mîinile soţiei Petronela înfăţişa un bătrîn pescar chinez.

– Nu da, dragă, am stat la coadă! Mi-am schimbat numele! Gata, Valentin nu mai există! Mă va chema Dragobete!

Aventurile nefericite ale unor tineri de Dragobete

La oraş, informaţia circulă mai repede, ritmul vieţii e mai trepidant, vorba aia, iar iubirea se sărbătoreşte de Valentine’s Day, cu inimioare roz, ca la televizor. În mediul rural au rămas mai mult bătrînii - care, după cum se ştie, sînt greu de pornit, dar de-i porneşti, sînt greu de oprit. Inerţia e mai mare, televizoarele sînt mai puţine, iar babele surde, pentru care nici măcar clopotele nu bat de două ori, încă n-au auzit de Ziua Îndrăgostiţilor.

Asta nu înseamnă că în mediul rural n-ar exista iubire. Dimpotrivă: anual, pe la sfîrşitul lui februarie, se sărbătoreşte zeul comunal românesc al înălţătorului sentiment. Acesta este Dragobetele şi reprezintă echivalentul mai neaoş, mai din topor, al zburdalnicului Cupidon. De ziua lui, tinerii de prin sate ies cu toţii la pădure, îmbrăcaţi în hainele cele mai frumoase, pentru a aduna ghiocei şi vreascuri de foc şi pentru a se întîlni la figurat - ori chiar la propriu - cu Dragobetele. Tot atunci, mai zic bătrînii, burlacii se îndrăgostesc, iar animalele se împerechează pentru a avea pui mulţi şi sănătoşi. Ce-i drept, alte ocazii de băut nu prea mai sînt în acea perioadă dintre Valentine’s Day şi 1 Martie...

* * *

La Chişcani, aşezare rurală din cap pînă-n picioare, există tineri care au rămas pe loc, în ciuda tentaţiei marilor oraşe. Ei sărbătoresc Dragobetele, cu toate că bătrînii se îngrozesc de fiecare dată cînd aud despre împerecherea animalelor în scopul procreării. Groaza lor datează de pe vremea Dragobetelui din 1982, cînd şobolanii cooperativei agricole de producţie s-au împerecheat, iar puii - mulţi şi sănătoşi, după datină - au compromis întreaga producţie record la hectar raportată la judeţ prin toamnă. Din fericire, tovarăşul inspector

venit în control era miop şi, pe întuneric, a confundat şobolanii din hambare cu nişte ştiuleţi mai groşi, deci a plecat mulţumit şi cu portbagajul plin.

Ultima dată cînd s-a sărbătorit iubirea pe plan local, mai mulţi tineri din Chişcani au intrat în pădure frumos îmbrăcaţi conform tradiţiei, pentru a colecta ghiocei şi vreascuri şi a se întîlni cu Dragobetele. Nici pînă azi nu se ştie dacă suspectul zdrenţăros, neras şi mirosind a rachiu prost, care i-a atacat, luîndu-le sub ameninţarea bărdiţei ceasurile, treningurile de sărbătoare şi pantofii noi, a fost sau nu Dragobetele. Totuşi, trei flăcăi care se despărţiseră de grup fiindcă ştiau ei o poieniţă anume, cu mai mulţi ghiocei, au avut noroc şi nu s-au întîlnit cu suspectul. După o oră, au avut ghinion, căci s-au întîlnit cu nişte lupi care nu căutau prin pădure ghiocei, ci ceva de mîncare.

La fel de puţin norocoşi au fost şi tinerii care, în cinstea Dragobetelui, au adunat după datină cîte o cîrcă de vreascuri, pentru a face focuri menite să alunge iarna; aceştia au fost surprinşi de oamenii legii, fiind arestaţi pentru furt de lemne. De fapt, nu chiar toţi: Remus Celofan, pe care l-a nimerit domnul pădurar cînd a tras un foc de avertisment, a ajuns în altă parte.

* * *

Pînă la urmă, bătrînii din Chişcani au fost oarecum mulţumiţi de ultimul Dragobete, gîndind cu înţelepciunea vîrstei că se putea şi mai rău. De exemplu, se putea întîmpla ca în urmă cu patru ani, cînd flăcăul Vasile Gîrlă şi fata de măritat Ramona Pupăză s-au îndrăgostit într-o şură. Convinşi că Dragobetele le-a purtat noroc, s-au luat cu cununie şi au făcut nuntă ca-n poveşti. După un an, tot de Dragobete, Vasile a dat în patima băutului. După încă şase luni, a început să vîndă lucruri de prin gospodărie, butelie, şifonier, televizor, ori să le schimbe pe rachiu. Între timp, Ramona umbla pe la vecini, plînsă şi cu ochii învineţiţi. După alte trei luni, Vasile şi-a pocnit soacra cu o greblă, fiindcă îi spusese „Nepricopsitule!”. După încă două, a dat foc casei, apoi s-a spînzurat în podul grajdului. Din fericire, funia s-a rupt imediat, fiind putredă, dar el a căzut peste vacă.

Unde duce dependenţa de pizza

Lui Septimiu îi plăcea pizza, ar fi mîncat oricînd, oriunde, oricît. Cu o pizza în faţă, era mulţumit. Nemulţumită era nevasta lui, Anemona, care gătea zilnic pizza pentru soţul drag. În ultima vreme, soţul drag cam făcea mofturi şi chiar avea pretenţia ca la fiecare masă să aibă cîte un alt fel de pizza. Anemona i-a făcut pizza cu roşii şi ciuperci, apoi cu ardei şi peşte, apoi cu măsline şi praz, apoi cu şuncă şi ceapă etc. A luat la rînd toate, absolut toate cărţile cu reţete de pizza.

În acest timp, vecinul de sus - un bătrînel simpatic, nea Haralambie - repara ceva la aragaz, căci se auzea ciocănind.

După ce a isprăvit cărţile cu reţete de pizza (şi pe alea împrumutate de la bibliotecă!), Anemona a început să se teamă: soţul Septimiu, din ce în ce mai hulpav, vroia din ce în ce mai mult, devenise dependent. Cerea la fiecare masă

măcar cîte o pizza, mereu altfel. Anemona şi-a pus la bătaie imaginaţia, care nu era din cale-afară de mare.

Între timp, vecinul de sus, nea Haralambie, cel care tot ciocănea, a spart ca prostul, din greşeală, ţeava de gaz, şi a început să telefoneze după meşteri, să vină să repare.

Anemona a încercat să combine în alte moduri ingredientele de la pizzele precedente, pînă s-a prins Septimiu şi a ameninţat-o: „Ei, drăcie! Ia vezi!”. De spaimă, doamna a ales să improvizeze. Cînd a pus pe masă prima pizza improvizată - cu muştar şi ceară de parchet avea inima cît puricele şi îşi băgase sub capot, la spate, o pernă, în caz că soţul s-ar fi arătat nemulţumit. Soţul a fost, dimpotrivă, tare mulţumit!

În timpul ăsta, de sus se auzea vecinul Haralambie cum dădea telefoane la toţi meşterii care îşi ofereau serviciile prin rubrica de mică publicitate.

După pizza cu muştar şi ceară de parchet, Anemona a gătit pizza cu detergent pentru spălări manuale şi cremă de ghete, cu chit de tîmplărie şi şampon de mere verzi, cu balsam de rufe şi diluant pentru lac de mobilă, cu pastă de dinţi şi pămînt de flori sau cu gel de păr şi praf de gîndaci (care a plăcut la nebunie soţului).

Vocea vecinului Haralambie se auzea din ce în ce mai slab şi mai nedesluşit, de parcă moşul s-ar fi cherchelit.

Într-o dimineaţă, Anemona n-a găsit la magazin cuie mici, pentru tablă - vroia să-i gătească soţului Septimiu o pizza cu rumeguş şi cuie mici pentru tablă. A mai întîrziat prin oraş: se temea să vină acasă fără cuie mici pentru tablă, pentru pizza. Bine a făcut, fiindcă astfel a scăpat de explozia gazului metan acumulat în apartamentul de sus, al domnului Haralambie.

Dintre meşterii contactaţi de bătrîn pe chestia cu ţeava de gaz, doar unul a venit, după cîteva zile. S-a enervat că la adresa respectivă nu mai era nici un bloc şi a înjurat, dar a plecat apoi la o doamnă din cartier, care avea nevoie săi schimbe o garnitură la chiuvetă.

Spaţiul mioritic. Ultima frontieră...

De-a lungul veacurilor, dorinţa de unire a românilor s-a făcut simţită cu nenumărate prilejuri istorice. Între Moldova şi Ardeal se înalţă, ca o barieră naturală, munţii Carpaţi, cu piscurile lor semeţe şi crestele lor falnice. De curînd, nişte tineri entuziaşti moldoveni au străpuns această graniţă naturală, trimiţînd un mesaj de prietenie fraţilor ardeleni. Mai exact, racheta tip „Alexandru Lăpuşneanu” lansată de membrii cercului de rachetomodelism, fotomodelism şi pirogravură al Casei Copiilor din Pîrlita nu a luat foc la intrarea în atmosferă, ca unele navete spaţiale ale americanilor, ci de-abia la intrarea în hambarul gospodarului ardelean Imre Puszkas. Acest gospodar nu a fost chiar-chiar mulţumit că o rachetă lansată de nişte tinere vlăstare din vechiul Regat a reuşit să treacă munţii mai repede decît, odinioară, batalioanele române. Dimpotrivă, el a fost chiar nemulţumit că racheta i-a incendiat casa,

care s-a aprins de la hambar, precum şi calul, cele două vaci şi bunica Erszebet, care s-a aprins de la sora ei, care luase foc atunci cînd încerca să-şi stingă nepoţeii.

Nici vecinii gospodarului nu sînt prea mulţumiţi, deoarece şi acareturile lor s-au aprins de la casa lui Imre, care luase foc de la hambar împreună cu fîntîna. Singurul din sat care nu a luat foc a fost porcul Domokos al gospodarului Fekete Ladiszlau, deoarece acesta fusese tăiat, pîrlit şi consumat încă din perioada Sărbătorilor de Iarnă.

Povestea porcului - remix

Fata de împărat cea mai mică (din trei surori, cîte erau ele la părinţi) s-a măritat cu un prinţ frumos, neînfricat, care bătuse în luptă voinicească vreo zece zmei, un căpcăun fioros şi aproape o duzină de balauri mici şi mijlocii. Cel puţin aşa se lăuda el, care îşi trecuse palmaresul şi pe cartea de vizită. Pe lîngă mîna fetei de împărat, frumosul şi viteazul prinţ a mai primit drept zestre nişte perne, o plapumă de puf, un mixer şi jumătate din împărăţie - aia mai săracă, mai defavorizată şi mai îndepărtată, dar în acte tot jumătate de împărăţie se chema că era.

După cîteva săptămîni, fata a observat ceva ciudat la soţul ei: mai exact, a observat că era victima unui blestem cumplit, cu siguranţă aruncat asupra lui de vreun vrăjitor rău. Şi mai exact, frumosul şi viteazul ei soţ era prinţ doar în timpul zilei, pînă la o anumită oră, aproape aceeaşi în fiecare seară; după ora respectivă, sărmanul se transforma în porc. Grohăia, făcea mizerie, mai bine să nu intrăm în detalii despre comportamentul său porcesc.

Tot după cîteva săptămîni, tatăl fetei de împărat (adică împăratul) a observat ceva ciudat la ginerică: foarte des venea acasă fără paloş, coif şi platoşă, motivînd că le-a uitat la locul bătăliei sau că i le-a zgîriat zmeul şi le-a dus la reparat, ştiţi, chestii din astea. În plus, aflase din diverse surse că jumătatea de împărăţie dată drept zestre prinţului se micşora pe zi ce trece, dispăreau din ea ba un deal, ba un rîu, două-trei hectare de pădure, o hală de producţie etc. Bănuielile s-au înteţit cînd, într-o zi, un domn îmbrăcat în costum de ospătar, care s-a prezentat Gelu, a bătut vreo două ceasuri la poarta ferecată a castelului, strigînd să iasă prinţul, că aşa nu mai merge, că aseară a fost prea de tot, că el se şterge undeva cu un paloş, un coif şi o platoşă, toate ruginite, care nu acoperă contravaloarea consumaţiei, şi că a zis şeful să nu mai dea nimic pe caiet pînă nu i se plăteşte din urmă.

„Dară când întîmplatu-s-au toate aceste grozăvii, voinice Gelu?”, l-a întrebat pe musafir bătrînul şi blajinul împărat. „Păi, luminatulu Împăratulu, aiestea întîmplatu-sau eri seară, pînă cînd închis-am noi localulu, la ceasurile douedeci şi doue!”, răspunse vrednicul luptător pe frontul deservirii.

Între timp, fata de împărat plîngea în năframă: cu o noapte în urmă, frumosul prinţ (care acum dormea încălţat şi plin de glod pe canapeaua din hol)

venise iar acasă pe la zece şi ceva, transformat în porc, scăpase buzduganul peste pisica de Angora, apoi băuse apa de la peştişorul de aur.

Luna, pămînt românesc

Pe vremuri, tinerele cărora iubiţii lor le promiteau Luna de pe cer rămîneau cu promisiunea şi cu buzele umflate. Prin 1980, nişte americani cu spirit practic au realizat că Luna de pe cer nu e revendicată de nimeni, de nici un fost sau actual proprietar, aşadar au intrat în posesia planetelor şi sateliţilor din sistemul nostru solar, pe care le comercializează sub formă de parcele, cu acte doveditoare, bune de lăudat cu ele, să crape de ciudă vecinii. Organizaţia are filială şi în România, unde deja a devenit de bon-ton să cumperi proprietăţi extraterestre; diverşi cetăţeni de toate categoriile, în special vedete, au achiziţionat asemenea tarlale pe Lună sau pe alte planete. Situaţia de pe Pămînt nu s-a potrivit însă cu cea de la faţa locului...

Domnişoara Varvara Postăvaru a cumpărat mai demult un lot de 80 ha. teren arabil pe Venus, dar s-a pomenit în schimb cu sol nisipos-sărăturos, pe care cresc doar ciulini, popîndăi şi cîrtiţe spaţiale, aşadar e hotărîtă să trimită o reclamaţie pe adresa OPC. Şi colegul său de serviciu, Romeo Ploşniţă, este nemulţumit: dînsul nu poate intra în posesia terenului, din pricina unor ţărani marţieni cu acte de proprietate (vechi hrisoave holografice), dar mai ales cu furci şi coase, care răcneau „Jos moşierii! Nu vrem botniţe! Huo!”. Romeo i-a dat în judecată, însă marţienii nu s-au prezentat la primul termen, fiind plecaţi în concediu, în staţiunile Saturn şi Neptun.

Vecinul de tarla al domnului Ploşniţă este Crişan Viezure şi e ceva mai norocos, deoarece şi-a luat lotul de pe Marte în posesie fără prea mari bătăi de cap. El a dat un telefon cu taxă inversă la NASA şi le-a zis-o de la obraz ălora să nu mai încerce naibii să-şi recupereze sondele spaţiale, fiindcă le-a spart el cu toporul, după ce i-au strivit castraveţii din grădină.

În altă ordine de idei, am aflat că primarul de pe litoralul Mării Liniştii e acuzat că ar fi comis tot felul de ilegalităţi, motiv pentru care a fost chemat la DNA să dea socoteală - printre altele, şi despre ferma sa ilegală de vîrcolaci, care mănîncă din Lună şi riscă să-i lase pe ceilalţi ţărani selenari fără tarlale.

Mai mulţi zootehnişti care au achiziţionat terenuri de păşunat pe diverse planete din sistemul solar s-au plîns că, datorită drumurilor pline de asteroizi, nu pot ajunge la timp cu produsele la Centrul de Industrializare „Calea Laptelui”, neputînd onora contractele. Ei nu sînt singurii care întîmpină probleme cu infrastructura: de mai bine de trei ani durează conflictul dintre posesorii de ogoare din Carul Mare şi cei din Carul Mic, care îşi dispută dreptul de folosinţă asupra bunurilor fostului IAS „Steaua Roşie”, precum şi asupra terenului viran dintre cele două constelaţii.

În fine, astronauţii americani din echipajul misiunii „Apollo 32”, ajunşi pe solul lunar, au fost luaţi la bătaie de nişte ţărani originari de prin părţile Vasluiului, care păzeau o tarla cu pepeni puşi de alţii. Printr-o hotărîre a

Consiliului Local, navetele spaţiale Columbia şi Challenger nu mai au acces pe Lună decît în locurile special amenajate; decizia a fost luată după ce pentru a patra oară navetiştii au devastat livezile de corcoduşi.

Reforma fără fond

La Spitalul „Doctor Faust” din Praştia, în numele reformei sistemului sanitar, domnul director Esculap Popovăţ a atîrnat pe uşă, de ochii lumii şi ai presei, o cutie. O cutie din tablă, vopsită în roşu şi mare cît o cutie poştală. O cutie în care toţi pacienţii nemulţumiţi să poată depune nu plicuri, nu pachete de cafea, cartuşe de ţigări, sticle, damigene sau alte dovezi de recunoştinţă, ci părerile lor sincere despre comportamentul, despre seriozitatea şi devotamentul medicilor care i-au îngrijit. Am văzut şi noi ce scria pe o hîrtie cu asemenea păreri:

„S-ă trăiţ nea domdoctor ieu sunt Vasile Ghe Năstăsică care care laţi avut dvs-stră. pacent bolnav în salonu ăla marele cu apendicită la burtă şi care va sunat cineva la telefonu mobil tocma cîn mă operaţ pe mine şi iaţ răspuns că sub cinci sute iepuroi nu discutaţi nici măcar la telefon că dvs-tră faceţ operaţie cirurgicală serioasă nu luaţ bacşiş ca ospătaru şi de inervare aţ trîntit telefonul fără să vă uitaţ unde şi după aiea m-aţi cusut la burtă cu tot cu telefonu dvs. cu respect. Prin prezenta reclam cu respect să binevoiţ ami scoate telefonu dvs. dîn burta suptsemnatului fincă zbîrnîe şii mă gîdilă şi mai sună noaptea de ne trezeşte dîn somn pe copii şi pe nevastămea.”.

Micuţa Publicitate

Ciobănaş la oi am fost, oile mi-au zis că-s prost. Candidez pe listele oricărui partid. Discreţie.

Predau limba turcă. Predau această sabie în mîinile junei şi glorioasei armate române. Întrebaţi de OsmanPaşa.

Avantajos, dau legătura corespondenţilor din ţară. Andreea.

Cînd va bate vîntul peste părul tău, să-ţi aduci aminte de numele meu: Gică, frizer autorizat, program zilnic 8.30 - 17.30.

Mamelor din ţara-ntreagă, eu vă dau un singur sfat: nu lăsaţi copii pe drumuri de dragu' la un bărbat! Firma noastră de adopţii internaţionale vă stă la dispoziţie!

Veronica era o fată. Mama ei zicea că îi va da zestre cînd s-o mărita douăzeci de perne mici, toate pline cu furnici, apoi douăzeci de perne mari, toate pline cu ţînţari, şi, în fine, douăzeci de perne moi, toate pline cu gunoi. Cînd auzea asta, Veronica rîdea ca proasta, dar într-o zi a cunoscut un băiat bun sub toate aspectele. Cel puţin, aşa îi spuneau rudele: „Ia-l, tu, nu fi proastă, fă!" şi aşa mai departe. Ce-i drept, Pandelică reprezenta o partidă bună, fiind un pămpălău cu casă, curte, acareturi, animale, rude, cîteva pogoane etc.

Veronica şi Pandelică au făcut nuntă. Au avut chiar şi invitaţii poleite, flori din hîrtie creponată, lumînări şi nuntaşi cu dare de mînă - nu aşa, ca tot românul, doar brazi şi păltinaşi. La un moment dat, în timpul chefului (care a ţinut trei zile şi trei nopţi, ca în poveşti), naşul Ciurlică s-a făcut cleampă şi a adormit pe scaun. Cîţiva comeseni l-au luat în cîrcă şi l-au pus în pat, cu capul pe nişte perne. După două ceasuri, naşul s-a trezit şi a revenit în sala de festivităţi. Avea în păr nişte schelete de peşte înfipte ca nişte piepteni, printre zulufi îi atîrnau coji de salam şi de cartofi, iar în creştet purta o jumătate de lămîie stoarsă de tot. Mirosea şi a zeamă acrită. S-a plîns tuturor că pernele moi pe care a dormit sînt toate pline cu gunoi; nimeni n-a vrut să-l asculte.

Cînd se chinuiau să-l culce înapoi pe naşul Ciurlică, au apărut ţînţarii. Milioane de insecte, care au început să-i ciupească pe nuntaşi, să-i bîzîie, să-i agreseze. Toţi au luat o la fugă, lăsînd naibii şi nuntă, şi lumînări, şi consumaţie de pe mese, şi borcanul frumos ornat în care se strîngea darul, şi lăutari (care la rîndul lor lăsaseră naibii ţambalul cu batista de pe el şi fugiseră) şi tot, şi tort. În timp ce fugeau, înjurau; mai mult, lucru rar la români, se puseseră de acord că fusese vorba despre atacul ţînţarilor din cele douăzeci de perne mari.

După două ore, cînd s-au întors la nuntă, au descoperit că tortul mirilor - ornat cu frişcă şi purtînd în vîrf o mireasă şi un mire din zahăr pictat - fusese devorat de furnicile ieşite din cele douăzeci de perne mici, toate pline cu furnici.

Un motiv temeinic pentru a nu participa la tombole

Costan Donose n-a cîştigat niciodată nimic. De-aia a şi refuzat, la început, să joace la tombolă. A jucat, pînă la urmă, fiindcă era tombola întreprinderii, participa chiar şi domnul director: nu era cazul să facă notă discordantă. După ce a jucat la tombola întreprinderii, Costan Donose a cîştigat un premiu. Un hamac. Un hamac din sfoară verde frumos împletită, cu bare de lemn lustruit la capete; un cadou de excepţie, pe care oricine şi l-ar fi dorit. S-a bucurat.

Acasă a încercat să-l monteze: deja se visa întins comod, legănat uşor, ca pe o insulă tropicală. A înnodat un capăt de calorifer, iar pe celălalt de clanţa uşii, care se deschidea spre interior. Soţia a deschis spre interior uşa săl cheme la masă, iar Costan a căzut cu fundul peste cleşte

– Îl uitase jos, pe covor, de cînd legase hamacul de clanţă, cu sîrmă. Frecîndu-se la locul dureros, Costan a căutat alte soluţii. A legat capătul liber de un cui bătut în şifonier. Cînd s-a aşezat în hamac, cuiul a sărit. Costan a căzut cu fundul peste ciocanul uitat tot pe covor, alături de cleşte. A legat capătul liber de lustră şi s-a pus din nou în hamac. Din fericire, îşi luase cu el o carte de călătorii, despre insulele îndepărtate şi calde din Pacific, din Polinezia, unde toţi stau în hamac. Era o carte groasă, cu scoarţe tari, care l-a protejat oarecum de lustră - altfel, i-ar fi căzut direct în cap.

A mai încercat să lege capătul liber al hamacului în diverse alte locuri, dar a dărîmat biblioteca, a scos un piron din perete cu tot cu tencuială, a rupt tocul uşii şi era cît pe ce să-şi sugrume socrul. A doua zi, Costan a făcut cadou hamacul: l-a oferit din suflet vecinului de la etajul opt, cu care era cumătru. Acesta a mulţumit, apoi şi-a legat hamacul pe balcon, în locul sîrmei de rufe. Costan l-a privit cu invidie: lui nu-i venise o aşa idee! Pe vecinul de la opt îl cheamă Mitică. Mai bine zis, îl chema Mitică, fiindcă a căzut de la balcon, de la etajul opt, cînd soţia sa a deschis spre exterior geamul, să-l cheme la masă.

La următoarea tombolă a întreprinderii, Costan Donose a refuzat să mai joace, zicînd că numai belele aduce. După trei săptămîni, întreprinderea a dat faliment.

Grădiniţa de copii, cuibuşor de nebunii

La grădiniţa de copii se serveşte în fiecare zi masa de prînz, la ora prînzului. Ionuţ, Codruţ, Codrin şi Cosmin din grupa mică stau mereu pe aceleaşi scăunele, la aceeaşi măsuţă. Scăunele mici şi roz, ca şi măsuţa; pe toate sînt lipite abţibilduri. Scăunelul lui Ionuţ are abţibild cu iepuraş, al lui Codruţ are un trenuleţ, pe scăunelul lui Codrin a fost lipit un abţibild cu ursuleţ, iar pe cel al lui Cosmin, unul cu avionaş.

Ionuţ, Codruţ şi Codrin îl invidiau pe Cosmin pentru abţibildul său cu avionaş şi, într-o zi, l-au dezlipit de pe scăunelul acestuia şi l-au aruncat. Cînd a venit Cosmin la masă, nu şi-a mai găsit scăunelul cu abţibild cu avionaş. N-a vrut nici în ruptul capului să se aşeze pe un scăunel fără abţibild, darămite pe cel propus de doamna educatoare, unul cu buburuză! Aşa se face că în acea zi, Cosmin a rămas nemîncat. Oricum, n-a fost mare pagubă, fiindcă s-a servit budincă de spanac, iar lui Cosmin nu i-a plăcut niciodată spanacul.

Ionuţ, Codruţ şi Codrin au stat la masă, pe scăunelele lor cu abţibilduri, şi au mîncat spanac, iar seara au făcut cu toţii diaree.

Creierele şi furnica

Furnicuţa harnică muncea de dimineaţa pînă seara. Aduna ba o grăunţă cît de mică, ba un pai, un puricel verde de plantă, o bucată de omidă, o

mustaţă de coropişniţă, ce găsea şi ea. Între timp, greierele cînta. Cînta zi de vară pînă-n seară, cînd parcă prindea şi mai mult chef de cîntat

– la fel ca privighetorile, alte poame! Poate că furnicuţa harnică întîmpina şi probleme în cîmpul muncii din cauza asta, fiind nevoită să-şi folosească două dintre lăbuţe la astupat urechile, să nu mai audă ce cînta greierele, în loc să tîrîie cu ele paie prin muşuroi. Asta, desigur, în caz că furnicile ar avea urechi, ceea ce nu ştim exact.

Oricum, dacă furnicuţele au vreo ureche, sigur nu e una muzicală: în muşuroi există probleme mult mai importante decît arta, ţămbălitul, cîntatul la scripcă, zdranga-zdranga. Acolo se munceşte, nu se pierde vremea, toţi se comportă ca un singur muşuroi, binele colectiv primează în faţa celui individual, individul e o entitate neglijabilă, libertatea de exprimare e un moft, ca şi proprietatea privată, iar cîntatul de dimineaţa pînă seara dăunează dacă nu se petrece într-un cadru organizat.

Conducerea muşuroiului a tot protestat la diverse înalte foruri furniceşti, dar greierele, deşi tot insectă, tot artropod, tot cu schelet extern, segmentat şi articulat, format din chitină, nu era furnică, avea altă cetăţenie, cum s-ar spune. Asta s-a văzut mai ales după ce furnicile din muşuroi au aflat cum se intră în casa, apoi în cămara şi în borcanele doamnei Păvălache. S-au bucurat ce s-au bucurat cînd au găsit borcanele cu dulceaţă, dar doamna Păvălache nu s-a bucurat, ci a folosit insecticid împotriva furnicilor. Prin urmare, au murit toate, mai puţin greierele, care nu era furnică. Dacă ar fi supravieţuit măcar una dintre ele, poate şi-ar fi dat seama că diversitatea este bună. Bună, cu condiţia să fii greiere.

La scurt timp după asta a venit iarna, iar greierele a murit îngheţat. În clipele de agonie privea un bolovan, gîndind că e bine să fii bolovan în ziua de azi, în ţara asta. După cîteva zile s-a înteţit gerul; un ger de au crăpat şi pietrele.

Ceasul rău, pisica neagră şi găina

O pisică neagră a trecut prin faţa unui motan. Acesta, ca mai toţi masculii speciei: iute, după ea, s-o prindă etc. Aceeaşi pisică neagră a fost văzută de la depărtare şi de un dulău, unul mare şi rău, care a dat la rîndul său s-o prindă. Deoarece se deplasau pe aceeaşi direcţie, dar în sensuri opuse, unul către celălalt, motanul şi dulăul cel rău s-au ciocnit. După aia, au sărit niţel la bătaie, mai ales dulăul.

Din pricina bietului motan care răcnea s-a trezit o găină, culcată devreme, odată cu găinile. După găină, imediat, s-a trezit şi un cocoş. Cocoşul, ca mai toţi masculii, se dădea cocoş: iute, după ea, s-o prindă şi s-o calce. Găina, ca găinile, aşa, mai proastă...

Prin urmare, pisica neagră plecase deja, motanul şi cîinele se îmbîrligaseră rău de tot din pricina ei, iar cocoşul fugea după găină, să o calce. Găina şchiopăta puţin pe stîngul; din fericire, destinul a hotărît ca ea să nu fie călcată de cocoş, ci de un camion care circula cu viteză excesivă şi care nici n-a oprit măcar.

Motanul şi dulăul s-au împăcat pînă la urmă, iar în pisica neagră au tras cu praştia nişte ştrengari, fără s-o nimerească. Deoarece le-a tăiat drumul şi era neagră, ei au luat note proaste.

Aventuri pe gheaţă, cu îngeraşii dintr-a şasea

Despre doamna Tamara Săftoiu, vecinii spun că e o locatară liniştită şi harnică, fără restanţe la întreţinere, dispusă oricînd să dea zăpada de pe alee sau să te împrumute cu ulei ori făină. Rudele nu spun nimic despre ea, fiindcă Tamara Săftoiu are doar un văr, surdomut. Colegii n-o vorbesc nici de bine, nici de rău. Tamara e profesoară în prag de pensie şi dirigintă la clasa a şasea; şcoala se află într-o zonă nici urbană, nici rurală, nici de şes şi nici de munte.

Din lipsă de inspiraţie, doamna Săftoiu şi-a pus elevii să scrie o compunere despre iarnă. „Cine o termină, e liber să iasă în curtea şcolii, la joacă, fără gălăgie”, a mai spus ea la începutul orei, cu un minut înainte ca toţi îngeraşii din clasă să-i dea compunerile gata terminate şi să se bulucească spre uşă. Scena îi aminti de un film istoric vizionat în tinereţe mai exact, de secvenţa în care tătarii se reped cu berbeci din lemn spre poarta ferecată a Cetăţii de Scaun.

Alte trei minute au fost de ajuns pentru citirea tuturor compunerilor. Toate începeau cu „A venit iarna. Ninge. Afară e frig.” şi se terminau cu aceeaşi concluzie, redactată cu un scris din ce în ce mai repezit: „Iarna e bucuria copiilor, care ies să se dea pe gheaţa de pe balta din satul nostru.”...

* * *

Doamna Tamara Săftoiu nu avea o minte prea ascuţită: rareori se prindea de poanta vreunui banc spus în cancelarie. I-au trebuit încă două minute pentru a prelucra informaţiile, apoi ceva a zăngănit brusc în mintea ei şi, de spaimă, a căzut cu scaunul. A fost văzută trecînd ca un fulger globular

roşu la faţă pe holurile şcolii, pocnind pe toţi cu catalogul în cap, să-i facă loc, apoi ţîşnind pe poartă şi dispărînd peste deluţul din spatele şcolii...

În spatele deluţului din spatele şcolii se afla balta comunală, străbătută de un pîrîu anonim. Adîncimea şi conţinutul acesteia variau, în funcţie de perioada anului. Uneori, pîrîul aducea apă multă de la munte şi se făcea inundaţie, iar unii săteni - aceiaşi - primeau termopane de la Guvern. La fiecare secetă ieşeau din mîl frigidere, maşini de spălat şi aragazuri ruginite, care îi făceau pe foştii proprietari să lăcrimeze de emoţie. Primăverile nu te puteai apropia de apa în care toţi aruncau pe furiş murăturile stricate. În fine, cînd venea gerul anual, balta comunală îngheţa la suprafaţă...

* * *

Şi în ziua compunerii despre iarnă balta îngheţase doar la suprafaţă, dar cum elevii doamnei Săftoiu, aflaţi la o vîrstă încă fragedă, nu gîndeau prea în profunzime, şi-au aruncat ghiozdănaşele, şi-au luat avînt şi au ajuns pe tălpi sau funduleţe departe, în larg, cam pe deasupra caroseriei de Volgă aruncată prin 1976 de vecinul Costel Potlogaru.

Doamna profesoară stătea pe mal şi striga. Se vedea arsă pe rug sub geamul cancelariei, după ce domnul director Gherasim Duţu, îmbrăcat în inchizitor, cu glugă neagră, îi reproşase tovărăşeşte, în faţa corpului profesoral, dispariţia sub gheaţă a clasei a şasea.

Pe baltă elevii patinau, rîdeau şi se înghionteau fără grijă. Bulgări răzleţi zburau prin aerul rece. Donose Ghe. Costel băga zăpadă după gît unei colege. Cîţiva, adunaţi pe malul celălat, făceau un om de zăpadă în care încercau să înfigă o mătură, iar doamna Tamara Săftoiu îi privi cu drag cît de liniştiţi se jucau ei în comparaţie cu ceilalţi, pînă cînd omul de zăpadă se smuci şi o luă la fugă; sub stratul de nea îl recunoscu pe Sipcă V. Remus, premiantul clasei.

Cei care jucau hochei cu un penar erau prea preocupaţi să nimerească poarta făcută din căciuli, aşa că nimeni n-a observat-o pe dirigintă cum se apropia ca o focă, nici n-a auzit gheaţa crăpînd. S-au jucat în continuare, apoi s-au plictisit şi li s-a făcut frig, deci s-au întors la şcoală, fiindcă aveau lucrare la chimie.

Abandonată în mijlocul bălţii, pe un sloi mare, doamna Tamara Săftoiu îşi ţinea cu greu echilibrul: în jurul său, gheaţa se crăpase şi prin găuri ţîşnea apa mîloasă. Strigase de cîteva ori „Uuuuu! Uuuu!”, dar puţinii trecători şi-au închipuit că vine trenul sau că urlă lupii, deci au grăbit pasul. După o oră, doamna profesoară descoperi că dacă stă în fund îşi ţine mai bine echilibrul; se aşeză, deci, pe poalele paltonului, cu grijă să nu se murdărească. Vîntul îi biciuia faţa, aşa că deschise ca un paravan catalogul cel mare, cu care plecase de la şcoală. Îl ţinu cu braţele întinse, pînă ce o moleşeală dulce o cuprinse. Adormi...

* * *

Peste noapte, gerul s-a înmuiat, iar bucăţelele de gheaţă s-au desprins şi au început să curgă prin pîrîu, la vale. A venit apoi rîndul bucăţilor mai mărişoare, apoi rîndul celor mai mari. La sfîrşit, triumfător ca un iceberg, a intrat în albia pîrîului şi sloiul pe care dormea în fund doamna Tamara Săftoiu, cu catalogul larg desfăcut în mîinile întinse. Pîrîul anonim se vărsa într-un rîuleţ mediu, care îmbogăţea, ceva mai jos, debitul Prutului. Fiind noapte, grănicerii de pe ambele părţi n-au observat-o pe doamna profesoară cum se vărsa în Dunăre...

Cînd s-a trezit, n-a văzut decît apă în jur şi s-a speriat puţin, dar cum stătea aşa, speriată, cu catalogul larg deschis în faţa ochilor, a remarcat că elevii Iliescu şi Parfenie au multe absenţe, iar lui State V. Paraschiv nu-i iese media la biologie, aşadar s-a cufundat în lectură. Cu foamea era obişnuită de mult, fiind cadru didactic în România, aşa că se lăsă legănată uşor de valuri şi împinsă de vîntul care bătea în catalog ca într-o pînză de corabie...

* * *

Doamna profesoară Tamara Săftoiu a fost scoasă din mare cu năvodul şi urcată la bordul unui pescador sub pavilion turcesc. Marinarii au înjurat pe limba lor, ghiaur sictir, acuzînd-o că a speriat peştele, apoi au închis-o într o cabină, împreună cu catalogul de care n-a vrut să se despartă.

Întoarsă în ţară, la şcoală, directorul Gherasim Duţu a făcut-o cu ou şi cu oţet în cancelaria plină şi a penalizat-o pentru orele lipsite şi pentru că mirosea groaznic a hamsie şi guvid.

Poveste cu iepuraşi fricoşi

Un iepuraş stătea pe imaş şi tremura. Nu de frig, căci avea blăniţă; tremura de frică. De lup. În vreme ce tremura, îşi spunea în sinea lui „Vai, vine lupul şi mă mănîncă, vine lupul şi mă mănîncă!”. La el n-a venit lupul să-l mănînce, a venit alt iepuraş, care tremura de frică la rîndul său, gîndind că vine lupul şi îl mănîncă. După aproximativ un sfert de ceas s-au pomenit cu un al treilea iepuraş care tremura de frică gîndindu-se la lupul cel rău, care cu siguranţă umbla după el să-l mănînce.

Cei trei iepuraşi fricoşi au început să-şi spună poveşti cu lupi fioroşi, care i-au înspăimîntat şi mai tare. Cum stăteau ei aşa, a apărut de undeva şi al patrulea iepuraş, care gîfîia de oboseală: fugise ziua-ntreagă pe cîmp de teamă să nu-l prindă lupul cel rău şi să-l mănînce...

Varianta A: Fiind patru iepuraşi strînşi laolaltă, unul dintre ei a scos cărţile de joc şi au încins un poker pe bani. Cum erau ei aşa, absorbiţi de partidă şi lipsiţi de vigilenţă, a venit lupul prin surprindere şi i-a mîncat pe toţi.

Varianta B: De grupul celor patru iepuraşi fricoşi s-a mai lipit un iepuraş, la fel de fricos din exact aceleaşi motive. După cinci minute a mai venit un iepuraş, apoi încă unul şi tot aşa. Pînă spre seară, se strînseseră pe cîmp cîteva zeci, poate chiar sute de iepuraşi, o armată întreagă de iepuraşi. Într-un tîrziu,

pe acolo a trecut şi lupul cel fioros; cînd a văzut atîţi iepuraşi, s-a speriat şi a fugit cît colo, fără a mai privi în urmă.

După plecarea lupului, pînă dimineaţa au tot venit iepuraşi dinspre toate punctele cardinale: treceau pe acolo, vedeau aglomeraţie şi se băgau, crezînd că e coadă la morcovi. Între timp, primii iepuraşi veniţi prinseseră curaj, chiar tupeu - acum, că lupul plecase. Unii chiar începuseră să cînte „Cine se teme de lupul cel rău?”, pe mai multe voci. Gălăgia lor a atras nişte vînători. Mult s-au bucurat aceştia văzînd aşa o aglomeraţie de iepuraşi, deci au făcut mare economie de cartuşe, trăgînd la grămadă.

Noaptea în care cîinii au lătrat a pustiu

În toiul nopţii, pe o străduţă dintr-o mahala, cîinele maidanez Băiatu lătra a pustiu ca într-un cîntec de pahar despre tramvaie. Cîinele maidanez Rex l-a auzit pe Băiatu lătrînd, aşadar a început să latre şi el, tot a pustiu, fără săşi pună prea multe întrebări. Pe cer erau nori şi nu se vedea Luna, deci varianta urlatului la Lună cade. Azor şi Lăbuş, auzindu-i pe cei doi cum lătrau a pustiu, şi-au închipuit că e ceva serios, deci au început şi ei să latre, tot a pustiu.

În toiul nopţii, pe o străduţă dintr-o mahala, patru cîini lătrau a pustiu. Patru cîini care latră a pustiu în aceeaşi mahala pot naşte un puternic curent de opinie, aşa că Tărzănel, Amy, Bobiţă - şi chiar Pufiţă ăla mic, cu coada strîmbă - au aderat la cauză fără întrebări. Despre opt cîini lătrînd simultan a pustiu se bănuieşte că au un motiv temeinic să o facă; prin urmare, toate cotarlele din mahala au început să urle şi ei a pustiu.

După două ceasuri cîinele Băiatu, botezat astfel de baba mioapă în curtea căreia se oploşise, a încetat să mai latre: fătase şi îşi lingea puii. Locuitorii din mahala, treziţi de la lătrat, au chemat hingherii, care au pus arcanul pe toţi trubadurii - mai puţin pe căţeaua Băiatu, care îşi lingea puii în tăcere.

Două poveşti de groază pentru citit la culcare copiilor obraznici

1. Poveste edilitar-gospodărească din cimitirul fruntaş „Ultima relaxare”

Era noapte, noapte care îţi dădea fiori, noapte neagră, cu lună palidă, de ceară. Era o noapte în care eventualul trecător rătăcit pe aleile cimitirului „Ultima relaxare” ar fi putut zări o forfotă neobişnuită...

Un strigoi burtos (pe timpul vieţii fusese cu siguranţă măcar şef de secţie, dacă nu chiar responsabil cu gestiunea sau administrator de asociaţie) făcea gesturi largi din oasele mîinilor, dînd indicaţii unor strigoiaşi slăbănogi şi cam nepricopsiţi, cu tuleie, bască şi salopetă, care văruiau prost, de mîntuială, bordurile; în timpul ăsta, o stafie stafidită şi negricioasă mătura frunzele de pe alei oprinduse din cînd în cînd să scuipe printre cei doi dinţi rămaşi în alveole şi să tragă dintr-o pipă - o pipă din os, bineînţeles. Cîteva morminte mai încolo, nişte fantome chicoteau şi se înghionteau în vreme ce ştergeau cu gaz luat de prin felinare inscripţiile porcoase făcute cu două nopţi în urmă de o gaşcă de puştani satanişti. Aceştia băuseră diazepam cu votcă, zdrăngăniseră la o

chitară crăpată şi dezacordată, ascultaseră muzică la casetofon, răcniseră, se îmbătaseră lemn şi - înainte să li se facă rău şi să plece la casele lor spînzuraseră în mod ritualic, ca în filmele horror, un motan din cartier. Stafia motanului era şi ea prezentă, torcînd şi vîrîndu-li-se tuturor printre ţurloaie, pînă cînd zări în depărtare fantoma unui cîine şi ţîşni în stafia unui copac pe care, cu ani în urmă, cineva îl tăiase ilegal şi îl făcuse lemne de foc.

Scheleţei şi scheleţele mergînd piticeşte ciuguleau din iarbă hîrtiile şi chiştoacele sub supravegherea severă a unei scheletese cu figură didactică şi ochelari, fostă dirigintă, care flirta vizibil cu un schelet atletic, posibil fost profesor de sport sau maistru instructor. Ceva mai încolo cîteva fantome greblau, iar doi strigoi cărau frunzele uscate întrun giulgiu. Prin copaci, păsărele ciripeau: „Crau-crau!”.

Eventualul trecător rătăcit, după cum spuneam, pe aleile cimitirului „Ultima relaxare”, s-ar fi mirat cu siguranţă de forfota asta neobişnuită. S-ar fi mirat, s-ar fi îngrozit şi ar fi fugit cît colo. Asta, desigur, dacă n-ar fi citit în presa locală anunţul despre faptul că Primăria organizează o nouă ediţie a concursului de curăţenie „Cel mai frumos cimitir din municipiu”.

2. Poveste de Halloween, în care nu toate ies conform planului

Un scîrţîit lugubru sparse liniştea nopţii, un scîrţîit ca de cosciug deschizîndu-se, urmat de clămpănitul unor maxilare descărnate, os pe os, în vreme ce vîntul şuiera năprasnic printre crengile desfrunzite, ridicate spre beznă ca nişte gheare. De groază, Luna se ascunsese după nouri, şi doar cîteva raze înspăimîntate proiectau pe ceriu umbre fantastice, tremurătoare, ale unor făpturi sau lucruri de pe altă lume. Era noapte: o noapte înfiorătoare, o noapte rece, o noapte ireală, o noapte nepămînteană, o noapte străbătută, din cînd în cînd, de răcnete. Era noaptea de Halloween, cînd făpturile Întunericului, duhurile rele, strigoii, vîrcolacii, fantomele, stafiile, strigoii, moroii şi morţii-vii ies în lume, după cum aţi aflat şi de la televizor...

În arestul secţiei de Poliţie era animaţie: agentul-şef Vipuşcă Romulus lovea în masă cu bulanul din dotare pentru a părea mai fioros şi se răstea la trei stafii firave, proaspăt aduse cu duba de patrulă. Stafiile, în linţolii putrede şi murdare, purtau legate la picioare cu lanţuri ruginite ghiulele grele de fier, semne al osîndei veşnice ce le fusese hărăzită.

– Spuneţi, mă, recunoaşteţi! striga agentul-şef Vipuşcă, împingînd în faţa suspectelor o foaie de hîrtie şi un pix. Scriţi cum aţi efectuat deplasare în incinta depozitului dă resturi metalice dă fier vechi după raza secsei noastre de unde aţi suptstras fraudulos prin infracţiunea dă furt fierul metalic vechi găsit asupra suspecţilor... Adică cantitatea dă trei sfere rotunde din material metalic fieros şi dă trei lanţuri metalice dă fier ca cum era alea dă legam eu cu dînsele vaca în sat la mine, înainte pentru ca să deviu ce sînt acuma... Scriţi şi dă ce vi le-aţi legat, băi, dă membrele inferioare, ca cătuşele, hă-hă! Să uşuraţi munca dă activitate neobosită a organelor, hăhă! Cristeo, la ţambal cu ei!

Ţambalul - adică arestul de la subsol - era ocupat de cîţiva morţi-vii, ieşiţi din mormintele lor cu nici trei ceasuri în urmă; surprinşi de o altă patrulă şi întrebaţi unde domiciliază, aceştia arătaseră cu degetul în jos, spre pămînt (mai exact, spre sub pămînt), aşadar au fost săltaţi pe loc şi băgaţi în dubă. „Plină ţara, bă, dă boschetari din ăştia, care trăieşte pîn canale!”, a filosofat majurul, punînd zăvorul. În drum spre secţie a oprit duba pentru a ridica şi un cetăţean suspect, care se pregătea să mănînce o bucată din Lună.

Luat la întrebări peste ochi, acesta a declarat că e vîrcolac. „Aha, adică eşti din ăia care stă toată ziua cu punga dă vîrcolac la nas, nu?”.

Nici alte făpturi ale Întunericului n-au nimerit-o mai bine în noaptea de Halloween: cîţiva strigoi mai tinerei, cu caş la gură şi fără tuleie pe maxilare, au nimerit pe teritoriul unei găşti de cartier şi au fost bătuţi fiindcă n-au avut ţigări şi fiindcă purtau giulgii albe, ca tricourile echipei Dinamo; unuia dintre ei, doi şmecheri i-au furat craniul şi au tras în el cu piciorul pînă l-au ciobit. Ceilalţi au rămas fără banii de pe ochi, cu care fuseseră înmormîntaţi. Şi un biet vampir a pornit-o de capul său prin lume, în căutare de sînge proaspăt. Mai întîi a încercat să muşte jugulara unui boschetar, dar i s-a făcut greaţă văzîndu-i gîtul nespălat, iar cîteva străzi mai încolo a dat peste un cetăţean adormit, care primise leafa şi o beuse; sărmanul vampir a supt din sîngele cu mare concentraţie de alcool pînă ce a ajuns mort viu de beat. El nu s-a mai întors acasă, iar vampiriţa, nevastă-sa, şi vampiraşii cei mici, copiii, îi adresează şi pe această cale rugămintea: „Tăticule, întoarce-te! Grinda de sus, din clopotniţa părăsită, e pustie fără tine!”.

Aşa s-a castrat căţelul

În sediul Centrului de Ecarisaj se auzeau troznind din vreme-n vreme trei vreascuri rupte dintr-un gard şi miorlăitul motanului Popescu. Popescu îl chema şi pe director, dar acestuia angajaţii nu îi puteau lipi gumă de mestecat pe coadă, nici trage şuturi în fund. Pe hol, într-o vitrină, odihneau pe perniţe de catifea un arcan, o lesă cu zgardă, componente ale unui pistol cu cu tranchilizante şi cîteva mici mulaje de cîini, diverse rase. Cu excepţia zilelor de leafă, cînd se făcea coadă la casierie, femeia de serviciu Marcela era mulţumită de sediul pustiu, fiindcă se păstra curăţenia.

Telefonul secretarei era roşu şi zbîrnîi pentru prima dată de la începutul anului. După o clipă, albă la faţă, secretara Anemona intră fără să mai ciocănească în biroul directorului Popescu.

După două ore, sediul Centrului de Ecarisaj se umpluse în timp record, mai ceva ca la chezină; toţi angajaţii, proaspăt bărbieriţi, priveau cu teamă spre şef, aşteptîndu-se ca de obicei la ceva rău, la vreo reducere de personal sau chiar la închiderea instituţiei - pe porţile căreia în ultimele şase luni pătrunsese un singur cîine, pechinezul doamnei Popescu, nevasta şefului. Oftatul colectiv de uşurare flutură perdelele ca un vînt: nu, instituţia nu se

desfiinţează, ci dimpotrivă! Se pregătea o ofensivă fără precedent împotriva patrupedelor fără stăpîn, o ofensivă cu fonduri europene, cu multe premii.

* * *

Zilele următoare au marcat profund şi ireversibil viaţa oraşului. După ce domnul primar anunţase că hingherii vor fi plătiţi la numărul de animale capturate, aceştia l-au prins doar pe dulăul Pandele de vreo sută de ori în aceeaşi zi, el fiind un cîine blînd şi prietenos, care vine de fiecare dată cînd strigi cuţu-cuţu. Rex, Lăbuş sau Grivei, alţi maidanezi din cartier, au trecut la rîndul lor prin padoc măcar de zece ori într-un singur ceas. La capătul primei săptămîni, angajaţii Centrului de Ecarisaj îşi număra cu satisfacţie cîştigurile; conform acestora, în ţarcuri ar fi trebuit să se afle cam un sfert de milion de maidanezi, nu cinci, cîţi îi ieşeau la numărătoare domnului primar, care tocmai efectuase o vizită acolo şi se mira.

Săptămîna următoare, gospodarul şef a trecut la măsuri drastice, anunţînd că de-acum încolo nu se mai plăteşte capturarea, ci doar sterilizarea cîinilor comunitari. Asta, ca să nu mai fie loc de fraude. Cîţiva hingheri începători au interpretat în felul lor indicaţiile cu sterilizarea, deci au început să frece maidanezii cu spirt, pînă cînd un dulău a scăpat şi i-a muşcat. Au vrut apoi să sterilizeze o căţea prin fierbere; din fericire, directorul Popescu era pe teren şi a intervenit la timp.

Într-o dimineaţă, în curtea Centrului a parcat o dubiţă de la Bucureşti, din care cîţiva angajaţi au descărcat lăzi mari de carton. Fănică a fost unul dintre ei; profitînd de neatenţia generală şi-a luat pentru acasă, dintr-o ladă, un pistol şi o cutie mare de seringi cu ser tranchilizant. De atunci, viaţa lui Fănică s-a schimbat în bine, iar el a devenit un ginere fericit, pe care soacră-sa nu-l mai bate la cap.

În ziua următoare, pistoalele cu tranchilizante au fost împărţite hingherilor aflaţi pe teren, la prins maidanezi.

Deoarece vreme de cîteva ceasuri nici un cîine comunitar n-a trecut prin zona controlată de fraţii gemeni Geo şi Teo, aceştia au început să se plictisească, au scos pistoalele şi au început să tragă la ţintă mai întîi în copaci, apoi în cetăţenii care ieşeau cu cumpărături de la complex, după care s-au jucat de-a duelul; din acest motiv, ambii, buni trăgători, au dormit neîntorşi pînă la încheierea campaniei...

* * *

Primul Război Mondial a început în forţă, cu nemaivăzute mişcări de trupe, cu lungi şi obositoare marşuri, cu şarje de cavalerie şi fronturi mutate pe zeci de kilometri în doar cîteva zile. Pe la sfîrşitul lui 1914 însă, ostaşii ambelor tabere s-au apucat de săpat tranşee, din care n-au mai ieşit decît ocazional pînă la armistiţiu. Nu intrăm mai profund în studiul istoriei, fiindcă aceasta oricum se repetă: deşi n-au săpat tranşee ca pe frontul de vest, cei prinşi în lupta cu maidanezii municipali s-au pomenit la un moment dat într-o perioadă

de stagnare. Cauzele erau multe: unii dormeau de la tranchilizantele cu care se împuşcaseră în glumă, alţii îşi numărau banii rămaşi după prima săptămînă sau sufereau de mahmureală, vreo trei făceau injecţii în burtă şi se juraseră că nu se mai apropie în viaţa lor de vreun cîine, maidanez sau ba, iar cîţiva (întotdeauna au existat dezertori, indiferent de cauză!) deveniseră peste noapte simpatizanţi ai unei asociaţii, „Vier Pfoten”, al cărui nume s-ar putea traduce în limba noastră prin „Patru labe”.

În zadar a încercat domnul director Popescu să-i convingă pe aceştia din urmă - la un moment dat a adus chiar şi un popă de cartier, care i-a stropit cu agheazmă şi i-a ameninţat cu afurisenia, făcînd aluzii la denumirea asociaţiei şi la păcătosul personaj biblic Onan. Ei au rămas pe poziţii, cam ca sectanţii ăia, care se trezesc în plin război că religia le interzice să pună mîna pe puşcă.

Prin urmare, situaţia stagna, mai ales că padocul municipal putea adăposti maximum zece exemplare canine

– hai, doişpe, dacă se bagă şi în cuşca portarului. Maidanezii municipali se încîrligau în voie pe sub scări de bloc şi renunţau la plăcuta ocupaţie doar pentru a băga botul în sacoşele sau colţii în picioarele trecătorilor. Întunericul amorţit al stagnării era străpuns doar de cele cîteva raze vesele, venite de la fondurile care luminau ca un far şi aşteptau, după cum am mai spus, să fie cheltuite.

* * *

În timp ce dormea de la injecţia cu tranchilizante (îl împuşcase un coleg), hingherul Aurel a avut un vis. S-a trezit brusc şi a plecat la serviciu. A intrat fără să bată la uşă în biroul directorului Popescu. După un ceas, hingherul Aurel şi directorul Popescu au ieşit ţinîndu-se după gît ca doi foşti colegi de bancă din şcoala primară şi s-au îndreptat spre cea mai apropiată bodegă...

* * *

A doua zi de dimineaţă, la oficiul poştal din oraş - mai exact, la ghişeul „Expediţii colete” - era coadă mare. Cetăţeni oarecum diferiţi la înfăţişare, părînd la prima vedere să nu se cunoască, trimiteau colete identice ca dimensiuni, care semănau leit şi la scrisul de pe etichete sau la sunetele care răzbăteau din ele - un fel de sforăit de maidanez adormit cu injecţii tranchilizante. Destinatarii erau mulţi: de la diverse rude din mediul rural, cumătri, cumnaţi şi mai ales soacre, pînă la primul ministru, preşedintele ţării, secretarul general al ONU, preşedintele Statelor Unite etc. Numele expeditorilor nu erau chiar atît de multe: „Dl. Ionescu”.

A doua zi, doar greierii mai spărgeau liniştea nocturnă a oraşului. Nu se mai auzea nici un cîine urlînd. Domnul primar era bucuros, împărţise multe premii, apoi îşi luase concediu...

* * *

Începînd din a treia zi, în curtea oficiului poştal au început să vină camioane mari, care se zgîlţîiau pînă şi în timpul staţionării. Din coletele pe ale

căror etichete fusese pusă ştampila „Retur” mîrîiau cu ură nişte patrupede turbate de foame.

Povestire mică despre nişte mici

Familia Ciozvîrtă a profitat de blîndeţea soarelui primăvăratic pentru a petrece clipe de neuitat în pădurea din apropierea localităţii lor de baştină. Mirosul micilor la grătar a atras mai întîi invidia vecinilor, apoi doi bursuci, cîţiva fraţi jderi şi, din nefericire, patru dulăi ciobăneşti flocoşi şi răi, care s-au repezit să ia. Domnul Ciozvîrtă a salvat micii la timp, fugind cu ei în pădure şi scăpînd de urmăritori, dar cum fugea el aşa, cu platoul de mici în mînă, s-a întîlnit cu ursul. Ursul n-a fost tentat să mănînce micii, prea condimentaţi pentru gustul său, ci doar pe domnul Ciozvîrtă, care nu era aşa de condimentat şi pe care l-a considerat băiat bun. Micii au fost găsiţi a doua zi.

Între timp, în poieniţă, lucruri şi mai grave se întîmplaseră: pe doamna Ciozvîrtă a muşcat-o de deget un bărzăune, iar mîna i s-a umflat şi n-a mai încăput în poşetă, de unde vroia să-şi scoată peria de cap. Mai bine, fiindcă în poşetă îi intrase un cîrcîiac mare. Jucîndu-se pe iarbă de-a dacii şi romanii, copilul Ciozvîrtă l-a muşcat de picior pe un alt copil, cu care se luase la trîntă. Tatăl acestuia a dorit atunci să-l bată pe domnul Ciozvîrtă. Din fericire, domnul Ciozvîrtă a scăpat de bătaie, fiindcă în acele momente tocmai era ocupat cu ursul, care îl mînca!

Tîrg de fete

Florile priveau spre Soare, mulţumindu-i cu sclipiri de rouă pentru aportul său în procesul de fotosinteză, parfumul teilor se răspîndea prin biosferă, cărăbuşii zumzăiau la joasă înălţime ca nişte purceluşi zburători ai lumii insectelor, apele venite de la munte mai luau cîte o gospodărie, două, iar tradiţionalul Tîrg de Fete tocmai se deschidea oficial, în sunet de fanfară şi în prezenţa primarului Axinte Rămurel. Ziarele locale şi chiar unele publicaţii centrale au scris mult despre eveniment, semn că acesta n-a trecut

neobservat. Pentru a păstra obiectivitatea, preferăm să reproducem cîteva articole dedicate manifestării:

* Ziar de opoziţie, antiguvernamental:

„Scăderea nivelului de trai cauzată de politica dezastruoasă a primului ministru şi-a pus amprenta pe Tîrgul de Fete din acest an: de teamă să nu rămînă cu marfa nevîndută, mai mulţi tarabagii au fost nevoiţi să ia aminte la posibilităţile financiare ale clienţilor. Cei mai mulţi dintre aceştia, care nu şi-ar putea permite din salariul mediu pe economie sau din pensie o fată întreagă şi la locul ei, au dorit să achiziţioneze la gramaj pulpe de fată, ceafă, spată, piept de fată, ciolan şi cap de fată pentru răcituri, eventual tacîm de fată (gheare şi gîturi)”.

* Tabloid popular şi populist, cu poze mari, colorate:

„O echipă de inspectori OPC pornită să controleze Tîrgul de Fete a descoperit grave nereguli: multe fete erau expirate, prezentau modificări ale proprietăţilor organoleptice, fuseseră depozitate în condiţii necorespunzătoare, iar cîteva adresau propuneri ruşinoase trecătorilor. Comercianţii prinşi cu mîţa-n sac au primit amenzi usturătoare, iar peste fetele stricate s-a vărsat detergent. Cîteva dintre ele au acceptat să pozeze pentru ziarul nostru chiar în timp ce se clăteau de detergent: o binevenită ocazie de a deveni fotomodele!”.

* Mic săptămînal cetăţenesc, cu specific infracţional:

„UITUC. Cetăţeanul P.M. a plecat cu căruţa la Tîrgul de Fete să vîndă un purcel şi să-şi cumpere în schimb trei tinere care să-i facă bătrîneţea mai uşoară. După ce şi-a achiziţionat fetele dorite, P.M. s-a întins cam mult să bea adălmaşul, aşa că şi-a uitat marfa sub masa bufetului. Din fericire, cîţiva elevi cinstiţi şi buni la învăţătură care au găsit fetele uitate de cetăţeanul ebrietat le-au predat primului om al legii întîlnit. Acesta le-a dus la secţie, unde le-a amendat pentru prostituţie.”.

* Ziar central, pro-guvernamental:

„Cîţiva comercianţi s-au plîns că, din cauza inundaţiilor, a grindinei şi a gîndacilor de Colorado nu prea s-au făcut fetele anul ăsta, iar cele care s-au făcut au ieşit pipernicite, galbene, fără vlagă şi cam prostănace. Ei sînt siguri însă că Ministerul Agriculturii îi va ajuta cu fonduri de la buget pentru a recupera măcar o parte din investiţiile făcute în îngrăşăminte naturale, irigaţii şi educaţie.”.

* Săptămînal financiar de mare tiraj:

„Economia de piaţă face ca oferta Tîrgului de Fete să se diversifice cu fiecare ediţie. Cererea fiind de aşa natură, în acest an mai multe firme au comercializat fete chinezeşti cu leduri şi beculeţe, fete contrafăcute pe vapor, femei între două vîrste, reşapate, ba chiar şi cîteva babe bătrîne care ştiu rostul la pîine. Reprezentantul pentru România al unui mare concern multinaţional ne-a declarat că, din păcate, vînzările la standurile sale nu merg

conform estimărilor, deoarece românii încă nu au bani să-şi permită fete noi, de ultimă generaţie, dotate cu perniţe mari şi Euro- IV, ci preferă mîna a doua.”.

* * *

Articolele de mai sus şi altele de aceeaşi teapă au fost decupate şi lipite pe foile numerotate din caietul studenţesc al domnului primar Axinte Rămurel, caiet găsit pe malul unei bălţi adînci, lîngă hainele bune ale primului gospodar, împăturite cu grijă. Pe prima pagină fusese scris cu pixul, la repezeală: „Întrucît condiţiile actuale, conforme cu hotărîrea Consiliului Local Nr. 27/94206, nu reprezintă un cadru viabil şi propice, am onoarea să prezint alegătorilor mei cele mai alese urări cu ocazia Sfintelor Sărbători precum şi demisia mea definitivă din toate funcţiile deţinute sau nu. Rog prin prezenta ca în baza aceleiaşi hotărîri, văduva mea să primească 4 (patru milioane) hectare grădină legume în spaţiu intravilan extraterestru ultracentral, cu balcon, dependinţe şi termopane roz.”.

Nişte tăietori de lemne aflaţi întîmplător în trecere pe acolo l-au coborît pe domnul primar din copac cu tot cu creanga pe care cînta şi au chemat ambulanţa.

Aşteptîndu-l pe poştaş

Un bătrîn aştepta pensia. Nu aştepta să-i aducă poştaşul Gică altceva, ci doar pensia. Totuşi, cu treizeci de zile înainte de pensie, poştaşul îi bătu la uşă, să-i dea un plic mare, cu multe timbre colorate. Deşi avea bătături şi era surd, bătrînul înţelese adevărul din plic şi lăcrimă: bogatul său străbunic din America murise, lăsîndu-l moştenitor. Scrisoarea respectivă, de la bancă, îl anunţa că are de ridicat un milion de dolari şi ceva.

Bătrînul aşeză plicul pe noptieră, lîngă paharul cu dinţii, apoi începu din nou să aştepte pensia. De data asta, aşteptarea parcă nu mai era aşa plăcută; aţipi într-un tîrziu şi, după ce în prima jumătate de noapte nu-l visă nici o clipă pe poştaş cum vine şi-i aduce pensia, se trezi şi rupse plicul în bucăţi. Apoi dormi minunat, factorul poştal Gică i se arătă în vis cu tot cu şapcă şi tolbă, iar dimineaţa se trezi vioi, aşteptînd pensia!

Păcală, frate cu românul

La prima vedere, pisica pare că doarme, visînd o lume minunată, fără cîini, dar plină de şoricei şi motocei. Cîntăriţi pisica. Puneţi pe masă un cîrnat (100 de grame) şi ieşiţi din odaie. Reveniţi după cinci minute. Pisica doarme în continuare. Cîrnatul a dispărut. Cîntăriţi din nou pisica. Va avea cu 100 de grame mai mult. Somnul îngraşă, dar nu chiar în halul ăsta! Animalele ştiu să păcălească. Omul este un animal. Şi el se pricepe la păcălit. Românul este om.

Se spune că păcăleala a fost soră cu românul încă din cele mai vechi timpuri. Dacă ar fi să o luăm doar de la geneză încoace, tot găsim sumedenie de exemple. De pildă, în anul 106, Decebal l-a păcălit pe Traian tăindu-şi singur capul, după cum se poate vedea şi pe Columnă. O păcăleală celebră figurează şi în programa şcolară, fiind luată de elevi drept bună: din cîte se pare, cel care a răspuns „Da, împărate!" la întrebarea „Tu eşti Mircea?", aruncată cu aroganţă de înspăimîntătorul Baiazid, ar fi fost paharnicul Bărdacă Ştrulea, aflat în stare de ebrietate şi pus pe şotii fiind. În 1437, ţăranii adunaţi la Bobîlna îl păcălesc pe grof, poftindu-l să vină pînă la ei, să-i arate ceva frumos, iar prin 1462, Vlad Ţepeş păcăleşte mai mulţi turci, zicîndu-le să se aplece puţin, să vadă ce măiestrit a fost lucrat covorul. În ultimii ani, mai mulţi oameni politici români au spus electoratului, cu diverse ocazii, să-i aleagă pe ei, fiindcă vor munci pentru bunăstarea ţării...

* * *

Minciuna face parte din natură. Cameleonul, de exemplu, te minte că e verde de la mama lui, dar se face roşu, pepit sau galben dacă e nevoie. De la el s-au inspirat militarii, cînd au conceput costumele de camuflaj, precum şi politicienii care îşi schimbă culoarea după rezultatele alegerilor. Plantele mint şi ele: cele carnivore sînt frumoase, lucioase, viu colorate, pline de sucuri dulci, de parcă ar spune insectelor „Corola noastră, locul ideal pentru petrecerea unor clipe de neuitat într-un cadru agreabil, pitoresc, unde veţi putea gusta tradiţionalul polen!". De la ele s-au inspirat unii care lucrează în turism şi care, prin pliante frumoase, lucioase şi viu colorate spun oamenilor „Hotelul sau restaurantul nostru, locul ideal pentru petrecerea unor clipe de neuitat într-un cadru agreabil, pitoresc, unde veţi putea gusta tradiţionala tochitură!". Insectele şi turiştii care cred în chestiile frumoase, lucioase şi viu colorate îşi găsesc, astfel, sfîrşitul.

* * *

Pe lîngă animale şi vegetale mint şi mineralele, deşi ar putea să pară greu de crezut la prima vedere. Există bolovani care de-abia aşteaptă să se reia circulaţia pe Valea Oltului, după eforturi supraomeneşti din partea drumarilor, a echipelor de intervenţie care au muncit non-stop, cum se spune pe la televizor. După ce se termină treaba, se degajează carosabilul, iar drumarii îşi strîng sculele şi pleacă, respectivii bolovani îşi dau drumul să cadă pe şosea. În plus, poate aţi remarcat şi dumneavoastră că locurile de unde se

aude cel mai bine ecoul sînt exact pe buza prăpastiei, iar malul de-abia aşteaptă să se surpe cu tot cu turişti şi cu aparatele lor de fotografiat.

* * *

Istoria despre care pomeneam mai sus continuă să se scrie sub ochii noştri. Istoria păcălelilor, de asemenea:

De 1 Aprilie, temîndu-se de teza la matematică, micuţul Viorel Tîndală, elev în clasa a VII-a D, a tras o păcăleală. A anunţat telefonic că în şcoală se află o bombă. Desigur, s-a stîrnit panică, iar profesorii şi elevii au fost evacuaţi. Cînd a fugit afară din laborator, profesoara de chimie a uitat deschise robinetele de gaz. Trupele speciale au cercetat şcoala vreme de cinci ore, dar n-au găsit nici o bombă; ostenit, unul dintre pirotehnişti şi-a aprins o ţigară...

Electricienii şcolii, Fănică şi Mitică, au scăpat de explozie fiindcă tocmai făceau un ciubuc în timpul programului, reparînd maşina de spălat a unei doamne din cartier. Fănică l-a păcălit pe Mitică, spunîndu-i că a scos maşina din priză, aşa că poate să apuce firele cu mîna.

După ce i-a oferit primul ajutor lui Mitică, domnul doctor Anatol Plasture a profitat de cîteva clipe libere pentru a-şi păcăli un alt pacient, spunîndu-i că transplantul de creier a reuşit pe deplin. Pacientul era tocmai cel care, în timpul meciului de fotbal dintre „Avîntul” şi „Recolta”, îşi păcălise colegii din galeria „Avîntului”, strigînd „Hai, Recolta!”.

Domnul doctor Plasture a fost întrebat şi de al treilea pacient „A reuşit operaţia? Ce mi s-a întîmplat?”. Şugubăţul cadru sanitar, pus pe şotii, şi-a lipit barbă şi mustăţi din vată, a luat o legătură de chei în mînă şi s-a aplecat deasupra patului, spunîndu-i „Bine ai venit, fiule! Să mă prezint: eu sînt Sfîntul Petru!”. Bietul om era de meserie cioban, iar ghinionul său fusese că lupul a venit la stînă tocmai de 1 aprilie, aşadar strigătele sale de disperare au fost interpretate oarecum greşit de localnici. În seara aceleiaşi zile, auzind că ursul mormăia din nou pe la geamuri, vecinul ciobanului şi-a păcălit soacra, zicîndu-i să iasă puţin pînă la portiţă, că o strigă cumătra.

Noaptea în care s-a spart ţeava de la beci

– Vasilică, sari din pat, s-a spart ţeava de rahat!

Strigătul unei vecine către soţul său m-a trezit din somn, un somn bîntuit de coşmaruri despre rîurile de pucioasă puturoasă ale Iadului. Puţea în continuare, mirosul trecuse frontiera dintre somn şi veghe, dovedind că visele pot deveni realitate pentru oamenii cutezători. Bănuiesc că şi ceilalţi vecini visaseră cam la fel: cînd am deschis uşa, ei erau deja pe hol, care în pijama, care în izmene sau chiloţi...

* * *

La etajul patru domiciliază dom’ Gică, meşter instalator specializat în closete; obişnuit cu parfumul meseriei, dormea. Nu s-a dat trezit (venise acasă tîrziu şi cherchelit după un ciubuc), deci a făcut scandal, aruncînd cu papucii în cei care trăgeau de el. Pînă la urmă, tîrît pe scări şi îmbrîncit cu piciorul în fund,

s-a pomenit pe holul comun de la subsol, ocupat de biciclete, frigidere vechi, săniuţe şi multe borcane goale. Nea Tănasă, administratorul, a ordonat:

– Meştere cu aia-n creştere, te aşteaptă meseria! Bagă mare!

Meşterul mahmur dom’ Gică a inspirat de două ori, ca un degustător de vinuri rare, a făcut „Hmmm!”, apoi s-a întors:

– Aşa e. Ţeava de rahat e. S-a crăpat şi curge. Chemaţi pe cineva, eu mi-am terminat orele de program şi nu-mi iau de lucru acasă. Mă duc să dorm. Dacă faceţi gălăgie, vă reclam! Nu se ştie cine a aruncat din întuneric cu un borcan în dom’ Gică, dar toţi s-au bucurat chiar şi după plecarea ambulanţei. Apoi, locatarii s-au culcat la loc. De la subsol se auzeau muşte bîzîind vesele.

Cu primele raze de soare s-a ivit şi vecinul Tămădău, întors din oraş cu un domn burtos, posedînd bască şi geantă de scule.

– Stimaţi locatari, sughiţă el, vi-l prezint pe cumătrul meu, Mitică! Mitică, repară tot ce se strică! E meşter! Meşter bun! Deşi de la subsol puţea în continuare, am remarcat că bunul meşter Mitică trăznea a secărică, la fel ca vecinul Tămădău. Am bănuit că nu e de la pasta de dinţi. Specialistul Mitică a venit la mine:

– Îmi trebuie un băiat tînăr şi voinic să mă ajute! Ceilalţi au răsuflat uşuraţi, iar o vecină mai miloasă şi-a şters iute o lacrimă din colţul ochiului drept. Mi-a venit greu să refuz: bărbaţii blocului făcuseră cerc în jurul meu, iar privirile lor binevoitoare sugerau că m-ar prinde imediat dacă aş fugi. Am coborît, avînd în minte imaginea vecinului Gică pe targă, după ce fusese pocnit cu borcanul.

* * *

Treptele spre subsol păreau fără sfîrşit, mai multe ca de obicei, mai multe chiar decît celebrele trepte din Paşcani. Coboram în întuneric, pe orbeşte, urmînd sunetul paşilor lui Mitică, aflat pe undeva, prin bezna din faţă. După multe minute, s-a arătat o geană de lumină; aşa am observat la timp o stalactită lungă şi m-am ferit, să nu dau cu capul. Pe măsură ce coboram, lumina devenea tot mai puternică. Stalactite şi stalagmite se aflau cu miile, iar cînd am privit tavanul aflat la zeci de metri deasupra, am văzut sute de lilieci (sau poate pterodactili), care fîlfîind, care atîrnaţi cu capul în jos, ca ţăranii la 1907 ori la colectivizare.

Un geolog ar fi remarcat pe pereţi, în straturile sedimentare depuse, succesiunea epocilor. Eu remarcam doar picturile rupestre. Mai întîi, urme brune de palme cu degete boante. Apoi, un desen stîngaci reprezentînd hominizi păroşi care fugăreau un mamut aruncînd spre el suliţe cu vîrf de silex. Ceva mai încolo, nişte inscripţii mărturiseau tăcut despre trecerea unor civilizaţii, unor popoare, a unor oameni: „Caesar plus Bvrebista”, „Traianvs plus Decebalvs per Scorilo” etc.

În stînga, fusese reprezentată o vînătoare de stegozauri (sau brontozauri?), printre urmele mai multor mîini late, cu degetul mare de-abia

opozabil. În dreapta, o scară a lui Iacov, cîteva hieroglife egiptene care povesteau anecdote din viaţa lui Ramses, un şir de cuneiforme şi un afiş electoral scorojit, trei coloane cu capiteluri corintice, nişte urme de tălpi care urcau şi inscripţia cu vopsea verde „Jos Iliescu!”. Pe lîngă mine trecu din sens opus un pîlc de mineri cu bărbile pînă la pămînt, cu lămpaşe, bîte şi topoare în mîini...

Cîteva schelete atîrnau de tavan, prinse în lanţuri ruginite. Pe unul dintre degetele descărnate sclipea un inel. L-am luat, aşa cum cu siguranţă aţi fi făcut şi dumneavoastră, l-am apropiat de ochi şi l-am frecat cu mîneca. O lumină orbitoare invadă subteranul, apoi în faţă apăru o creatură ce nu era, cu siguranţă, făcută din materie

– dar, după zîmbetul tîmp, nici cu spiritul nu stătea prea bine: „M-ai chemat, stăpîne? Ce dorinţă ai? Spune, stăpîne, şi ţi-o voi îndeplini!”. „Băi, să-mi trag una!”, am exclamat, mirîndu-mă. În clipa următoare mi-am tras singur una peste nas, cu pumnul. Căzînd, am mai apucat să-l aud pe duh întrebînd: „Mulţumit, stăpîne?”.

* * *

Mutra tembelă a duhului, aplecată deasupra mea, s-a transformat treptat în mutra tembelă a colocatarului Matache, care îmi făcea vînt cu un ziar.

– Ai leşinat, vecine? Că am văzut cum ai dus mîna la nas şi te-ai scurs pe trepte pînă peste damigenele lui dom’ Stamate! Hai, bre, scoală, că s-a reparat! Halal bărbat, să nu reziste la miros! Se vede că la matale în casă ai timp de curăţenie!

După cîteva zile, locatarii au aflat că meşterul Mitică nu reparase ţeava, ci o înfundase cu sticla goală de secărică. Din fericire, cînd aceasta a cedat, eram plecat în concediu.

Apă de ploaie

Cică, într-un sat, trăia un ţăran. El avea un hectar de pămînt uscat, nisipos-sărăturos şi în pantă, inadecvat practicării unei agriculturi intensive. Bietul gospodar a încercat să îngraşe pămîntul atît natural, cît şi chimic, a investit bani, răbdare şi talent într-un sistem de irigare, a angajat cu ora o echipă de paparude care să presteze servicii de adus ploaie, dar tot nimic nu se alegea de muncuşoara lui. Văzînd că nu merge şi nu merge cu aplicarea tehnologiilor moderne în agricultură, a apelat la mijloacele tradiţionale. A achitat la popa Pafnutie contravaloarea unei slujbe pentru ploaie, plus TVA. Popa Pafnutie, luat cu treburile, cu două nunţi, trei botezuri şi o sfinţire de birou parlamentar, a luat banii, a tăiat chitanţa şi a uitat de slujbă.

În săptămîna următoare seceta a continuat să pîrjolească pămîntul, iar ţăranul a înjurat urît de buletinele meteo şi a dat bani pe încă o slujbă. Popa Pafnutie a tăiat o nouă chitanţă şi a uitat din nou - tot ocupat. La fel s-a întîmplat şi în lunile care au urmat: gospodarul plătea la popă, iar popa punea chitanţele în sertar şi uita de ele.

Pînă într-o zi, cînd preoteasa - care făcea curat prin casă sau căuta bani prin sertare, nu se ştie exact - a găsit teancul de chitanţe (27 la număr) şi l-a luat la rost pe popă: „Vai, bărbate, bărbate, etc!”. Popa Pafnutie şi-a notat cu pixul în palmă, să nu uite, iar a doua zi, încă de la prima oră, a oficiat la rînd, una după alta, 27 de slujbe pentru ploaie pe tarlaua ţăranului din poveste.

La prînz, deasupra hectarului omului nostru, nori negri stăteau îngrămădiţi şi se pregăteau să se ia la bătaie. A doua zi, cînd toată ploaia celor 27 de slujbe se isprăvise, pompierii şi scafandrii încă îl mai căutau cu căngile prin apă pe gospodar, fiindcă mai avea de plătit un rest la popă, ieşise ceva cu virgulă din cauza raportului euro-dolar.

Examen de ciobănit european

Pomenisem mai demult despre importanţa competenţei şi despre faptul că, indiferent de domeniu, avem nevoie de specialişti selectaţi riguros în urma unor examene dure. Pînă şi groparii de la cimitirul „Odihna” (*) au fost obligaţi să susţină probe de aptitudini, aşa cum nici un preşedinte, ministru, primar sau parlamentar n-a susţinut vreodată...

De milenii, viaţa locuitorilor din spaţiul mioritic a fost afectată direct sau indirect de transhumanţă. Nu există român să nu fi auzit de balada Mioriţei, să nu fi mîncat caş sau pastramă de oaie, să nu fi purtat căciulă sau cojoc ori să nu fi cîntat, cînd era mic, „Mieii zburdă pe cîmpii, haideţi să-i vedem, copii”. Apropierea dintre ciobănaşul român şi oaie, de-a lungul milenarei sale istorii, l-a transformat într-un specialist capabil să detroneze instalatorul polonez, raketul basarabean, teroristul fundamentalist islamic sau umbrela bulgară. Ciobănaşul român a devenit un brand de ţară, reprezentat stilizat sub formă de trepied - fiindcă are şi bîtă, în care se sprijină: pot mărturisi despre asta nenumărate turiste străine, care ne-au vizitat ţara în căutare de inedit şi de plăceri simple, rurale.

În ultima vreme, acelaşi ciobănaş român, marcă încă neînregistrată, e solicitat şi pe piaţa externă - mai ceva ca, odinioară, Gerovitalul. El devine, astfel, un adevărat ambasador al patriei noastre, aşadar selecţia celor care ne

(*) Vezi volumul „Întoarcerea punguţei cu doi bani” de acelaşi autor, Editura Polirom - 2005

vor reprezenta pe păşunile Europei va fi mai dură decît cea de la Eurovision, de exemplu. Un prim examen de ciobănit european a avut loc deja.

Probe de aptitudini (test eliminatoriu):

Tuns-viteză, pe durata piesei „Nea Alecu, nea Alecu, tunde oaia şi berbecu’”. Pentru a se evita fraudele, pe biletele de examen au fost trecute mai multe subiecte: tuns plastic, permanent la rece, breton simplu, cărare pe mijloc, tunsoare modernă cu perciuni, bărbierit berbec, vopsit oaie în culori de sezon etc.

Aruncarea cu bîta după cîine, la punct fix, şi şuieratul ca la strungă, cu sau fără degete.

Interpretarea din tilincă, bucium, solz de peşte, frunză sau caval a unei melodii la alegere din repertoriul ciobănesc românesc şi internaţional.

Strigături ciobăneşti din bătrîni. Variante de pe bilete: „Uăăăăi!”, „Lupu’ la stînăăă!” sau „Haida, haida, băi Costică!”, precum şi traducerile acestora în trei limbi de largă circulaţie internaţională.

Probe scrise:

* Obţinerea caşului şi zerului în cnezatele lui Gelu, Glad şi Menumorut: diferenţe de proces tehnologic, influenţe externe, descoperiri arheologice.

* 150 de oi pasc în 10 zile iarba de pe o suprafaţă S în formă de triunghi isoscel ABC, cu laturile AB şi AC egale. Să se afle ce distanţă a parcurs berbecul B din rasa merinos după 4 zile, ştiind că se deplasează pe bisectoarea unghiului BAC, iar densitatea ierbii rămîne constantă.

* O turmă cu masa M coboară de la munte cu un batal frumos în frunte şi trei cîini ciobăneşti neomologaţi pe o pantă de unghi alfa. Cunoscînd coeficientul de frecare miu dintre turmă şi suprafaţa pantei, să se calculeze energia cinetică a turmei la baza planului înclinat de lungime l.

* Stoarcerea brînzei asistată pe calculator (simulare în condiţii de întuneric, frig, vînt, beţie şi stress).

* Atitudinea ciobănaşului moldovean în faţa morţii şi alegoria moarte-nuntă. Acutizarea luptei de clasă dintre ciobănaşi, cauzată de diferenţele de avere, poziţie socială, număr de cîini etc. Eros în relaţia dintre ciobănaş şi oiţa bîrsană.

Veşti bune pentru animale

Intrarea în Uniunea Europeană nu înseamnă doar veselie, salarii mari şi chefuri pe pătură, la iarbă verde; ea impune şi sacrificii. Românii care posedă

pe lîngă casă animale domestice sînt nevoiţi să respecte anumite norme europene. „Norme de bunăstare a animalelor” se numesc ele şi sînt menite, după cum le arată numele, să asigure bunăstarea animalelor. Cine va avea curiozitatea să citească aceste norme va afla că, în spirit european, „nu mai sînt permise strivirea, răsucirea sau ruperea cozii animalelor, iar animalele nu vor mai putea fi împinse, lovite cu picioarele, învineţite, atîrnate de cap, coarne, picioare, coadă sau păr”... Din pură curiozitate am încercat să aflăm cum respectă crescătorii noştri deveniţi dintr-o dată europeni normele de bunăstare a dobitoacelor din gospodărie; iată ce am descoperit:

* Gospodarul Silvestru Paraipan a rupt pisica-n două, apoi a aruncat mîţa moartă în curtea vecinului Pamfil Epure. Acestuia, Silvestru îi urase cu doi ani în urmă să-i moară capra.

* Printr-o scrisoare anonimă iscălită de locatarii blocului PI-6 am fost informaţi că domnul Paul Viezure de la etajul trei a încercat să facă sită de mătase din coada cîinelui Pufiţă al doamnei Georgescu de la parter.

* Domnul primar Ieremia Pătură este acuzat de nişte consăteni că a legat boul de coarne şi omul de semnătură, că şi-a pus boii în cîrd cu dracul şi i-a scos fără coarne, apoi că a făcut din cal măgar şi din ţînţar armăsar, că a dat cîinelui să lingă sare şi să mănînce mere pădureţe, că a vîndut pielea ursului din pădure, că a luat partea leului, că s-a aruncat în gura lupului (pe care îl îmbrăcase în prealabil în piele de oaie!), că a fost prins cu mîţa în sac (sărmanul patruped riscînd astfel să se sufoce), că a umblat cu cioara vopsită şi a luat două piei de pe un bou, că a pus clopoţei pisicii ca să nu mai prindă şoareci, că a urcat scroafa în copac şi multe altele asemenea răutăţi, care ne fac să credem că dl. Ieremia Pătură nu este tocmai un prieten european al necuvîntătoarelor.

* Într-una din zilele trecute, mai mulţi pensionari şi bugetari români trăgeau mîţa de coadă, iar bătrînul Hagi Tudose a fost surprins pe cînd încerca să taie coada pisicii, motivînd că din pensie nu-şi permite centrală de apartament şi termopane.

* În fine, rămîn multe întrebări privind originea numelor „La motanul cherchelit”, „La mîţa beată”, „La căţeaua leşinată” sau „La căţeaua spînzurată”, purtate de diverse bodegi, braserii şi bufete din diverse zone ale patriei noastre.

Capra cu trei purceluşi

Pe cei trei iezi, capra, mama lor, i-a lăsat singuri acasă. Nu era prima dată cînd capra îşi lăsa iezii singuri acasă, treburile astea intraseră în rutină. „Măi, iezilor, ştiţi, eu ies”... „Da, mămucă, sigur, cunoaştem, ştim problema”... „Deci, aveţi grijă, nu vă jucaţi la foc, la gaze...”... „Da, mămucă, OK, nu te repeta, hai, ieşi mai repede, tiva, că ne ţii în curent şi se duce căldura”... „Deci, nu deschideţi decît dacă vă cînt cîntecul ăla, cu trei iezi cucuieţi...”... „Da, sigur, uşa mamii descuieţi, ştim, mămucă, mai schimbă şi tu caseta, bagă chestii noi! Gata, ai tăiat-o?”. Şi capra plecă.

De data aceasta, capra uitase în cămară o damigeană cu vin. De curiozitate, cei trei iezi s-au îmbătat. Cînd s-a întors capra de la cumpărături, a găsit uşa trîntită de perete. Înăuntru nu era nimeni: cei trei iezi, care băuseră ca porcii, se transformaseră în cei trei purceluşi. Realizînd că au ajuns în cu totul altă poveste, ei s-au apucat să-şi înalţe case, în care să se adăpostească de lup.

Lupul nu ştia ce să mai creadă. Văzuse multe pînă acum, fiind un lup trecut de prima tinereţe: prinsese colectivizarea, revoluţia, văzuse foşti activişti de partid transformîndu-se în vajnici parlamentari cu idei europene, dar trei iezi cucuieţi care să se transforme în trei purceluşi nu mai văzuse. Se opri să chibzuiască, apoi reciti ambele poveşti, cea a caprei cu trei iezi şi aia, cu cei trei purceluşi. Ambele se terminau prost pentru el, aşa că luă o decizie...

Între timp, după cum spuneam, cei trei iezi transformaţi în cei trei purceluşi îşi construiau case, ca în poveste: primul, o căsuţă de vacanţă cochetă, din paie; al doilea, o cabană din lemne, în staţiune, iar al treilea, mai gospodar, din cărămidă şi beton, cu termopane. După puţină vreme, ei s-au pomenit în vizită nu cu lupul, ci cu procurorii şi mascaţii, care i-au săltat şi i-au dus cu duba. Se pare că, transformaţi în purceluşi, cei trei iezi şi-au construit

casele din bani publici. Lupul a fost cel care i-a denunţat, după care a grăbit spre pădure, la întîlnirea cu Scufiţa Roşie.

Aventuri în ţara Împăratului Verde

În ţara Împăratului Roşu toate erau, cum s-ar spune, pe roşu, cele mai multe chiar interzise, aşa că situaţia stagna, şi toţi vedeau roşu în faţa ochilor. În ţara Împăratului Verde, aproape toate erau verzi, iar lucrurile evoluau, fiindcă verdele, după cum se ştie, e o culoare care sugerează libertatea, căile deschise.

Totul a fost bine, verde şi frumos în ţara Împăratului Verde pînă în ziua în care cea mai mare intersecţie, din piaţa mare, în faţa palatului, a fost semaforizată.

Faţa nevăzută a Baladei Mioriţei

Ciobănaşul moldovean avea o nevastă cicălitoare, Vitoria, un fel de cincizeci de neveste într-una singură. Cum lipsea ciobănaşul moldovean de-acasă, cum Vitoria îşi lua copilul şi cîinele, punea mîna pe baltag şi pleca săşi adune soţul de pe drumuri. Îl găsea ba prin cîrciumi, chefuind cu lăutari, ba pe la vreo strungă, mulgînd oile, ba colo, ba colo. La un moment dat, Vitoria nu şi-a mai găsit soţul, care nu era nici colo, nici colo. Ea nu ştia că soţul ei avea o oiţă năzdrăvană şi bîrsană, care vorbea. Aceasta stătea de şase şi îi spunea „Băi, vezi că nevastă-ta vine pe Poteca Bradului!” etc.

Din cauza Mioriţei, Vitoria nu şi-a mai găsit bărbatul, pe ciobănaşul moldovean, deci a dat anunţ în presă: „Cine mi-a văzut, cine-a cunoscut mîndru ciobănel, mic, burtos şi chel, minunat bărbat (cînd nu este beat!), talentat oier cu fluier de fier, talentat păstor, de dînsul mi-e dor etc şi ofer substanţială recompensă!”.

Oaia, mioriţa, cînd a citit anunţul, nu s-a mai gîndit la ciobănaş, ci la substanţiala recompensă. A doua zi a fugit din saivan, pe şest, căutînd un telefon. Din nefericire, lupul cel rău o pîndea, ascuns în boscheţi. Din fericire, ciobănaşul vrîncean şi cel ungurean au văzut-o şi au prins o înaintea lupului, au tăiat-o, au pus-o la proţap şi au mîncat-o tot înaintea lupului.

Ciobănaşul moldovean s-a întîlnit cu Vitoria mai tîrziu, într-un local. Doamna avea asupra ei baltagul, iar părerile medicilor legişti şi ale autopsierilor despre starea ciobănaşului moldovean coincid.

Balada Meşterului Manole

Manole era meşter, deşi în şcoala de maiştri îi umblase mintea doar la distracţii, discoteci, băutură cu băieţii, ciubucuri şi mici învîrteli. Cînd s-a văzut cu patalama la mînă a chefuit trei zile. Într-a cincea era tot mahmur şi s-a pomenit la uşă cu o vecină care avea nevoie să-i schimbe un oberteil. Se dusese deja vestea că în cartier locuieşte un meşter cu acte. N-are rost să pomenim despre cum a schimbat Manole oberteilul doamnei, nici despre vecinii de jos, inundaţi.

Treptat, meşterul a început să înveţe din greşeli: a aflat cum să nu spargă geamurile cînd dă cu trafaletul, cum să nu crape gresia cînd schimbă vreo siguranţă, să nu dea foc mobilei cînd pune faianţă sau să nu-şi scape cheia franceză peste degete cînd îşi coase un nasture. După ce a învăţat toate astea, Manole a considerat că stăpîneşte tainele vieţii şi ale meseriei. Între timp, nevastă-sa Ana îi făcea de mîncare...

Deţinînd tainele vieţii şi ale meseriei, Manole şi-a deschis SRL de construcţii şi a cîştigat licitaţia pentru o vilă într-un nou cartier select. A muncit pînă seara, apoi s-a culcat. A doua zi de dimineaţă, la şantier, dezastru, panaramă, catastrofă: ce ziua lucrase, noaptea se surpase!

Între timp, nevastă-sa, Ana, terminase de făcut mîncarea, o împachetase într-un sufertaş şi venise cu ea la şantier. O idee încolţi în mintea meşterului:

– Ia, fă, şi ţine de-aici peretele, să nu se răstoarne! spuse Manole femeii, începînd să clădească repede-repede, să aibă măcar un zid cît de mic de arătat beneficiarului.

Beneficiarul nu era prost, deci rupse contractul şi chemă altă firmă să continue lucrarea, iar Manole plecă să se angajeze în altă parte. Fiind o loază, toţi patronii se fereau de el ca de gripă. La capătul unei luni în care bătuse drumurile de pomană, meşterul cu acte realiză evidenţa: nu era bun de nimic, nu ştia să facă nimic, era un neisprăvit! Prin urmare, alese cariera politică, în care avu mare succes.

După puţin timp, îşi cumpără o vilă într-un nou cartier select. În prima noapte, pe cînd chicotea şi se hîrjonea în pat cu amanta, Manole auzi din peretele dormitorului: „Bărbate, bărbate, mă mai ţii mult aşa? Mi-au amorţit mîinile!”.

Sărbătoare cu paraşutişti sportivi

Cînd s-a sărbătorit atestarea documentară a localităţii, consilierii au hotărît să ofere oamenilor nu doar bere, ca de obicei, ci focuri de artificii şi un atractiv program de paraşutism acrobatic. O greşeală de organizare a făcut ca artificiile montate în faţa Căminului Cultural să fie lansate tocmai în timpul spectacolului aerian; nici pînă azi nu se ştie ce s-a întîmplat cu 14 dintre cei 25 de paraşutişti care au sărit din avion cu cinci secunde înainte ca nea Gică să dea foc la fitile. Dintre ceilalţi paraşutişti, unul atîrnă şi acum în bradul de lîngă şcoală, la o înălţime de peste 30 de metri (după cum se poate citi pe altimetrul de la mîna sa). Sărmanul om nu se poate da jos, fiindcă s-a lipit de răşină, iar bradul nu poate fi tăiat fără aprobare de la judeţ. În sînul sportivului s-a cuibărit o familie de veveriţe. Alt paraşutist a nimerit prin horn, ca Moş Crăciun, în casa unei doamne, unde se simte bine, ea fiind văduvă şi gospodină. Mai puţin norocoşi au fost cei trei colegi luaţi de vînt: primul a ajuns în furca uitată de proprietarul său lîngă o căpiţă de fîn, al doilea a fost doborît de grăniceri pe cînd survola ilegal frontiera de stat, iar al treilea a ajuns ca vai de capul său, după ce s-a apucat de băut.

Oricum, se putea şi mai rău, cum s-a întîmplat într-o localitate învecinată, unde tot cu paraşutişti sportivi a fost sărbătorită Ziua Recoltei: la vestiar, pilotul aparatului AN2 a confundat din greşeală salopeta sa cu a unui coleg care avea pregătită pentru aceeaşi oră o misiune utilitară, de aruncat din avion îngrăşăminte naturale (ieşea mai ieftin decît cu îngrăşăminte chimice). Încurcîndu-şi salopetele, cei doi şi-au inversat planurile de zbor. Paraşutiştii sportivi au ajuns la mama naibii, în plin cîmp, unde au fost fugăriţi de nişte mistreţi, iar localnicii adunaţi în piaţă să vadă spectacol aerian s-au pomenit cu trei tone de bălegar, fără paraşută.

Adevărul despre situaţia dotării unor instituţii de învăţămînt

Unii spun că iarna e bucuria copiilor, care se dau cu sania pe derdeluş, patinează, fac oameni de zăpadă şi se bulgăresc. Alţii sînt de părere că bucuria copiilor e vara, cînd minorii se tăvălesc pe iarbă, merg la scăldat sau la furat cireşe, bat mingea pe maidan cît e ziua de lungă şi umblă în pantalonaşi scurţi. Adevărul e că bucuria cea mai mare a preşcolarilor, elevilor şi studenţilor, indiferent de sezon, este atunci cînd cadrele didactice intră în grevă şi nu se mai ţin ore de nici un fel. O cauză a acestor greve este, din cîte se spune, lipsa dotărilor din unităţile de învăţămînt; din fericire, există şi instituţii particulare care reuşesc să atragă fonduri pentru achiziţionarea materialelor.

Universitatea Populară „Lăcustă Vodă” împarte sediul cu primăria, căminul cultural, un magazin mixt şi trei bodegi. A fost atestată, oarecum, şi se numeşte „populară” din cauza popularităţii de care se bucură pe plan local, după ce a găzduit în amfiteatru mai multe spectacole de muzică populară cu interpreţi îndrăgiţi. La facultatea de fizică populară, prin grija primarului, rector al Universităţii, fondurile au fost folosite pentru dotarea laboratorului de cercetare. Din aceste fonduri s-au achiziţionat trei sisteme de referinţă, o

sacoşă plină cu puncte materiale de masă „m”, zece coeficienţi de dilatare nou-nouţi, un plan orizontal din import şi un întreg spaţiu tridimensional (căruia îi lipseşte, din nefericire, una dintre axele de coordonate - mai exact, axa Oy). S-au mai achiziţionat tot din import şi cîteva mobile M care se pot deplasa rectiliniu sau curbiliniu, uniform sau accelerat, între oricare oraşe A şi B din problemele date pe la olimpiade, cu viteze de pînă la 250 de kilometri pe oră. Deocamdată, aceste din urmă materiale didactice au fost înmatriculate pe numele domnului rector şi ale rudelor sale.

Studenţii facultăţii de matematică din cadrul aceleiaşi instituţii beneficiază şi ei de cele mai noi dotări: doar în ultimul an s-au primit trei kilograme de integrale, cîţiva radicali, mai multe unghiuri ascuţite sau obtuze, diverse segmente, puncte de tangenţă şi drepte paralele de ultimă generaţie, un set complet de bisectoare şi mediatoare, un logaritm nou-nouţ, precum şi patru cercuri, cu tot cu diametrele, suprafeţele şi razele lor. La aceste raze de cerc se încălzesc studenţii, în iernile mai friguroase.

Mici probleme s-au semnalat la facultatea de medicină populară, unde nu există schelete, nici cadavre pentru disecţie. Conducerea instituţiei plăteşte cu ora cîte un copil mai costeliv din sat, pe care îl arată studenţilor la cursurile despre sistemul osos, iar în locul cadavrelor este folosit săptămînal paznicul Georgel, mort de beat. Studenţii facultăţii de biologie populară sînt bucuroşi că de material didactic e plină balta comunală, iar o mare parte a programului de studiu şi-o petrec pe sub scaunele din sălile de curs, prinzînd rozătoare pentru colţul viu. Nici viitorii absolvenţi ai secţiei de istorie populară nu s-au plîns vreodată de lipsa dotărilor, deoarece canalizarea Universităţii, instalaţia de iluminat şi cea de încălzire fac parte din istorie, datînd cu mult dinaintea genezei poporului român.

Ceaţa bate filmul

Nimeni nu ştie exact dacă mai întîi a fost oul sau găina, nici unde începe de fapt circuitul apei în natură. Se ştie doar că la un moment dat apa, leagănul vieţii, se transformă în picături fine, mici de tot, şi devine ceaţă, prin care nu se mai văd aşa de bine gropile din asfalt, mizeriile, cojile de seminţe şi rahaţii de cîine care se înalţă pe trotuar.

Cînd au început zilele ceţoase, locatarii din cartier au sperat că vor scăpa de munca voluntară obligatorie, de greblat frunzele şi de adunat gunoaiele de pe spaţiul verde, că vor scăpa de focurile alea din frunze uscate şi gunoaie, care în fiecare an umpleau de fum puturos spaţiul dintre blocuri. Pentru administratorul asociaţiei de locatari, domnul Axinte Hercule, nu exista ceaţă, ci doar lene, fugă de răspundere şi lipsă de simţ civic. Prin urmare, a încercat să mobilizeze oamenii şi să-i scoată din case la muncă voluntară obligatorie, ca în ultimii ani. Cum mergea el aşa, prin ceaţa deasă, de la un imobil la altul, a remarcat că drumul pare mai lung ca de obicei. A pus în sinea lui întîmplarea pe seama expansiunii Universului, despre care urmărise un film documentar.

Pe măsură ce înainta împins de simţul datoriei, ceaţa devenea tot mai deasă: la început, ca un lapte, apoi ca un iaurt şi, mai spre final, ca o smîntînă groasă, de la ţărani. Despre domnul administrator Axinte nu s-a mai auzit nimic din acea zi, iar locatarii, fericiţi în unanimitate, şi-au văzut în continuare de viaţa lor, chiar şi în condiţii de ceaţă.

Ca în fiecare dimineaţă, doamna Lucreţia de la parter a plecat vioaie spre complex şi tot ca în fiecare dimineaţă se pregătea să răspundă la salutul unor vecini care plecau la serviciu cu bicicletele. Văzînd prin ceaţa groasă două faruri, le-a făcut semn cu mîna. „O zi bună, spor la lucr...” a mai apucat ea să strige; din fericire, camionul de care s-a izbit cu capul staţiona urcat pe trotuar, şoferul fiind dus după ţigări. După ce s-a dezmeticit, şi-a continuat drumul spre magazin, frecîndu-şi cucuiul din frunte de parcă ar fi vrut să cheme un duh dintr-o lampă fermecată. Încă mai freca atunci cînd, tot din cauza ceţei, a căzut într-o groapă nesemnalizată. A avut noroc mare doamna Lucreţia, fiindcă a căzut pe moale, peste nişte cetăţeni nimeriţi în aceeaşi groapă încă din zori, care se plictiseau şi jucau bîza.

Între timp, domnul administrator Axinte Hercule continua să meargă, mirîndu-se: „Expansiune, expansiune, da’ cam mare, totuşi, nu?”. În jur nu vedea nimic, deci se ghida după sunete, din ce în ce mai necunoscute...

* * *

Într-o seară, după ce vîntul risipise ceaţa de peste cartier, jurnalele de ştiri din întreaga lume au prezentat cazul unui necunoscut mic, burtos, năduşit, cu bască şi palton peste bluza de la pijama, fără acte (dar ţinînd în mîini o listă scrisă cu pixul), care mergea de nebun prin ceaţă, prin ninsoare, prin zăpada de pe banchiză, şi care a fost întîlnit de membrii unei expediţii polare multinaţionale. Cînd s-a ciocnit de aceştia, necunoscutul a strigat: „Aha, deci aici eraţi! Haideţi, haideţi la treabă, spaţiul verde dintre blocuri ne aşteaptă!”. Oamenii de ştiinţă cred că este vorba de un supravieţuitor al unei specii dispărute.

Cineva, acolo, sus, ne pîndeşte?

Într-un vechi letopiseţ datat de prin veacul al XIV-lea curioşii pot citi următorul paragraf: „Atunce vredniculu paharniculu Bărdacă Novac ridicat-a ochii în văzduhulu şi aşa grăit-a: Mărite voievodulu, au ce e obiectulu zburătorulu neidentificatulu de pre ceriulu? Domnulu Moldovii scos-a paloşu şi strigat-a: E un ozeneulu turcesculu! Pre el să mi-l loviţi, viteji arcaşi! Cerulu s-a întunecatu de puzderia săgeţilor, iară obiectulu fugit-a cu zgomotulu. Vodă ridicat-a pre loculu respectivu o mănăstire, iar cui intră acolo îi cade părulu şi sbârnâe pana paloşului voinicesculu.”

Mai tîrziu, pe la finele secolului al XIX-lea, într-un cotidian local de opoziţie apărea, cu semnătura „N. Mernicu”, textul din care cităm: „Consideraţiunea de care se bucura onor. dl. Pache Haralambie- Vlaşca, moşier şi deputat liberale, în sânul partidului şi electoratului urbei, s-a compromis

groasnic eri seară când dânsul a povestit dela tribună despre maşinăria sburetoare vedută cu doue dile în urmă, la moşia d-sale. Fiind cunoscute legile firei, anume că obectele mai suptstanţiale ca aerul nu pot sbura, ne chestionăm cât de turmentat trebue să fi fost domnul deputat liberale în acele clipe în care cu siguraţiune numai la viitorul Patriei nu se putea gândi. Eată, onorabili şi distinşi electori, cine vă ţine în mâini destinele, eată cui aţi dat d-voastre votul!”.

Şi mai tîrziu, aproape de zilele noastre, un procesverbal completat cu braţul lung al Legii consemna aşa: „Tov. pltner. Mitran Ghe. Rafael şef post com. Cîlţi raportez că vehiculu zburător care a ifectoat aterizare pe raza postului m-eu între DN 96 şi DE 62 prezenta defecţiuni la sistemu de iluminat find nenmatriculat la număr. conducătoru vehicului a refuzat să prezinte actele la control permisu buletinu certificatu şi talonu. Fincă era verde la faţă ca beţivu după ce bea eam dat fiola alcoltest de alcol să sufle în ia care mea mîncato de-odată motiv ptru. care la-m arestat preventiv cu bulanu dîn dotare ear vehiculu suspect lam transportat în curtea postului une luminează ca becu aprins şi dîn el ese sunete şii aburi ca cînd ne duce la baea comunală în fiecare luni cînd pică pe unşpe eanuare ale anului.”.

* * *

În ultimii ani, libertatea de exprimare a permis semnalarea mai multor fenomene stranii, care nu se pot explica decît prin intervenţii cel puţin extraterestre. Despre cîteva dintre ele, în cele ce urmează:

* Domnul Eugen Pojghiţă este bun gospodar şi reputat viticultor. Din pivniţa sa au dispărut trei bidoane cu tămîioasă românească, de cîte un dubludeca fiecare. Singurele urme rămase la faţa locului, în praful pivniţei, au fost lăsate de nişte tălpi cu cîte trei degete, care provin cu siguranţă de la o făptură din altă lume. Sau de la vecinul Năstase, care are şi el cîte trei degete la picioare, după ce a adormit beat într-un şanţ şi a degerat.

* Deşi a ajuns acasă tot după miezul nopţii, Georgel era treaz şi cu portofelul întreg. Băieţii de la bufet zic că în seara respectivă nici n-a trecut pe-acolo, iar el însuşi declară că a fost răpit de nişte fiinţe înalte şi subţiri, cu picioare lungi de la gît pînă la pămînt. Nevastă-sa l-a pocnit şi a intentat divorţ.

* După ce s-a jucat o zi întreagă cu mingea pe maidan alături de ceilalţi repetenţi ai şcolii, Costeluş s-a întors acasă curat şi cu pantalonaşii negăuriţi în genunchi.

* În vreme ce venea de la cimitirul comunal, baba Demelza Ţiglă s-a întîlnit cu trei necunoscuţi slabi, lungi, cu capul şi cu ochii mari, care i-au dat bineţe şi i-au spus că tare frumos s-a mai făcut păpuşoiul prin părţile celea. Baba l-a întrebat pe cel mai răsărit dintre ei „Da’ matale de unde eşti, bre!”. „Eu? Păi, hăt, tocmai de pe la Proxima Centauri, dacă ştii matale!”, răspunse acesta. „Aha, pe lîngă Vega! Ştie baba! Da’ al cui eşti matale din Proxima

Centauri, maică?”, a insistat ea, făcînd o glumă, dar necunoscutul a dispărut ca din puşcă.

Povestea peştişorului de aur

Peştişorul de aur se dădea şmecher în faţa peştişorului de argint şi celui de bronz, de parcă ar fi fost medalie olimpică. Despre relaţiile sale cu alţi peştişori din fier, fontă sau oţel de scule, nici să nu mai vorbim: aceştia ruginiseră sau cocliseră de la apă, arătau ca vai de solzii lor şi scîrţîiau din înotătoare. Peştişorul de aur era deosebit, un fel de vedetă, aşadar se dădea şmecher, cum am spus.

Habar n-avem ce sistem de propulsie o fi avut peştişorul de aur, să-l ajute la înot: aurul este mai dens ca apa, deci forţa de greutate e mai mare decît cea arhimedică. Peştişorul nostru de aur ori o fi fost gol pe dinăuntru, ori n o fi fost chiar din aur-aur, ci din plastic poleit, aur de trompetă, nu se ştie.

Dumneavoastră, dacă aţi fi peştişor din aur adevărat, de măcar 18 carate, sigur nu v-aţi repezi ca fraierul la o rîmă obişnuită. Prin urmare, pescarul din poveste o fi pus în undiţă vreo momeală deosebită. Asta pare greu de crezut, el fiind cunoscut în cartier pentru datoriile sale mari la întreţinere (din cauza lui, întreg blocul a fost lăsat fără căldură şi apă caldă!). Dacă ar fi avut vreo rîmă scumpă, cu siguranţă ar fi băut-o. Oricum, ceva-ceva tot a pus el în cîrlig, de vreme ce peştişorul de aur s-a repezit ca prostul.

Cînd s-a pomenit în palma bătătorită şi murdară a pescarului, peştişorul de aur a început cu ameninţări: „Băi, dă-mi drumul, să-mi saie ochii, că te fac, îl chem pe taicămeu sau pe frate-meu mai mare!”. Pescarul nu i-a dat drumul: chiar s-ar fi bucurat să pună undiţa şi pe rudele mai mari ale peştişorului de aur, să aibă ce băga în oală. Văzînd că nu merge cu ameninţările, peştişorul de aur a trecut la rugăminţi: „Nene, hai, te rog, fie-ţi milă de un biet peştişor de aur, n-am mamă, n-am tată, mă bate părinţii acasă, bogdaproste etc!”. Pescarul nostru, nimic, surd, ce mai! În final, peştişorul a plusat: „Ştii, băi? Dacă-mi dai drumul în baltă, îţi voi îndeplini trei dorinţe. Pe bune!”.

Pescarul a cîntărit peştişorul în mînă - la nici o sută de grame, cam puţin! - şi a zis că hai, merită să încerce. A aruncat peştişorul de aur în apă şi a cerut mai întîi o vilă, apoi o maşină cum n-avea nimeni în cartier (*). Primele două dorinţe fiind îndeplinite, pescarul şi-a pus-o pe a treia: „Data viitoare cînd bag undiţa să-l prind din nou pe peştişorul de aur, care să îmi îndeplinească iar trei dorinţe dacă îl arunc înapoi în apă!”. Şi cea de-a treia dorinţă a funcţionat.

De atunci, pescarul merge zilnic la baltă - chiar de mai multe ori pe zi, funcţie de necesităţi. Posedă vile, maşini, firme, femei, loc în Parlament, tot ce-şi doreşte. Cu toate astea, niciodată nu şi-a rugat peştişorul să-i plătească datoria la întreţinere, aşa că foştii săi vecini de bloc nu au nici acum apă caldă şi căldură.

(*) - Unele guri rele povestesc că treaba ar fi fost cu totul alta. Mai exact, pescarul nostru, auzind că peştişorul de aur se oferă să-i îndeplinească trei dorinţe, exact ca în poveşti, ar fi spus cu voce tare „Să mor io dacă am mai văzut aşa minune!”, după care a murit.

Jurnal de ştiri

– Bună seara, dragi telespectatori, urmăriţi o nouă ediţie a jurnalului nostru informativ. Ştiri de senzaţie din toate domeniile, ştiri adevărate, despre oameni adevăraţi, ştiri pentru toţi. Zi tu, că mie mi-a intrat o gîză în ochi!

– Da, îmi pare rău că ţi-a intrat o gîză în ochi, dar să revenim la ştiri. Mai întîi ne informează reporterul nostru special, aflat la faţa locului: * * *

– Da, bună seara, dragi teles... Bagă firul, măi! Deci, tocmai a fost descoperit aici un profesor care reuşeşte să trăiască din salariu! El ne-a declarat în exclusivitate că a obţinut performanţa datorită unui bioenergoterapeut care la învăţat să trăiască doar cu apă şi un sfert de morcov pe zi. Mă îndrept acum spre locuinţa profesorului, unde va ajunge în curînd şi o echipă de procurori, pentru a afla din ce bani şi-a permis un cadru didactic să-şi cumpere morcovi! Deocamdată, el este bănuit că ar fi pretins mită de la elevii săi. Ai legătura!

– Cum dai legătura? Mă scuzaţi, deci, am legătura, dar mai bine o dau la corespondentul nostru de pe Piscul Vîrfu, care vine cu o ştire de interes general. Din cîte spune el, a fost capturat Omul Zăpezilor. Aşa este? A fost capturat sau nu?

* * *

– Da, bună ziua, nu ştiu dacă aşa este! Mai mulţi geologi care căutau noi zăcăminte şi cîţiva etnologi care

căutau cîntece bătrîneşti au capturat aseară o creatură bipedă, gîrbovă şi păroasă, care pîndea după nişte troiene din apropiere. Bănuind că l-au prins pe

Yeti, cercetătorii l-au legat cu sfoară şi i-au tras o mamă de bătaie, dar fiinţa şi-a lăsat blana în mîinile lor şi a fugit, răcnind.

– Ce s-a întîmplat în continuare?

– În continuare, mulţumesc de intervenţie, a doua zi, deci azi, cum ar veni, cînd oamenii de ştiinţă se pregăteau să redacteze o comunicare despre prezenţa lui Yeti în spaţiul mioritic şi despre faptul că acesta îşi schimbă pielea la fel ca şarpele ori şopîrla, un cioban de la stîna învecinată a venit cu colegii şi cu bîtele să-şi ia cojocul înapoi. Ai legătura în studio!

* * *

– Da, mi-am scos gîza din ochi, straşnică veste! Să-ţi scoţi o muscă din ochi e o intervenţie destul de neplăcută. Fiindcă tot vorbeam despre intervenţii neplăcute, iată ştiri din domeniul sanitar. Mai multe despre ele ştie corespondentul nostru: * * *

– Da, bună seara, dragi telespectatori, cîteva ştiri de ultimă oră din domeniul sanitar. La Spitalul de Boli Mintale a fost sărbătorit pacientul Donose. El a fost adus aici în tinereţe de membrii familiei sale, deoarece la vremea respectivă pretindea că este savant şi că descoperise elixirul vieţii veşnice. Asistentele şi medicii din pavilion au pregătit astăzi un tort frumos ornat, în care i-au înfipt 754 de lumînări, cîte una pentru fiecare an de stat în spital. Colegul său de salon, cel care zboară prin spatele meu, îl puteţi vedea în aceste clipe trecînd prin cadru, este Aristotel Păsărică şi a fost internat de cînd a început să se creadă guguştiuc. E un pacient liniştit, care de obicei nu face nimănui probleme; doar atît, că din cînd în cînd mai evadează, urcîndu-se pe pervazul ferestrei şi luîndu-şi zborul. Din fericire, e capturat de fiecare dată, deoarece infirmierii îi ung cu clei creanga sa preferată. Atît de aici, de la clinica de boli mintale, dau legătura în studio.

* * *

– Da, mulţumim. Poate aţi văzut şi dumneavoastră, dragi telespectatori, că vremea, în ciuda previziunilor meteorologice optimiste, nu pare să ţină cu noi. Mai ales cu şoferii, dintre care mulţi au rămas blocaţi pe diferite artere de trafic. Reporterul nostru special se află acum în mijlocul troienelor, în mijlocul celor prinşi în lupta cu iarna care şia reintrat în drepturi:

* * *

– Dragi telespectatori, mă scuzaţi că nu mă vedeţi în aceste clipe, dar pînă am primit legătura m-a nins... Fac semn cu mîna! Iuhuuu! Mamă, sînt bine! Deci, ultimele ore au stat sub semnul zăpezii, al viscolului şi al gerului. Cu toate astea, în faţa stihiilor s-au ridicat drumarii, membri ai Comandamentelor Zăpezii, care luptă cu vitejie pentru a croi drumuri printre troiene. Cu cîţiva dintre ei încercăm să stăm acum de vorbă, deşi viscolul cel tăios ne smulge reportofonul:

– Bună ziua, domnu'. Merge, merge?

– Vorbeşte matale mai tare, uăi, că mi-am pus vată în urechi, uăi, şi am tras clampetele la căciulă, să ţie de cald, uăi!

– Merge, merge?!

– Hăi? Cum, uăi? Mergeţi aşa, la stînga, uăi, pînă la capăt, daţi de rond şi mai întrebaţi, uăi, da’ nu cred să fie deschis pe vremea asta, că uitaţi ce vreme e! Uăi-uăi! Şi dacă are, are numa’ la litru, uăi, că alea mai mici s-a terminat, uăi!

Iată că de undeva, din întunericul punctat de viscolul alb şi rece, răsare un alt om, un alt cetăţean, parcă mai dispus să stea de vorbă cu noi:

– Lăsaţi, domnu’, vă răspund eu, că ăsta-i ca vai de capul lui, e colaborator la noi, plătit cu ora. Deci, ca să fiu exact, eu aş fi de părere că desigur, merge-merge, după cum aţi sugerat dumneavoastră răspunsul.

– Ce anume merge? Dacă mă uit mai bine, văd că utilajele stau!

– Merge, de exemplu, ninsoarea, merge fulgii, de sus în jos, că are şi ei forţă gravitaţională de atracţie din ei, a pămîntului, cum este, pămîntul patriei scump, deci, şi mai merge totodată şi utilajul de lopată, pe care tocmai îl utilizez care dau cu el dacă nu mă ţineţi din treabă cu întrebări. Avem, după cum vedeţi, şi alte utilaje de deszăpezit zăpada, utilaje din astea mari, de import, dar au rămas toate înzăpezite...

– Vreţi să spuneţi că utilajele speciale pentru deszăpezit, din import, se află şi acum sub troiene?

– Da, s-au aflat, dar nu se mai se află. Problema s-a rezolvat. Decît că pot spune că am avut mare noroc, că a trecut un bade cu căruţa, care le-a remorcat şi le-a scos. S-a dus cu ele.

– Am aflat că folosiţi nisip şi sare; este adevărat? Eu încă n-am văzut pînă acum nisip şi sare!

– Sigur aţi aflat din presă! Ăştia de la ziare, şantajul şi etajul, nu ştiţi? La interpretări din astea ne pricepem şi noi. Păi, unde s-a mai văzut să punem nisip? Noi, aici, folosim piper şi sare, uitaţi şi ceapa, usturoiul, avem slănină, pîine, l-am trimis pe Vasilică şi după vin fiert...

– În cît timp estimaţi că drumul va fi practicabil?

– În primul rînd, ca să fiu mai precis şi să se ştie de la început: noi încă habar n-avem dacă aici, unde săpăm noi să deszăpezim zăpada, este drumul sau este altceva. S-ar putea să avem noroc, asta zic eu, dar nu cred. Sincer nu cred, fiindcă acum o oră am reuşit să dezgropăm de sub troiene o plancardă, care nu prea seamănă a semn de circulaţie cum nu semăn eu cu un parameci...

– Ce fel de pancartă, ce scrie pe ea?

– Una de tablă, aşa. Tablă de cinci, zic eu. Puţin ruginită. Scrie pe dînsa „Rîul Gîrla”.

– Adică dumneavoastră, în loc să deszăpeziţi drumul naţional pentru a elibera cetăţenii blocaţi în troiene, deszăpeziţi rîul pe banii publici?

– Mai exact, noi aici vrem să eliberăm cetăţenii blocaţi sub stratul de gheaţă: dacă vă uitaţi puţin în jos, că tocmai staţi cu picioarele peste Grigore, îl vedeţi cum rîde. Rîde aşa de alaltăieri, de cînd a vrut să dea la peşte la copcă şi a alunecat. Pe ceilalţi de lîngă el şi pe copiii ăia cu patinele nu-i cunosc prea bine...

* * *

– Mulţumim reporterului nostru special aflat în plină ninsoare, acolo, unde nici vulturii nu se mai avîntă. Şi, fiindcă tot ne aflăm în lumea zăpezii, a sporturilor de iarnă, trebuie să vă oferim şi cîteva veşti bune:

Concursul de sărituri cu schiurile de la trambulină organizat pe pîrtia „Rîpa Mortului” s-a desfăşurat aseară în ciuda gerului muşcător şi a crivăţului turbat şi s-a bucurat de o largă participare, deoarece sponsorii au împărţit gratuit vin şi ţuică fiartă. La încheierea seriei de manifestări sportive juriul a decis că medalia de bronz va fi oferită lui Cezărică Bucifal, care a ajuns pînă pe acoperişul Şcolii Generale „Nechifor Lipan” şi a rămas înfipt în horn, pe care l-a înfundat, existînd riscul ca elevii să se intoxice cu monoxid de carbon. Medalia de argint şi cel de-al doilea loc pe podium vor reveni concurentului Năstase Aurelian, de profesie chiţibuşar, însă de-abia după ce o echipă de chirurgi şi meşteri lăcătuşi îi va scoate din fund antena TV aflată pe casa unui gospodar dintr-un sat învecinat. Despre cîştigătorul competiţiei şi ocupantul celei mai înalte trepte a podiumului, domnul Antonică Silvestru, încă nu se ştie nimic. Cînd a părăsit trambulina, el a mai apucat doar să strige „Uăăăăăi!”, apoi a dispărut printre nori.

În partea a doua a întrecerii s-a desfăşurat proba de slalom uriaş, însă ambii concurenţi înscrişi au fost descalificaţi: domnul Rafael Zmeură, pe motiv că n-a ocolit nici un fanion ieşit în cale, şi domnul Anghel Ramură, pe motiv că n-a ocolit nici un arbore ieşit în cale şi nici o ursoaică flămîndă, cu puii săi.

* * *

– Interesante ştiri din sport, ce zici?

– Da, eu zic că ştirile din sport sînt mereu interesante, dar există, din nefericire, şi veşti proaste. O veste proastă ar fi că autorităţile locale au pornit de-abia acum campania de euthanasiere a cîinilor maidanezi. Unul dintre reporterii noştri se află pe teren pentru a lua pulsul şi a sta de vorbă cu cei angrenaţi în această operaţiune: * * *

– Da, mulţumesc că mi-aţi dat legătura, iată, sîntem alături de cei care tocmai se căznesc să rezolve într-un fel sau altul problema cîinilor comunitari... O problemă la ordinea zilei. Mai bine să vorbească despre asta chiar cei direct implicaţi:

– Bună ziua... Domnu’, domnu’! Dacă sînteţi amabil să ne răspundeţi la cîteva întrebări... Aşadar, cine sînteţi şi ce faceţi aici?

– Aşadar, deci, da, staţi puţin să mă arenjez la freză, dacă mă pozaţi... Deci, sînt un om al muncii, care acum, în aceste momente care mă întrebaţi,

tocmai prestez operaţiunea de pîndeală, care cînd se încheie pîndeala încep să trec la punctul doi, care este, cum ar veni, ademeneala...

– Sînteţi, aşadar, angajat al serviciului de ecarisaj, nu?

– Nu. Eu hingher sînt. Hingher, care tocmai ne-a trimis domnu’ primar să deratizăm cînii dîn oraş, care s-anmulţit, latră noaptea, hau-hau, hau-hau, care dom’ primar nu poate ca să doarmă de gălăgia care o face cînii care latră... Mai mult, face murdărie, fugăreşte pisicile şi locatarii care vine de la magazin cu cumpărături în pungă...

– Pomeneaţi adineauri de etapele muncii dumneavoastră. Fiţi puţin mai explicit, dacă se poate.

– Păi, mai întîi e, cum aţi zis că pomeneam adineauri, pîndeala. Adică să pîndim să vie cînele, ori să plece stăpînul, pentru ca să-l putem prinde...

– Vreţi să spuneţi că dumneavoastră prindeţi şi cîinii cu stăpîn, nu doar vagabonzi?

– Dacă ne enervăm şi mai luăm înainte şi una mică, de curaj, prindem şi stăpînul lui cînele. Deci, adică omul, adică, cum ar fi. Hop-trosc, hodoronc-tronc, un-doi, laţu’ de gît, nu mai apucă nici să zică pis!

– Cum să zică pis, doar e cîine?

– Stăpînul lui cînele să zică pis... La noi nici nu prea contează, de fapt, dacă cînele e de rasă ori de gunoi, maidanez sau comunitar, cum îi zice mai nou, de cînd cu comunitatea europeană, la noi contează să iese ei la număr, decît că ca să ne luăm şi noi banii...

– După operaţiunea de pîndeală, cum îi ziceţi dumneavoastră, am înţeles că urmează să ademeniţi cîinele. Cum faceţi asta?

– Asta facem cu feluri specifice, cum ar veni de la coleg la coleg, adică. Costică, de exemplu, a învăţat să facă ca mîţa, miaună, miorlăie, vai de capul nostru cînd încep ăştia a lătra; Vasilică are un motan legat cu sfoară, care-i dă drumul pîn faţa cînelui şi cînd vine, haţ! Motanul e refolosibil, că s-a învăţat de-acuma, se fereşte, nu se lasă...

– Dumneavoastră ce metodă folosiţi?

– Eu combinez de la caz la caz diferite metode diverse, care depinde de felul cînelui, cum e el, adică rasă, sex, culoare, nume...

– Cum adică să depindă metodele de numele cîinelui? Ce vreţi să spuneţi?

– Deci, vreau să spui că dacă pe cîine îl cheamă Zorro, de un exemplu, eu am metoda că să strig la el „Zorro, hai aici!”. Dacă-l cheamă pe cîine, tot de exemplu, Bombonica, Pichi sau Bubiţă şi strig „Zorro, hai aici!”, nu vine, dacă mă-nţelegeţi. Aşadar, trebuie să strig „Bombonica, Pichi sau Bubiţă, hai aici!”.

– Şi cum ştiţi numele cîinelui pe care vreţi să-l ademeniţi? Aţi adunat în prealabil informaţii de la oamenii din cartier sau cum?

– Păi, deci, eu încerc prin încercări repetate. Strig mai multe nume: la care ciuleşte urechile, sigur aşa-l cheamă. Numele care le strig, eu le iau din cartea de telefon, care uitaţi, umblu cu ea după mine...

– Şi merge, merge?

– Ei, asta-i! Merge, dar întîmpinez şi neajunsuri. De exemplu, acum o săptămînă am întîmpinat neajunsul cu un animal de cîine, am strigat patru zile şi nopţi la el şi de-abia la Popescu Ghe. Viorel de pe Sulfinei paişpe, bloc Barbu opt, a ciulit urechile.

– Dar l-aţi prins?

– Ce să-l mai prind, că după patru zile şi patru nopţi ne cunoşteam bine, ne împrietenisem, îmi devenise ca un frate, mai ales că tot Popescu îmi zice şi mie de la botez.

– După ce prindeţi un cîine, ce faceţi cu el?

– După ce prind un cîne, dacă îl prind eu pe el şi nu mă prinde el pe mine de picior, cum s-a mai întîmplat, deci dacă l-am prins, îl duc la domnul primar, în audienţă, care-mi zice „Brava, mă, Popescule!” şi-mi dă de-o bere-două. După care luăm cînii şi-i tatuăm, că aşa ne-a învăţat la instructaj.

– În ce fel tatuaţi cîinii? Le inscripţionaţi un număr pe ureche sau cum?

– Cum, necum, asta nu ne-a mai zis la instructaj, aşa că face care cum îi vine pîn minte sau la mînă. Eu, de exemplu, îl leg la bot şi labe cu batista să nu mîrîie cînele, să mă muşte - că ăştia şi muşcă, ştiţi! - apoi le tatuez de la caz la caz ancore, sirene, inimi cu săgeată sau le fac desene cum poartă tineretul pe geci: usa, ai laviu... Asta le fac eu!

* * *

– Da, îi mulţumim colegului nostru aflat pe teren şi îi dorim să rezolve oarecum problema, deoarece am văzut acum pe monitorul din studio că nişte cîini tocmai îi dau tîrcoale... Să trecem şi la subiecte mai optimiste, pentru că anotimpurile se succed inexorabil. Dragi telespectatori, trăim, după cum bine se ştie, într-o ţară a contrastelor de tot felul. În anumite regiuni, după cum aţi putut vedea, nămeţii au pus stăpînire pe părţile carosabile, dar există şi zone în care topirea zăpezii provoacă fenomene dintre cele mai puţin dorite de localnici, cum ar fi inundaţiile. Desigur, un alt coleg de-al nostru, tot un reporter special, se află în aceste clipe la faţa locului, pentru a ne spune cum a fost rezolvată problema viiturilor de la munte... Costele, ai legătura... Costele! Costeleee!

* * *

– Mă scuzaţi, da, nu am auzit, că toate clipocesc în jurul meu... Ca să parafrazez nişte scriitori, mai exact pe autorii manualului de fizică, aceste troiene de zăpadă sînt, de fapt, apă. Apă în stare solidă. O apă în stare solidă devine din nou lichidă cînd se încălzeşte. Acum, în ultima vreme, s-a încălzit la noi în judeţ, iar apa în stare solidă din troiene s-a transformat în apă lichidă, care curge pe unde poate. Dacă nu poate, inundă. În jurul meu, mai mulţi

localnici se leagănă, plutesc. Eu stau în mijlocul lor, în apă, de vorbă cu cîţiva dintre ei. Acum, chiar cu primarul: domnia sa tocmai pluteşte alături, într-o ambarcaţiune improvizată dintr-o cadă, aşadar încercăm să îl abordăm. „A aborda” pare cel mai potrivit verb, în cazul de faţă:

– Bună ziua, domnule primar Andrei Marin... Numele dumneavoastră, Marin, se potriveşte perfect în context, nu credeţi?

– Eu cred că dacă mă mai enervaţi cu poante proaste, nu vă mai răspund. Sînt necăjit acum, nu vedeţi?

– De ce, fiindcă vă gîndiţi deja la urmările acestui dezastru?

– Da, şi mai ales că mă vedeţi acum în cadă, care e alunecoasă şi nefamiliară. Eu nu prea obişnuiesc. Eu, decît mai mult cu scăldatul vara, la rîu, cînd curge; în rest, mă tem să nu răcesc.

– Au mai fost asemenea inundaţii aici, la dumneavoastră?

– A mai fost acum doi ani, în sediu, că s-a spart o ţeavă şi m-a inundat, s-a udat dosarele... Pînă la urmă, ne-a trimis ajutoare de la Guvern, care mi-am făcut casă nouă din ele.

– Nu era mai bine dacă din ajutoarele primite construiaţi diguri, să nu mai intre apa în sat? Bănuiesc că şi pe dumneavoastră v-a inundat, nu?

– Păi nu, că casa aia care am făcut-o e la oraş, care am apă la robinet. Şi atunci, cînd cu ţeava spartă, eu am fost singurul ăsta, cum îi spune, sinistrat. Iar dacă făceam dig, acuma nu mai inunda apa de la rîu, şi dacă nu mai inunda, nu se mai dărîma casele, şi dacă nu se mai dărîma casele, nu mai era motiv de trimis ajutoare... Despre alte inundaţii de pe la noi, care m-aţi întrebat, mi-am adus aminte că a mai fost. Astă-vară, de exemplu, a fost cu cişmeaua din faţa şcolii, cînd a curs trei săptămîni, că nu se găseau garnituri de paişpe. Mai recent, nu ţin minte...

– Ţăranii, oamenii din sat, ce spun de necazurile care s-au abătut pe capul lor? Sînt îngroziţi, nu-i aşa?

– Ei sînt îngroziţi de cum s-a împărţit pămîntul, cu legea, ştiţi... Noi acum ne bucurăm că s-a dizolvat în sfîrşit CAP-ul, poate o fi mai bine...

– De-abia acum, la aproape două decenii de la Revoluţie, aţi organizat şedinţă de dizolvare?

– Nu, că s-a dizolvat singur, fără şedinţă, cînd a venit apa, s-a înmuiat chirpiciul de la fostul sediu, s-a topit şi s-a dus, a dispărut... Lumea e chiar bucuroasă cînd se inundă, vrem şi să schimbăm numele satului în Mica Veneţie. Mai întîi că s-au astupat fără investiţii gropile de pe străzi şi uliţe, apoi că nu te mai scoli dimineaţa să dai apă la vacă, la porci... Fiecare are peşte în casă nu numai la zilele de dezlegare şi nu doar în frigider. Eu am prins azi dimineaţă un crap uite-aşa în camera copilului...

– Iar copilul ce făcea? Sau l-aţi evacuat din timp, nu?

– Copilul se juca pe hol de-a bătălia navală, în loc săşi facă lecţiile.

– Familia cum se descurcă în asemenea condiţii?

– Păi, nevastă-mea a plecat la oraş, la cumpărături, în albia de rufe, iar soacră-mea... Soacră-mea e dusă cu pluta...

– Ceilalţi săteni cum fac faţă inundaţiei, cum se descurcă?

– Păi, cam ca pe la noi, adică fiecare pentru el. La caz de dezastru, cum ar veni ăsta de aici, nu mai ţii cont de rudă, frate, cumătru... De un exemplu, cu trei ore în urmă l-am văzut pe Fănel, care plutea într-un şifonier cu trei uşi, în vreme ce săraca nevastă-sa se chinuia pe o noptieră fără sertare. Dacă vi-i zic pe toţi cum fac faţă se usucă apa, da' un exemplu tot dau. Azi dimineaţă a fost înmormîntare în sat, a murit o babă de 97 de ani, Ecaterina Samurache; să fiu mai exact, ar trebui să zic scufundare, nu înhumare, dar n-a mai fost, că cum trecea cortegiul, care cumătru pe cauciuc de tractor, care nepot în cadă de baie, care vecin sau cunoscut pe mese sau dormeze, a dat un val mai mare, a luat sicriul cu baba şi pluta cu colaci şi colivă şi... Fuse, fuse şi se duse, au scăpat-o la vale. Acu', na, ce să spui, cine o găsi-o, prin satele din aval, a lui să fie, nu cred că ne-o mai dă înapoi, mai ales coliva, că a dispărut cinstea românilor!

* * *

– Dragi telespectatori, aţi aflat, prin urmare, că există în ţara noastră nenumăraţi compatrioţi aflaţi în primejdie, aflaţi în nevoi... Cu această ocazie, anunţăm că postul nostru de televiziune angajează noi reporteri speciali... Deocamdată vă spunem la revedere şi vă aşteptăm mîine, la aceeaşi oră, pentru un nou jurnal informativ! O seară cît mai plăcută alături de noi!

File din jurnalul elevului Nelu earna bucuria copilor a venit earna! copii veseli ese la joacă pe derdeluş se dă pe geaţă se bulgăreşte sau face uameni de zăpadă. Şii noi am făcut geţuş în carter în faţa la magazinu une ese vecini mei cu sacoşile da na căzut nimenea pe iel decît puţin de tot şi nu sa lovit tare că zicea şi nenea de la anbulanţă că sigur scapă moşu dacă se întînplă vre-o minune şi are zile la vîrsta lui.

Alantăeri mam dus la şcolă une nea scos în paoză domna profesoră ca să curăţim curtea de troene şi dupaea să făcem un uom de nea specific vîrstii noastre. noi neam început să ne bulgărim cu bulgări şi dupaea am făcut şi un uom de zăpadă mai ezact un domn de zăpadă că am tras toţ deodată în domnu director care trecea pea-colo şi lam astupat de tot dupaia iam făcut pălărie dîn găleata de gunoae. Cîn so dezgeţa poate că ese da nu prea crecă fincă noaptea a fost ger şi eri să întărisă ca peatra domnu director.

mia î-mi place tare earna bucuria copilor fincă acu poţ să zvîrlu cu bulgări şin nenea grigorică adimistratoru să cază pe geaţă săş rupă gîtu fincă ma pîrît la părinţ că am dat în iel cu praştea cîn punea antena dea căzut dupe balcon. Tot ieu îm-i mai place earna fincă eri cîn a-m vrut să facem un nene de zăpadă pe deluţu de lîngă parcale nea lunecat bulgărle cel mare pe derdeluş în jos şii sa făcut şii mai mare şii mai mare şi crecă se făcea cît blocu dacă nu se spărgea de tanti marcica femea de servici care mătura pîn faţă aşa că fincă

iera plină de omăt na mai trebuit decît ca săi pui un morcov în gură cărbuni la ochi că mătură deja avea în mînă da după juma de oră nea mîncat morcovu.

earna ieste cel mai frumos anotinp al sezonului plin cu bucuri ptr. toţ copii şii chear ptr ieu mai ales că fincă mam udat la săniuş şii mam răcit la nas şii nu mai mă duc la şcolă.

c-um mam înbolnăvit de gripă şi ma dus la poreclinică

După ce mam udat la joacă pîn zăpadă mam molipisit de gripă şii ma loat cu tenperatură la subraţ şi cu strănutat dîn nas care i sa făcut greaţă lui tata cîn ma văzut cum îmi curge în tinpu mesii şi mă smîrcîi deaea ma dus mama la poreclinică ca să mă însănătoşez dinou. La poreclinică iera frumos şii ma dus la o tante doctoră care mea băgat ternometrul ca sămi ieie tenperatura da mam spereat că de ce să meo ieie că dupaea ieu cu ce rămîi dacă meo ea fără săm-i dee nimica la scimb şii a mai vrut sămi iee tensiunea şi pulsu care eam zis că i le dau numa pe doă gume de amestecat cu surprize.

A venit şun dom doctor bătrîn cari în loc să mă însănătoşeze sa apucat să asculte muzică că şia băgat în ureci nişte cauciuce de la stestocop care avea la capătu celănlant o tobiţă mică care am bătut ieu în ia cu bobîrnacu dea sărit în sus domdoctor. Dupaiea a vrut ptr. ca săm-i facă injecţe da ieu am fugit pe sală şi iel după ieu cu siringa în mîni noroc cam vărsat pe hol nişte pastili rotunde şi colorate ca alunecat pe iele domdoctoru dea căzut pe trepte în jos şi na mai ţipat.

Dupaia cum fugeam ieu să nu mă prinză infirmerii că striga că ce iam făcut lui domprofesor mam ascuns întro odae de raze care era întuneric şi un fel de ca un dulap care mam băgat în iel da sa spereat o tante dea leşnat fincă mia văzut pe un ecran schiletu care mişca că tocma mă scobeam în nas cu picsul. Întrun cuer era nişte halate albe care meam loat şi ieu unu şo bonetă şi meam pus şii o pînză la gură ca să mă uiţ în oglindă să văz dacăm-i şade bine să mă fac doctor cîn oi fi mare da fincă iera întuneric şi nu mam văzut bine a-m eşit pe coridol une ma loat două infirmere şi mea zis hai domdoctor ca venit pacentu de la ţară dea adus corcan şo damijană.

ieu iam făcut doă injecţi cu apă şi una cu cerneală şam plecat acasă cu corcanu şi vinu care mia mea plăcut la poreclinică că mam făcut sănătos dupaea cu vin fert şi mai am loat deacolo un bisturel carei bun la curăţat nuci şii mai am şi nişte seringe care le duc la şcolă săi fac sănătoş şi pe colegi mei.

cu părinţi mei l-a cabană

Ma dus părinţi mei în escurse la munte une am mers cu trenu care meam făcut curea dîn pele de cefere că aşa scria pe ea şii mam amuzat deam scuipat pe geam de lam nimerit pe un nene dîn alt conportament care fuma cu capu afară da ie vina lui că dacă na citit că ie periculoso sporgersi iaca cea păţit.

La munte mia mea plăcut tare cu telecabina cîn am urcat toţi la cabană fincă de frică că era mai sus ca pe bloc la noi mea venit pişu şi crecă tăetorii de lenmne care era dedesupt a crezut că ploă şi nu nea nimerit cîn a svîrlit cu

toporul dupe noi. La cabană era frumos şi o pele mare de urs în holu căbănii pusă în faţa şeminelului care mam băgat ieu sub ia deam început a mormăni mor mor mor cum face ursu de sa leşinat toţ turiştii.

Nea cazat întro odae cu mai multe paturi ca cum e la cabană şi cu alţ cinci turişti care cîn mam descălţat a mai rămas numa doi care leşinasă pe pat da a plecat şi iei după ce ia trezit cu apă rece de isvor aşa că mama ma pupat de bucurie fincă care cîn a plecat şia uitat bagajele şi borseta. Am dat o roată în juru căbănii une creştea petre şi flori de colţ dîn care iam făcut o coroniţă lui mama care cîn a văzuto cabanerul a ţipat de individie dea fugit după eu să mio ieie da a lunecat pe nişte biluţe de capră neagră şii era să cază în prăpaste da sa prins deo rădăcină şi la scos mai încolo.

După amează am eşit în pădurea de la munte care era cu copaci în ea şi cu animale sălbatice care cîn ma văzut a luato la fugă şi am mai văzut un isvoraş cu apă rece şi linpede care am mai făcut ieu alt isvoraş lîngă el une a venit să se adăpeze un cerb care după aea făcea numa huu huu şi se izbea cu coarnele de copaci. În codru mam întîlnit cu ursu moş crăciun sau mojmartin nu ştiu ezact cum îl cheamă care am făcuto pe mortu iar animalu ma mormănit pe la urechi după care ma mirosit şi a căzut. Dîn codru des am cules o veveriţă moartă un vezure tot mort şi iel şi nişte ciupreci cu pălărie roşe cu bulini albe care seara la cabană nu ma văzut nimenea că leam pus la fert în oala cu mîncare şi crecă lea plăcut la toţ fincă azi dimineaţă na mai eşit nimenea dîn odae de la iei. Voi mai scrie în jurnalu meu da nu acuma că ma strigat nenea cabaneru sămi arate ce puşcă frumoasă are cu care tocma vrea să tragă în eu.

cu bunici mei l-a cules de strunguri

Fincă a venit toamna care ieste anotinpu hanbarelor pline de bucate ma dus părinţi mei la bunici la ţară săi ajutăm la cules de recolta rodnică a toamnii. Cîn ma văzut bunicu sa bucurat că avea pastilile la iel şii na mai făcut hîu ca vara asta cîn la dus la dispensar de ia pus mască de ocsigen la gură şi iam învîrtit ieu robinetu de sa umflat bunicu ca balonu. Şii bunica sa veselit de vizita mea da a scoso mama dîn coteţu purcelulului şi ia zis că ma adus să ajut la cules strunguri dîn vie aşa că bunica a lăsat furca jos. Am mers în via cu struguri care mea zis să culeg de săi pui în găleată care eu prima de toate am mîncat struguri pînă mea venit de la burtă că era stropiţi deci mam ascuns ca să fac întrun vece care am aflat dupaia că era coliba lui nenea paznicu dela vie. Noroc că nu ma prins să mă baţă fincă mam ascuns sub tractor de iam înpins dîn greşeală cu picioru peatra de la roată care sa pornit la vale şi peste nenea pasnicu şi peste colibă plus alţ oameni care culegea în vie.

Pînă seara am cules doăzeşi7 de găleţi în special din plastec roş sau albastre care nu se uita la ele uaminii. Bunica mea zis că mă hoţule ai furat găleţile vecinilor să vez tu ceo să păţeşti numa bunicu sa bucurat că a zis că le vinde de cunpără rachiu dîn iele că tot nu sa făcut anu ăsta recoltă ca bătut piatra şii ce sa mai făcut a trecut tractoru de lea stricat. După doă ore pe

bunicu la luat nenea plutoneru de la săltat ptr. găleţi care mia mea plăcut la cules fincă cîn am mers cu părinţi mei săl vedem pe bunicu în arest la postu de poliţe am luat un pistol dîn seltar cu care moi juca foarte frumos în prima zii de şcolă să trag în tanti învăţătoare.

Mersul Trenurilor

– Roman diesel-electric

Motto:

„Angajăm personal. Sunaţi la gară”

Primul capitol, din care aflăm cam care este rostul trenurilor pe lumea asta, în general, şi al personalului 89890, în special. Tot aici apare şi şeful Jenică, dar nu prea mult.

Nu se ştie exact nici pînă azi ce a fost mai întîi: locomotiva ori calea ferată; pe tema asta, unii specialişti în probleme de tehnică se contrazic şi în

zilele noastre, iar cu prilejul unui simpozion internaţional, cîţiva respectabili cercetători s-au încăierat în holul unei instituţii seculare, apărîndu-şi principiile. Cu atît mai puţin se cunosc numele celor care, de-a lungul veacurilor, din dorinţa de mai bine, de progres, au dotat vagoanele cu perdeluţe murdare, canapele învelite în muşama, cuiere şi fotografii înrămate pe pereţi. Printre anonimi se numără cei care au montat plăcuţele inscripţionate cu tradiţionalele „E pericoloso sporgersi” sau „A nu se folosi în timpul staţionării”; tot necunoscuţi rămîn şi urmaşii lor, care au furat perdeluţele, au tăiat cu bricegele muşamaua canapelelor, au rupt cuierele, au stricat pedalele closetelor din vagoane şi au adăugat fotografiilor înrămate de pe pereţi detalii neruşinate...

A doua zi după ce s-a inventat fotografia, unii au făcut prima poză cu femei goale. Se poate băga mîna în foc că al doilea film realizat vreodată în istoria cinematografiei a fost unul interzis minorilor. După cum spuneam, nu se ştie nici pînă azi ce a fost mai întîi, locomotiva ori calea ferată, dar mai mult ca sigur, a doua zi după inventarea trenului s-a găsit cineva care să-i adauge vagonul restaurant, cu bufet, bere rece şi ciorbă de burtă...

În zilele noastre există trenuri de marfă sau de pasageri, puse în mişcare de locomotive electrice, diesel, dieselelectrice, cu aburi sau cu alte chestii. Există vagoane de diferite modele, mărimi sau culori, avînd destinaţii dintre cele mai diverse. Vagoanele pentru călători formează o specie aparte, care prezintă mai multe subspecii.

Pe căile ferate din întreaga lume circulă, scoţînd un ţăcănit universal, vagoane pentru toţi, indiferent de sex, religie, vîrstă, apartenenţă politică, studii, rasă, etnie sau buget. Pe aceleaşi şine pe care au alunecat lin şi parfumat aristocraţii pasageri ai Orient- Express-ului s-au înghesuit, apoi, garniturile cu soldaţi în drum spre front, după care, zdruncinîndu-se, trenurile cu brigadieri şi vagoanele scorojite ale personalelor de navetişti. Calea ferată reprezintă astăzi o oază de egalitate socială: deşi a plătit mai mult, omul de afaceri sau năzurosul parlamentar călător la clasa I ajunge la destinaţie în acelaşi moment şi cu aceeaşi întîrziere ca simplul cetăţean aşezat pe valiză, pe culoar. Şi, fiindcă dispunerea vagoanelor e hotărîtă de forţe situate mai presus de înţelegerea unui călător obişnuit, iar gările în care se schimbă locomotiva şi sensul de mers sînt multe şi necunoscute, nici măcar şansa de a coborî din tren mai aproape de gară şi de peron nu i se oferă pasagerului simandicos. Măcar la avion e mai simplu: în caz de coliziune frontală, cei care mor primii sînt pasagerii de pe scaunele din faţă, cei de la Business Class.

* * *

Trenul personal 89890 are vagoanele verzi şi murdare şi nu are Business Class, deoarece cu el nu călătoresc prea mulţi oameni de afaceri - doar cîţiva patroni de magazine mixte amenajate în garaj sau de bufete comunale mai merg la oraş, după marfă. Are, în schimb, vagon restaurant, adăugat în mod excepţional pentru călătorii care pînă atunci trăgeau semnalul de alarmă,

oprind garnitura în dreptul tuturor bodegilor zărite pe geam. Rezultatul înregistrat a fost pozitiv, iar după cîteva luni, o persoană cu simţ practic din conducerea regionalei a lipit de restaurantul pe roţi şi un vagon de marfă, rezolvîndu-se astfel şi problema aprovizionării pe traseu; unii rămîn de părere că ar fi fost mai nimerit un vagon-cisternă...

* * *

Pe peron, şeful de tren Jenică se uita la ceas; prin jurul său treceau ca nişte particule în mişcare browniană călători cu geamantane, genţi şi saci sau împingînd cărucioare de butelii. Toţi se dădură în lături pentru a face loc unui electrocar plin cu bidoane şi condus de un cetăţean care purta după ureche o ţigară boţită şi care făcea din gură „Bibiiii! Ti-tiii! Ni-no-ni-no! Ferea, că n-are frîneeee!”, fiindcă vehiculul nu avea nici claxon. Acesta îşi întrerupse discursul pentru a-şi trage sufletul şi a striga:

– Hai noroc, nea Jenică! Merge, merge? Ce face ăla micu?

Popa Serapion Tămîie povesteşte păcătoşilor despre parastase şi zădărnicia celor pămînteşti

– printre care, economia exagerată de apă curentă.

Forfota gării se domolise: pasagerii, veniţi în gară cu ore înainte, să nu piardă trenul, se urcaseră în vagoane, iar acum fumau pe culoar, aşteptînd să audă fluierul pentru aşi lua rămas bun de la rudele rămase pe peron şi pentru a scoate sticlele, puii prăjiţi şi ouăle răscoapte din genţi. Sub banchete, găinile, raţele, gîştele şi curcanii încetaseră să se mai zbată şi încercau să socializeze pe limba lor de orătanie.

Pe holul vagonului 6, un 6 desenat cu creta şi semănînd cu un G sau cu jumătate de perjă, plutea fum de la trei ţigări proaste. Primul fumător, un gras creţ şi mustăcios, ridicase tonul, împroşca scuipat cu tutun şi răspîndea miros de transpiraţie cînd îşi întărea spusele prin gesturi.

– Deci, moşul, cînd l-au dezgropat, parcă dormea, cu pălăria pe piept şi bani pe ochi. Au căutat cumnatul şi cumătrul să-i scoată inima, s-o ardă şi s-o bea, să le treacă de moroi: ei, n-au găsit-o. Nu i-au găsit inima!

– Păi, da’ cînd l-au dezgropat? vru să ştie al doilea fumător, Aurel Lătunoi, zugrav cu ziua şi fost candidat la un post de consilier local, acum îmbrăcat într-o salopetă murdară, dar călcată impecabil.

– După şapte ani, la parastas. Se mai întîmplă lucruri din astea, zic eu, lucruri pe care omului nu-i este dat să lenţeleagă. Să spuie şi părintele: nu-i aşa, Sfinţia voastră?

* * *

Cel de-al treilea pasager de la geam purta haină preoţească şi trăgea cu poftă iarba-dracului, trecîndu-şi din cînd în cînd mîinile prin barbă. Serapion Tămîie îl slujea pe Dumnezeu la bisericuţa din spatele gării; fiind singurul popă din zonă, avea clientelă numeroasă şi era considerat o autoritate mai presus decît cele locale - de care oamenii se cam fereau, mai ales cînd mergeau noaptea la cules păpuşoi, motorină din conducte sau alte roade ale ogoarelor.

– Fiilor, mică e înţelegerea omului şi multe sînt căile Domnului. Parastasele astea nu-s de glumit, v-o spun eu. Adică nu eu, ci specialistul din mine v-o spune.

– Păi, zi-o, părinte, că mai e pînă fluieră, se rugară cei doi de faţa bisericească.

– Ca să dau doar un exemplu, începu părintele Serapion Tămîie, eram mai demult, cu nişte ani în urmă, la un mort. Mort-mort, îşi trăise traiul, bătuse nouăzeci, nu contează; oricum, jale, ca la mort. În casă, aglomerat, rude, colivă, vin de pomană, colaci şi fum de lumînări... Le-am zis că mai bine ies la aer pînă în ogradă, unde era întinsă masa mare şi, nu zic nu, plină. Era aşa, la un sfîrşit frumos de septembrie, pui fripţi, purcel, albinele încă mai zumzăiau, vinuri de vreo trei feluri, o boare plăcută, ţuică, ştiţi decorul. Ei, mă înfig eu singur, nu mă vedea nimeni şi dacă m-ar fi văzut, ce, că doar unu-i popa, nu? Adică VIP, cum s-ar spune, nu? Deci, iau eu din toate, icre, salate, hamsii, maioneză, că era parastasul ca la nuntă, numai mirii lipseau. Mă întorc la mort, fac treaba, îl ducem la veşnicul domiciliu, dup-aia hai înapoi, că e masă mare. Cînd mă îndreptam eu din nou spre salate, pui şi pulpiţe, mă trage de mînecă o babă. Una cu nas mare, scobită şi galbenă la faţă. Mă trage deoparte şi-mi zice la ureche, cică „Părinţele, părinţele, nu mînca, să nu mănînci, să nu pui gura pe bucate!”. „Ce-i, fă, ce-ai păţit, ai ţînţari acasă, ai visat strigoi, adică de ce să nu mănînc?”. La care ea, cică „Păi nu, părinţele, că ăştia, rudele, deh, au spălat farfuriile, paharele şi tacîmurile în cadă, şi tot acolo au ţinut şi sticlele la răcit!”. Eu mă tot gîndeam la alea de pe masă şi am întrebat-o „Ce-are, fă, ce-are cada lor din baie, de ce nu-i bună, poate n-o fi de import, cu jacuzzi, nu?”, iar atunci îmi zice baba că „Păi are, părinţele, că înainte, tot în apa aia, ca să facă

economie, au spălat mortul!”. Ei, bine, atunci am fost eu bolnav şi am zăcut două luni, că-l ştiam pe mort cum fusese la viaţa lui...

– Şi totuşi, stimate popă, părinte, cum e cu parastasele de şapte ani, mai rămîne sau nu mai rămîne inima, că tot n-am priceput? întrebă primul fumător, după cîteva minute în care nu făcu decît să se scarpine, privind cu greaţă în jur.

– Păi, cum? Deci, la ceva vreme după aia, merg eu la un parastas de şapte ani, o cucoană. Ştiţi cum e la şapte ani, cînd se scot ciolanele din groapă şi se spală cu vin, se face masă, se dă de pomană... Stau eu şi aştept să termine băieţii care săpau în cimitir, se aude cazmaua în lemn, sicriul, ce mai rămăsese din el, iar Titi, groparul, dă capacul la o parte să scoată oasele. Ei, atunci l-am văzut pe dom’ Titi cum se face ca lumînările şi leşină. Frate-su, tot gropar şi el, fuga să-l ajute, crezuse că i s-o fi făcut rău, „Titi, Titi, stai aşa că viu!”. Ei, se îngălbeneşte şi ăsta şi cade peste Titi. Tot aşa, au mai leşinat încă vreo trei băieţi; după ce i-am stropit cu apă şi s-au trezit, mă apropii şi eu să văd cauza, de ce, ce s-o fi întîmplat, poate or fi fost ceva gaze, emanaţii, ştiţi cum e. Mă uit în groapă şi mă ia groaza. Atunci i-am înţeles eu pe bieţii băieţi...

– Da’ ce-i, ce era, părinte, ce era acolo? Se făcuse moroi, vampir, baba, nu?

– Nţţţ! Ce vampir, bre? Mai rău! Din babă rămăseseră oasele curate, ca după şapte ani, şi deasupra, peste coaste, aşa, se ridicau ţîţele femeii, ca două punguţe lucioase! Titi şi ăilalţi gropari, dacă n-au văzut silicoane la viaţa lor, normal că i-a apucat, încheie popa, tuşind cu subînţeles.

Trenul pleacă, respectînd legile mecanicii newtoniene, iar noi aflăm cum nu trebuie zugrăvită o casă şi de ce e bine să fim corecţi cu meşterii.

Şeful de gară Anton Fluieraş fluieră luuung din ţignalul primit pe inventar, iar trenul personal 89890 porni cu o smucitură, scîrţîind pe şine. Smucitura asta a fost una singură, dar efectele sale au fost multe. În vagonul 2, de exemplu, trei geamantane şi o damigeană au căzut din locul lor special amenajat peste Zamfira Cărăuşu, 87 de ani, care adormise deja. În vagonul 4, un domn care îşi scosese să mănînce ouă fierte cu roşii de cum urcase în compartiment şi-a înfipt furculiţa în ochi, apoi în mîna vecinului. Ceva mai încolo, dar în aceeaşi clipă, un alt domn - cu gambetă, pantaloni în dungi şi mustaţă în furculiţă - tocmai scăpa pe geamul larg deschis al unui alt compartiment, din cauza aceluiaşi şoc, un pechinez numit Bubico...

Prin urmare, mai cu o valiză în creştet, mai cu o găină sau o furculiţă în ochi, pasagerii au simţit că trenul s-a pus în mişcare - întîi accelerată, apoi oarecum uniformă. Părintele Serapion Tămîie din vagonul 6 scoase dintr-o tăgîrţă roz imprimată cu îndrăgite personaje din desenele animate cîteva prescuri şi începu să le molfăie.

* * *

– Deh, rosti ca pentru sine Aurel Lătunoi, zugrav cu ziua şi fost candidat la un post de consilier local. Se vede, Sfinţia-voastră, că multe lucruri ne sînt ascunse nouă, oamenilor de rînd. Silicoanele babei, deci? Eu, dacă eram acolo, le luam acasă, le spălam şi le dădeam lui nevastămea. Le-ar fi cusut în loc de perniţe, la palton. Păcat să se piardă, păcatele mele...

– Fiule, nu-i frumos să gîndeşti aşa, răspunse printre îmbucături popa Tămîie, fiindcă fapta asta, oricum ai luao, tot profanare, adică mare păcat se cheamă. Plus că, vorba aia, nu e igienic, are microbi, miroase a groapă... Asta îmi aminteşte de o enoriaşă din parohie, Venera Nătărău, căreia îi intrase dracul în casă; casă proaspăt văruită, oarecum curată, da’ cum intrai, cum simţeai pucioasa diavolească. M-au chemat acolo să fac exorcizare, să-l scot pe Necuratul; am făcut, am refăcut, tot nimic, tot mirosea...

– Nu-i baba aia care creştea bibilici în baie? Cu casa mov-liliachiu, aşa, nu? Hă! Păi, părinte, şi pucioasa aia a dracilor, de care vorbeşti matale, are o poveste lungă. De fapt, nu chiar aşa de lungă, privi Aurel la ceas şi aprinzînd încă o ţigară.

Deci, începu el povestea nu chiar aşa de lungă, acum vreo doi lucram tot cu ziua, pe la cîte unul-altul, care avea nevoie. Ştiţi, eu zugrăvesc, pun dibluri, împuşc în beton, tai lemne, repar aparatură audio-video... Dacă e nevoie, dacă mă cheamă, pun lipitori, umplu borş sau ţin evidenţa contabilă pe la firme. Deci, baba respectivă are o fiică, Stela Gresie, măritată cu un meşter de pe la noi. Ia mă cheamă, odată, „Hai, Aurele, la soacră-mea, că avem comandă, dăm cu glet, cu var, punem faianţă, ne-am scos!”. Mergem deci noi la babă aranjaţi, pregătiţi, ca meşterii; dumneaei se uita cam cîş, aşa, la amîndoi, pesemne că îl ştia mai bine pe ginerică al ei ce băiat bun e cînd nu-i cherchelit, adică rareori. Buuun! Deci, frec eu pereţii, hîrşa-hîrşa, cu şmirghel, baba cu ochii pe noi, că să nu scape ginerică la cămară. Noi, cu cîrpe la nas şi gură, pentru praf, înjuram pe sub cîrpe tot neamul babei. Ea, nimic, cu ochii pe noi, cică dacă tragem tare, fără pauză, peste două ore ne dă un ceai cu prăjiturele de casă. Colegul ăsta al meu, Gresie, ar fi băgat-o cu capul în var de drag. Ei, şi cum gîndeam noi că mai bine ne băgăm picioarele şi facem ceva în ciubucul babei, o strigă careva la poartă...

* * *

Ei, şi atunci ce-aţi făcut? întrebă popa Serapion Tămîie, vădit curios.

Ei, părinte, ce-ar fi făcut oricine în locul nostru? Normal că Gresie, ginerele, a sărit la cămară, la vinul cetăţencei. Un vin roşu, căpşunică, din ăla de pătează... Şi deodată, baba în uşă. Că hău, că vai, că beţivanule, că unaalta, că numai pagubă aduci, că unde mi-au fost minţile cînd ţi-am dat-o pe fiică-mea, ştiţi cum se zice la situaţii dintr-astea. Pe mine nu mă văzuse, fiindcă ascunsesem repede sticla cu vin în găleata cu var. Deci, Gresie se enervează, îi scapă o labă soacră-sii şi mă lasă singur cu bestia în casă. Eu, na, luasem un aconto de la doamna şi nu puteam pleca, zicea ceva, că vine cu agentul, deci

fac eu ce fac, fleoşc-fleoşc cu bidineaua, că se lăsase întunericul deacum şi nu mai vedeam bine, apoi plec ca împuşcatul, să nu mai aud de soacra lui Gresie în viaţa mea. Noroc că a doua zi am plecat de dimineaţă cu o lucrare, şi pînă m-am întors, după o săptămînă, s-a mai uitat, s-a mai calmat doamna...

– Da’ de ce, mă, ce să uite?

– Păi, v-am zis că ascunsesem sticla în găleata cu var, să nu vadă. Pesemne n-oi fi pus dopul bine, zic eu, aşa că s-a amestecat vinul cu varul şi de-aia i-a ieşit babei casa movulie, că pe întuneric n-am văzut. Au mai venit alţi meşteri dup-aia, au încercat să dea cu trafaletul pe deasupra, da’ nu ştiu cum se face că pe cît au dat, pe-atît mai tare s-a văzut culoarea. Blestemul lui Gresie, cred eu... Ei, acum ştiţi de ce are doamna Venera casa aşa de veselă, încheie meşterul zugrav Aurel.

– Da, bine, şi ce legătură are cu pucioasa dracilor, cu mirosul? întrebă părintele Serapion Tămîie.

– Aha, am uitat să vă spun: fiindcă baba a cîrîit că aia nu-i treabă făcută, ci pospăială, că ne-am bătut joc, că una, alta, n-a vrut să dea toţi banii. De-aia, înainte de-a pleca, i-am lăsat într-o doză din perete un ou crud cu coaja niţel spartă şi am văruit pe deasupra.

Despre personalul de deservire al vagonului restaurant, despre direcţii, sensuri şi drumul omului prin viaţă.

Vagonul restaurant încă nu era deschis, deşi cîţiva călători se urcaseră încă din gară pe scările şi tampoanele acestuia, iar acum trăgeau şuturi în uşi. Barmanul Tudorel Măsură şi ospătarul Cornel Tavă tocmai turnau apă în ciorba de burtă, să o înmulţească; într-un tîrziu, uşa fu descuiată, iar mulţimea gălăgioasă de împătimiţi ai socializării se revărsă într-un spaţiu mult prea mic.

Obişnuiţii trenului personal 89890 aveau locurile lor rezervate neoficial; intruşii erau nevoiţi să se descurce. Un moş nebărbierit, purtînd o bască udă de sudoare şi tricou imprimat cu iepuraşi, reuşise să se tragă aproape de o masă, cu fundul pe un sac mişcător, şi comandă un Courvoisier dublu, cu lămîie.

– Vine băiatuuu! Un curvoaăăă... cum a zis domnu’ de la masa patru! strigă ospătarul Tavă, în vreme ce barmanul Tudorel Măsură luă cu un gest expert sticla cu aperitiv „Crişan” de pe raft.

– Da’ unde mergi, moşule, aşa încărcat? vru să ştie tînărul angajat. Şi ce duci matale în desaga ceea, nu ştii că nu-i voie cu animale în tren?

– De dus, iaca, mă duc şi eu unde mi-o fi drumul, doar bunul Dumnezeu ştie de unde venim şi încotro ne îndreptăm. Că din pămînt am plecat şi în pămînt ne întoarcem... Eu, de exemplu, am plecat odată la gîrlă, la pescuit, şi am ajuns în şanţul din spatele şcolii, fără pantofi, ceas şi undiţă, dormeam cu punga de rîme sub cap, ca o pernă. După alte nişte zile am plecat cu un purcel, săl vînd la oraş, şi m-am trezit în arest. Mi-au zis că făcusem scandal într-un bufet şi dădusem cu purcelul în cap la o doamnă. Mai recent, n-am plecat

nicăieri; băusem şi mă culcasem în curte, ca omul gospodar, da’ am ajuns cu vreo zece kilometri mai jos, că venise viitura de la munte. Deaia zic eu că nu mai ştiu unde merg. Viaţa e plină de meandre... Iar în desaga aiasta, pe care şed io acum, dacă ţineţi morţiş să aflaţi, o duc pe baba, pe nevastă-mea. Am zis să facem economie la un bilet.

– Da’ totuşi, unde-ai vrea matale să mergi acum?

– Totuşi, dacă-i aşa, aş dori să ajung la Zalău, la nepotu’.

– Cum ţi-o fi norocul, moşule, da’ nu-i ăsta trenul, interveni ospătarul Cornel Tavă, aducînd băuturile.

Nişte lucrători ai ogoarelor nu prea au chef de muncă, iar un fost păpuşar povesteşte despre legătura dintre artă, sperietori, o soacră de primar şi nişte americani.

– Băi, Vasile Roaită, care ai tras maneta? Maneta şi semnalul cui te-a făcut! Strigătul ţîşnise prin geamul deschis al locomotivei, un geam pătat de ulei şi şters cu o cîrpă murdară, care servise înainte drept faţă de masă. În întreaga locomotivă mirosea nu a motorină, ci a pescărie şi a mujdei. Strigătul, care mirosea şi el a peşte cu mujdei, făcu să zbîrnîie geamurile degeaba, fiindcă nici o fiinţă vie din jur n-ar fi recunoscut că ea a tras semnalul de alarmă. Nişte cetăţeni îmbrăcaţi în nuntaşi, cu tenişi noi, fugeau peste cîmp săltînd valize, paporniţe şi damigene. Trenul oprise hăisa, între halte, iar unii dintre călători tocmai ignorau avertismentul „E pericoloso sporgersi!”. În depărtare se zăreau zeci de lucrători ai ogoarelor, parcă încremeniţi în poziţii nefireşti şi identice.

– |ştia de p-aici, din cîte se vede, au tare mare chef de muncă! spuse cu tîlc un călător vîrstnic, descălţat de ghete şi cu picioarele întinse sub nasul doamnei din faţă, care mînca pufuleţi. Stă recolta, stau şi ei...

– Se vede că nu eşti de pe-aici, moşule, dacă nu ştii povestea cu ăştia, cum le-ai zis matale, şi cu cheful lor de muncă.

– Aşa-i, eu îs tocmai de pe la Valea Mîţei, da’ şi noi avem în sat nişte tîrîie-brîu care servesc de dimineaţă la bufet, iar pe cîmp nu s-ar apleca nici să-i muşte cîrtiţa de sandale. Povestea ceea de care ziceai care-i, om bun?

– Mitrache mă numesc, moşule. Mitrache Păpuşoi. Sînt - mai bine zis, am fost - păpuşar-marionetist la noi, la teatrul de amatori. Puneam în scenă din astea, pentru copii, aşa, punguţa cu doi bani, Întoarcerea punguţei cu doi bani (*), fata babei, fata moşului, Hamlet... Iedul cel mic, lupul... Ce rol, ce interpretare! Cînd urlam ca lupul, făceau spectatorii pe ei, că erau mai ales preşcolari din ăştia, micii...

Şi?

Şi vine la mine primarul nostru, Aristide Sîrmă, într o seară, cu o problemă: cică, dacă tot mă pricep eu la păpuşi, la din astea, artistice, ia să mă gîndesc cum să fac să concep nişte sperietori de pus pe cîmp, pe ogor la noi, că

producţia a ieşit mult sub estimări. Mi-a mai zis că, fiind cumătri, nu se organizează licitaţie, deci mă iartă că produc ilegal şi fără taxe ţuică în beci. Buuun! Deci, fac eu nişte proiecte artistice, cum ar veni, şi le prezint la prima şedinţă cu consilierii locali. Acolo se ridică unul de la opoziţie şil întreabă pe domnul primar că de ce sperietori de ciori, că la noi nu ciorile dăunează (nici n-avem ciori, fiindcă le-au prins oamenii, le-au dat cu clor şi le-au vîndut la oraş drept pui), ci altele, cîrtiţele, gîndacii de Colorado, coropişniţele şi nu în ultimul rînd oamenii - deci de ce să nu fac eu mai bine sperietori de coropişniţe, cîrtiţe sau gîndaci...

* * *

– Şi ai făcut matale sperietori de coropişniţe? Cum arată sperietorile de coropişniţe? vru să ştie controlorul de bilete Jenică, rămas cu cleştele palmat într-o mînă şi cu cealaltă întinsă căuş, ascultînd povestea.

– Făcut un... făcut pe naiba! Pînă la urmă a rămas că să proiectez, cică, nişte sperietori pentru hoţii de carburanţi care vin noaptea şi dau gaură la conductele de pe ogoarele noastre, că din cauza lor se compromite recolta, după ce fac urmăriri cu poliţiştii prin tarla... Deci, am făcut poliţişti de tablă, mascaţi de tablă, procurori de tablă, aşa, frumos

(*) „Întoarcerea punguţei cu doi bani”, tot de Cip IEŞAN, ilustraţii tot de Jup, Editura Polirom, 2005

pictaţi...

– Şi?

– Şi au venit nişte oameni din sat care nu s-au speriat de ei, şi i-au furat pe toţi într-o noapte, de-a valma, poliţişti, mascaţi, procurori, cu cîrca, aveau nevoie de tablă să repare acoperişul, coteţul, cine ştie? Pînă la urmă, tot primarul, cumătrul, cu ideea, cică să fac şi nişte alte sperietori, cum ar veni, care să-i sperie pe ţăranii care fură sperietorile de tablă puse să-i sperie pe ăia de fură benzină, motorină...

– Şi le-aţi făcut?

– Le-am făcut, să le ia naiba. Pe ele şi pe boul de primar, care mi-a băgat-o pe gît drept fotomodel pe soacră-sa, doamna Antena Lampă, să scape de gura ei, că se visa fotomodel cucoana. Ce-i drept, care o vedea se speria, da’ nici chiar aşa, că dacă face unu’ atac de cord, nu mă anchetează şi pe mine?

– Bine, da’ legătura care-i?

– Legătura e că după alegeri s-a schimbat primarul, iar eu am rămas cu cîteva duzini de sperietori pe stoc, toate cu faţa doamnei Antena, care parcă se holba la mine cînd treceam pe lîngă ele, ziceai că-i Mona Lisa sau boii ăia de la carul lui Grigorescu. Habar n-avea nimeni la ce-ar fi putut folosi ele, fiind fără vreo utilitate, să-i zic aşa... Deaia spuneam eu că munca pămîntului e relativă, încheie fostul păpuşar Mitrache Păpuşoi.

– Şi, pînă la urmă, totuşi, care-i treaba lor cu munca pămîntului? vru să ştie moşul.

– Păi, lucrătorii ăia din tarla, de-i vezi matale pe geam cum parcă s-ar apuca, parcă nu s-ar apuca de treabă, aleas sperietorile noastre... Le ţinem acolo de cînd au venit nişte americani să facă un film cu sclavi negri care lucrează pe cîmp, la fermă. Oamenii de la noi din sat n-au vrut să iasă la muncă nici măcar ca figuranţi, pe valută, ziceau că după cîteva şpîrle îi doare la trişcă de figuraţie, se simt vedete ca Mărgelatu şi mănîncă seminţe. Pînă la urmă, leam vîndut ălora, cineaştilor, americanilor, tot stocul de bucăţi; le-a convenit, că eu le dădusem înainte cu vopsea neagră pe faţă, să nu-i mai văd mutra doamnei Lampă cum se holbează la mine.

Trenul stă în continuare, spre deosebire de patru călugări de la Schitul Pasărea, care merg pînă-n pînzele albe să li se facă dreptate.

Vagonul restaurant era ticsit: de cînd personalul 89890 oprise în cîmp, zeci de pleşcari se repeziseră dinspre toate punctele cardinale ca furnicile la dulceaţă, atraşi irezistibil de emblema pe care zîmbeau, aşezate încrucişat ca oasele de pe steagul piraţilor, un cuţit şi o furculiţă. Înăuntru era aglomeraţie, erau mirosuri diverse şi mult fum. Cîteva muşte bîzîiau. Cei care nu prinseseră locuri la mese şedeau pe geamantane sau paporniţe, iar din loc în loc cîte cincişase dosuri late împărţeau frăţeşte o navetă goală. Se consuma orice, mai ales direct din sticle: aperitive şi lichioruri în culori vii, ireale, vinuri de regiune sau selecţionate, curacao, horincă, Martini, secărică la sfert, bragă, Dom Perignon, rachiu de mere, vişinată, afinată, caisată, căpşunată, ţuică de dovleac porcesc sau bere. Se fuma pe ruptelea, iar cei mai mulţi pasageri jucau cărţi sau îşi spuneau snoave şi cimilituri.

Într-un colţ, patru dintre noii veniţi formau o pată de lipsă de culoare: ieşeau în evidenţă prin hainele lor negre, prin pletele şi bărbile lor, dar mai ales prin purtarea lor sfioasă. Nu fumau, nu înjurau, nu beau şi nu jucau cărţi; doar din cînd în cînd unul dintre ei, mic şi burtos, scotea o batistă mare, îşi sufla nasul, apoi se ştergea cu ea pe faţă.

– Dar îndrăzniţi, îndrăzniţi, sfinţiile voastre, nu staţi în picioare, că-i drum lung pînă la capăt. Ia, Donose, Scarlate, faceţi loc la oamenii iştea! luă cuvîntul un pasager mai în vîrstă, pe care ceilalţi îl priveau cu respectul cuvenit şi îi spuneau „dom' maistru". Unde mergeţi, cuvioşilor, că vă văd cam posomorîţi? îi întrebă el pe cei patru, după ce se aşezară care pe banchetă, care pe navetă.

– Ei, fiule, ne vezi pre noi posomorîţi la chip, dar şi mai adîncă supărare în sufletele noastre stă ascunsă. Noi, aici de faţă, în luminata adunare, sîntem cuvioşii călugări Averchie, Pafnutie, Pandemie şi Epizootie, fraţi întru credinţă la Schitul Pasărea, peste deal. Supărarea noastră cade la suflet de cînd bunul Dumnezeu, în nemărginita Sa înţelepciune, a dat să ne cerce credinţa şi răbdarea, de ni L-a trimis pe necuratul.

– Şi cum arată necuratul ăsta, cuvioşia ta? Posedă copite, coarne şi barbă? vru să afle un mesean enervant, cu mustaţă şi laptop. În vagon se lăsase liniştea, străpunsă doar de zgomotul urechilor care se ciuleau.

– Păi, cum să arate? Acum, ni L-a trimis sub chip de autorităţi locale, deci e cam aşa, gras, ca matale. Totul a început într-o dimineaţă, cînd la poarta lăcaşului nostru de rugăciune şi uitare de cele lumeşti au venit nişte oameni. Erau cu maşinile, doi aveau straie aşa, otova, costume de protecţie, măşti, obrăzare, iar unul cu cravată, care a zis că e de la minister, flutura o hîrtie şi striga că vrea musai să-l vadă pe taica stareţ, cuviosul părinte Epigastrie.

– O fi fost vreo telegramă, vreo veste, nu? Hai, noroc! întrerupse un băiat cu mustăcioară şi geacă de fîş cu embleme.

– Aş, fiule! Zicea că au început să moară găinile oamenilor, că sînt suspecte de o boală cu nume ca la şah, aşa că au venit întins la noi, cu ordin de evacuare.

– Cum adică, Sfinţia voastră, boală cu nume ca la şah?

– Păi, cum e cînd se mută piesele, nu ştii, fiule? H-5, N-1 sau cam aşa ceva. Cică, sîntem suspecţi, păcatele noastre, conform ordinului de la minister. Şi, mai ales, că să se omoare, să se izoleze şi să se ardă toate păsările...

– Şi?

– Şi noi, după cum am mai spus, sîntem călugări la Schitul Pasărea, poate n-aţi priceput. Noroc de taica stareţul, că a luat cu el nişte fraţi întru credinţă şi rugăciune, pe cuvioşii Paisie, Dionisie, Transmisie şi Demisie, mai zdraveni la trup, de-au reuşit să-i ţină pe ăia care tocmai stropeau cu benzină. Stropeau, să dea foc la schit, păcatele mele! Tuspatru se închinară lung, iar călugărul cel mic şi burtos îşi suflă încă o dată nasul în batistă, apoi se şterse cu ea pe faţă. Deci, continuă călugărul, cum spuneam, s-a făcut învălmăşeală, au, vai că părintele Transmisie, ehehei, are o mînă grea ca buturuga! - pînă la urmă, au început ei să explice că măcar să dăm păsările din schit, să le ardă, să aibă ce raporta mai sus.

– Şi?

– Şi care păsări, cinstită adunare? La noi se fac exorcizări din astea, alungări de draci - ori, după cum se ştie, dracii ies doar cu post şi rugăciune. Post cu fripturi de găină, de curcan, de raţă, asta nu s-a mai întîlnit, zău, păcatele mele! Cuvioşii Pandemie şi Epizootie, aici de faţă, care se ocupă la noi cu aprovizionarea, au iscălit un proces verbal cum că în schit nu se află picior de pasăre, nici fulgi măcar, în perne, că avem canon să dormim cu capul pe pietre goale.

– Şi?

– Ei, ce tot atîta şi-şi-şi? Păi, şi de la semnăturile lor ni s-a tras, că odată ce apar într-un proces verbal de constatare pe tema gripei aviare nişte termeni precum numele cuvioşiilor lor, Pandemie şi Epizootie, începe buclucul! se enervă călugărul Averchie. Eu, în smerenia mea, socot că n-o fi mers cum trebuie faxul, s-o fi boţit hîrtia, s-o fi blocat rola, s-o fi întins cerneala, s-o fi înţeles greşit în context şi de-aia ne-au băgat în carantină, cu cordon de poliţişti şi jandarmi în jurul schitului, să nu iasă nici picior de frate călugăr...

– Dar cuvioşiile voastre cum aţi reuşit să ieşiţi? Şi acum, între noi fie vorba, unde mergeţi?

– De mers, mergem cu Domnul, la Guvern, la preşedinte, la forurile superioare, la ONU, la Haga, mergem pînă unde va da bunul Dumnezeu, care pe toate le hotărăşte şi pe noi ne încearcă după bună voia lui. Cît despre ieşit, despre cum am trecut de cordonul poliţiştilor şi jandarmilor... Tot Domnul, în nesfîrşita lui bunătate, ne-a călăuzit mintea şi paşii: le-am zis ălora de ne-au oprit că nu sîntem călugări de la schit, ci patru cavaleri ninja veniţi să facem un film de acţiune pe meleagurile astea îndepărtate. Ne-au lăsat, de-abia după ce s-au pozat cu noi şi le-am dat autografe.

Povestea surdomutului din tren, spusă chiar de el însuşi. Tot aici apare şi o babă care susţine libertatea de exprimare şi ştinţele exacte.

Între timp - dar în vagonul opt - se iscase o ciorovăială între domnul controlor Jenică şi cîţiva călători, pe motiv că respectivii îşi cumpăraseră bilete, aşadar refuzau să cotizeze la naş. Domnul Jenică tocmai le zvîrlise legitimaţiile de călătorie pe geam, iar acum înjura, ameninţîndu-i că îi aruncă şi pe ei dacă nu se fac oameni de înţeles. Ar fi înjurat mult şi bine dacă în compartiment n-ar fi intrat, ciocănind discret, un surdomut îmbrăcat cu nişte haine. În tăcere, acesta lăsă pe măsuţa plină deja de coji de ouă, oase de pui şi pieliţe de roşii cîteva pacheţele în celofan şi promise cu un gest discret să revină. Primul care se repezi la pacheţele fu însuşi naşul, care le întoarse pe-o parte şi pe alta, apoi le zvîrli la loc, pufnind nemulţumit:

– Nţţ! Păcat! Eu vroiam o brichetă cu beculeţ, nişte pixuri, un breloc cu schelet, un carneţel chinezesc, o prostioară, ceva. N-are. Eheeei, nu mai sînt surdomuţii de pe vremuri!

Aproape fiecare dintre călători alese cîte un produs: mozaicar-patiserul Cornel Gîză păstră pentru el o femeie gonflabilă şi un ciocan pneumatic, domnul Vartolomeu Păstae (purtător de năsălie şi clopotar la o casă de modă) preferă o grapă cu discuri de muzică uşoară şi un glob pămîntesc pentru uz didactic la scara 1/2, iar Victoraş Zîdire deveni proprietarul unui triciclu motopropulsat de colecţie, cu cadrul din cornier. Toţi trei plătiră pe loc surdomutului, mulţumindu-i, iar acesta răspunse „Pentru puţin”.

Trenul personal 89890 porni cu o smucitură care îl făcu pe surdomut - rămas fără sprijin, deoarece îşi număra banii cu ambele mîini - să cadă în nas şi să înjure cu voce tare de mama căilor ferate şi de nenumărate evenimente sau rude despre care mai bine nu pomenim.

– Matale chiar eşti surdomut? vru să ştie o doamnă dintr-un compartiment alăturat, care stătea pe locul de lîngă uşa deschisă să iasă fumul.

– Am fost, stimată doamnă, am fost pînă nu demult. Am fost, dar m-am vindecat! se lăudă el, apoi oftă, înnegurîndu-se la faţă. Zilele trecute m-am vindecat, uitaţi, am şi acte cum că, dar de-acum... De-acum, n-o să mă mai creadă nimeni, or să spună toţi că m-am prefăcut.

– Oi fi mers matale, maică, pe la doctori mari ori pe la vreun vindecător care face minuni, nu? Baba care se băgase în vorbă - una osoasă, păroasă, îmbrăcată cu bundiţă şi purtînd pe cap două basmale una peste alta (sau una sub alta, în funcţie de punctul de vedere) - stătea pe o sacoşă cu caş din care zerul se scurgea ca un izvoraş. Luat pe tălpi de călători, zerul alcătuise de-a lungul trenului o potecuţă umedă, mirosind puternic a cioban certat cu igiena intimă. Din cauza damfului, trei doamne (şi toate trei!) leşinaseră deja, un cetăţean cu cravată care dormea adînc pe banchetă visa că e din nou tînăr activist şi mănîncă savarine la cantina partidului, iar un cîine pripăşit prin vagonul 7 începu să urle ca la tîrlă.

– Ce doctori mari, babo, care vindecători? Ce, am eu bani de dat? Totul a pornit, ehehei, de la televizor, de la un program din ăla, de teleshopping, îşi aminti surdomutul, în al cărui buletin era trecut numele de Valentin Lebădă.

– Oi fi cumpărat matale ceva buline, pilule, pastile, ori vreun dispozitiv din ăla cu microcip, care se implantează sub piele, cum am văzut într-un documentar despre viitorul bionicii?

* * *

– Taci, babo! Nu. Totul a început cu nevastă-mea, care-i mai săracă de cap, aşa. Cînd m-am însurat am zis că eu surdomut, ea cum e ea, deci merge. Putea să vorbească oricît şi orice, pe mine nu mă deranja. Deci, ea se uita mereu la televizor toată ziua, şi la teleshopping se uita, că altă treabă prin casă, să zici că punea mîna pe vreun aspirator, pe vreo mătură, nimic. Şi numai ce mă pomenesc eu într-o zi că îmi aduce poştaşul un colet...

– Şi ce era înăuntru? Ce se afla în el, în colet?

– Păi, în el, în colet, se afla un set practic de tigăi şi vase de bucătărie special conceput pentru surdomuţi.

– Adică? răsună o voce din mulţimea adunată în jurul domnului Valentin Lebădă.

– Adică i-am rupt nevesti-mi de cap tigaia cea mai mare special concepută pentru surdomuţi, că am şi întrebat-o după aia, prin semne, ştiţi, cum facem noi, surdomuţii...

– Da, maică, ştie baba! Prin părţile noastre, prin sat la noi, am văzut semne din alea, maică. Se mai cheamă LMG, adică limbaj mimico-gestual, întări bătrîna. Am urmărit chiar şi un documentar despre ele, la Teleenciclopedie...

– Taci, babo, că te ating, îţi rup gura! O iei, dacă nu teastîmperi! Lasă omul să vorbească! Baba se făcu comodă, lăsîndu-se şi mai tare pe sacoşa cu caş, din care ieşi un nou val de zer:

– Pentru asta am luptat noi la Revoluţie? |sta-i dreptul la liberă exprimare, dreptul la opinie? Na, rupe-mi gura, mie, femeie bătrînă, na! Rupe-o, să te văd dacă poţi! Am văzut într-un documentar că există acum nişte proteze din titan cu carbură de tungsten, care pot înlocui mandib...

Cineva îi trase babei sacoşa cu caş de sub fund, iar doamna căzu pe spate. Deasupra ei se iscă învălmăşeală şi nu se putea înţelege nimic. Doar se auzi geamul deschizîndu-se, strigătul „Trăiască libertatea de exprimare şi ştiinţele exacteeeee!” pierzîndu-se undeva, în urmă, apoi geamul închizîndu-se la loc. Învălmăşeala se mai potoli. Baba dispăruse. Toţi mîncau caş.

– Deci, după cum spuneam, i-am rupt nevestei de cap tigaia aia mare, din setul special pentru surdomuţi, şi i-am explicat prin semne că e proastă...

– Şi cum arăţi matale cuiva, prin semne, că-i prost? întrebă un cetăţean.

– Uite-aşa! Eeee? Te-ai prins? Dacă n-ai înţeles, îţi şi spun că eşti prost. Deci, se vede că n-o fi înţeles ea prea bine gestul ori n-oi fi fost eu destul de explicit cu tigaia aia specială pentru surdomuţi, sigur este că peste o săptămînă sună la uşă nişte cetăţeni în salopetă. Cu alt colet, mai mare, de-abia îl cărau. Rup cartonul, cutia, deschid: ce era înăuntru?

– Aparat de vindecat pentru matale, nu?

* * *

– Vrei să-ţi mai spun o dată prin semne că eşti prost? Îţi spun! Înăuntru - că a venit nevastă-mea să-mi explice era un aparat pentru slăbit. Pentru slăbit douăzeci de kilograme pe lună, garantat. Dacă nu funcţionează în şase luni, primeşti banii înapoi. O iau eu pe nevastă-mea, tot prin semne: „Ia zi, fă, tu cîte kile ai?”. „Păi”, spune ea, „să tot am vreo optzeci, aşa...”. „Şi e bun aparatul ăsta, nu?”, fac eu. „Păi, da, garantat, sigur, aşa mi-a zis”, face ea... „Şi, mă rog, ai de gînd să-l probezi şase luni, să vezi dacă-i bun?”, fac eu. „Păi, eu aşa zic”, face ea. „Şi dacă nu-i bun?”, fac eu. „Păi, dacă nu-i bun, primesc banii înapoi. Da-i bun!”, face ea. „Ia calculează tu, fă, cîte kile slăbeşti în şase luni... Scrie

acolo aşa”, fac eu, „douăzeci kilograme per lună, de înmulţit cu şase luni... egal... o sută douăzeci de kilograaaame! Nu? Păi tu, la optzeci, înseamnă că dispari de tot după patru luni, proasta naibii!”, fac eu prin semne. „Nu da, bărbate, nu da, că poate nu-i bun şi ne dă banii înapoi, alea cinci milioane care le-am luat din burlan!” a început ea a răcni. Cînd am auzit eu de banii din burlan, păstraţi pentru vinul de Sărbători, am luat-o la fugă prin casă, să arunc cu aparatul de slăbit după ea. Ei, şi aşa mi-a venit şi vorbitul, şi auzul...

– Da’ de ce, era bun aparatul la aşa ceva?

– Ei, rahat! Cum fugeam după ea m-am împiedicat de motan, care ieşise de sub pat, şi mi-am scăpat aparatul în cap!

– Aşa-i, am văzut eu un documentar despre loviturile care afectează anumiţi centri nervoşi! strigă baba, victorioasă, apărînd de pe culoar. Era cam boţită şi avea multe gîze lipite pe frunte. Avusei mare noroc, maică, de mi se agăţară broboadili în uşe, pacatili mele! mai spuse ea, căutînd din priviri sacoşa cu caş.

O inaugurare de pod reparat după inundaţii şi, pe aceeaşi temă, o poveste din vremea potopului: povestea Arcei lui Nae, pe care au pus stăpînire marmotele.

Trenul personal 89890 mergea uşurel, scîrţîind şi clătinîndu-se ca un beţiv, deoarece podul care lega două provincii istorice ale patriei tocmai fusese dat în folosinţă pentru a treia oară într-o lună, cu sărbătoare şi mare pompă. Ar fi fost nevoie, ce-i drept, pe perioada lucrărilor, de mai multe pompe mari, să scoată apa, dar nu s-a găsit în tot judeţul decît o firmă de pompe funebre - care a şi asigurat, de altfel, fanfara şi coroanele pentru marea inaugurare. Podul arăta, ce-i drept, ca unul inaugurat cu coroane pe ale căror panglici scria „Regrete eterne”; prin urmare, trenul încetini şi chiar se opri de-a binelea, la semnalul unor muncitori care jucau şeptica stînd cu fundul pe şine.

– Săracii oameni, oftă un domn de la oraş, îmbrăcat ca mortul, cu pantofi de lac, costum, vestă şi cravată, cum a venit apa şi le-a luat totul, cum au rămas ei fără casă, fără gospodării...

– Cert! Apa nu-i bună nici în casă, nici în vin! fu de acord călătorul din faţă, în vreme ce se chinuia cu un stilou să înfunde dopul într-o sticlă. Da’ la ăştia de pe-aci nu li s-a făcut prea mare pagubă, totuşi, se poate spune că au avut noroc. Au avut noroc, că tot ce era de luat a fost luat încă din primăvara trecută, cu dezgheţul. Acum, cînd a dat apa din nou, n-a mai apucat să ia decît o delegaţie de la minister - că veniseră domnii ăia cu cizme de cauciuc noi, cu carneţele şi pixuri în mîini, şi căscau gura, să-i deie la televizor. N-au auzit cum venea de la munte, n-au auzit vuietul, că vorbeau toţi la ziarişti, era gălăgie... Aşa le-o fi fost scris, isprăvi cetăţeanul, încercînd să-şi scoată din sticlă stiloul, a cărui cerneală albăstrise deja vinul de regiune. „La’ că-i bun şi-aşa, colorat!”, mai zise el.

* * *

Moşul de la geam stătuse pînă atunci nemişcat, ţinînd în poală cu tandreţe, ca pe o iubită, un sac cu varză. Tuşi uşurel, apoi spuse:

– Asta-i o caca-maca, feciorii moşului, iertaţi cacofonia. Nu ştiţi ce-a fost la noi în sat, de un exemplu, şi chiar că nici n-aveţi de unde şti, că s-a întîmplat şi s-a uitat. La noi în sat, după cum vă spuneam, a fost într-adevăr treabă serioasă...

– Ce treabă, moşule? Hai, spune-ne şi nouă, nu ne mai ţine pe jar, că ne-ai făcut curioşi! Vorba aia, trenul stă, stăm şi noi... Nu fi scîrţar, că dau o şpîrlă! Cetăţeanul cu vinul - acum albastru pe la gură, de la cerneală - scormoni demonstrativ în mapă după încă o băşică.

– Păi, începu bătrînul să povestească, la noi în sat trăieşte unul, Nae. Mai hodorog ca mine, mai boşorog, dar în putere. Are casă, curte, gospodărie serioasă... În repetate rînduri, astea, casa şi gospodăria lui Nae, au fost tare greu încercate de bunul Dumnezeu şi de mama natură materialist-dialectică, el avînd acareturile într-o vale peste care dă apa la fiecare ploaie. După vreo - să tot fie jumătate de veac, bătrînul Nae, moşul de care vă spuneam, simţea că îl lua de la creier, fiindcă se cam săturase efectiv se săturase! - să-şi mai caute casa, gospodăria şi membrii familiei prin satele din vale...

* * *

– O fi avut o nevastă mai uşărnică, nu?

– Demelza? Ţi-ai găsit! Nici cu buldozerul n-o iei de la televizor. Că şi cu apele astea mari, de la munte... Pînă să apară la noi televizoarele, o găsea Nae înfiptă în mîl, cu urechile în difuzor, la radio. După aia, în primii ani, umbla sărmanul de nebun prin satele din vale, ca Vitoria Lipan, întrebînd tot pe cine întîlnea care aţi văzut, poate-aţi cunoscut un Grigorescu mare, pe lămpi; ştia că unde e Grigorescu, e şi Demelza. Mai încoace, în ultimii ani de pe vremea lui Ceauşescu, nu se prea dădea program la televizor, da' nici mari viituri n-au prea fost, deci a scăpat. Ei, de cînd cu democraţia, programele, telenovelele, mereu se întîmplă s-o ia apa...

– Şi?

– Şi matale nu te-ai sătura să îţi tot faci din nou casa la fiecare inundaţie? Campanie electorală nu-i decît la patru ani, să vină să-ţi dea termopane, gresie, chestii... Deci, Nae s-a săturat. Cînd a aflat de la buletinul meteo că urmează o perioadă cu precipitaţii care vor depăşi mulţi litri pe metru pătrat, iar vîntul va sufla cu putere din sector nord-estic, şia scuipat în palme şi s-a apucat să-şi facă o casă nouă. În formă de barcă. O arcă, mai exact. Materiale de construcţie, scînduri, leaţuri, lătunoaie, avea destule, fiindcă apa aducea mereu în fosta lui ogradă bucăţi din casele altor gospodari domiciliaţi mai în amonte, cum se spune. Ei, şi a muncit moş Nae, s-a spetit, de rîdea toată lumea din sat: „Hă-hă, matale dai ca prostu' la ciocan, în loc să vii cu noi la bufet, să dai de băut. Mai stai, bre, că vin fraierii ăia, să facă pentru noi!”.

– Şi moşul? Moşul ce făcea?

– Moşul? Moşul, ca moşul, tăcea şi lucra. Din cînd în cînd, mai fuma cîte-o ţigară şi se uita la arca lui, cum prinde formă. Şi, cînd a prins formă de tot, cînd a devenit, să-i spun aşa, locuibilă, dotată cu tot confortul, a început şi ploaia. O ploaie din aia, cu bolboroci... Ei, atunci, moşul Nae a început să-şi adune familia, să o bage în barcă. Şi atunci a văzut că nu-i ajunge spaţiul locativ, fiindcă făcuse toată şandramaua după o schemă dintr-o revistă veche, Tehnium sau Minitehnicus sau aşa ceva, era pentru pionieri din ăia, mici de statură. Deci, a început să se gîndească pe cine ia în barcă şi pe cine nu...

* * *

– Şi pe cine a luat şi pe cine nu? întrebară cei din compartiment, printre care şi baba cu caşul.

– Babo, mă scuteşti? Nu eşti aia de-au aruncat-o unii pe geam din mers şi tot s-a întors ca bumerangul?

– Eu! După cîteva clipe se auzi din nou geamul deschizîndu-se, apoi nişte voci care strigau „Hei-rrrrup! Hei-rup! Un’, doi, trei, şi!”.

– Păi, în arcă, Noe a luat-o pe nevastă, continuă bătrînul. Cu tot cu televizor, fiindcă nu mergeau decît împreună. La început a vrut să ia doar televizorul, dar fiara îl ţinea cu ghearele. Şi-a mai luat copiii - deşi, la o adică, s-ar fi simţit în stare să facă alţii, apoi a trecut la lucruri serioase...

– Bine, moşule, da’ ce poate fi mai serios decît familia, în situaţii din astea?

– Păi, în situaţii din astea, mai serioasă decît familia poate fi vaca, de exemplu. Vaca, fiindcă dă lapte în fiecare dimineaţă, ceea ce familia nu dă. Dar iată că şi vaca lui Nae s-a comportat ca vaca, fiindcă se uitase şi ea prea mult la seriale, la reclame, deci a simţit ea că e indispensabilă, deci a zis că nu urcă pe vas, în arcă, decît cu marmota ei preferată, care să-i facă masaj...

– Ahaaaa! Ca la televizor, adică!

– Exact. Între timp, Nae îşi adusese pe barcă oile şi berbecul. Dintre oi, una era mai năzdrăvană, mai bîrsană, şi i-a spus lui Nae: „Stăpîne, stăpîne, mai cheamă şi-un cîine!”. Nae, deci, şi-a chemat un cîine, care a început a fugi după marmote să le muşte, şi-o fi închipuit că-s mîţe altoite.

Muncitorii terminaseră partida de şeptică şi se ridicaseră de pe şine, făcînd semn, aşa că trenul porni din nou, cu scîrţîit specific, peste podul proaspăt dat în folosinţă. Cine privea pe geam în jos putea vedea urmele inundaţiilor, maluri răscolite, pline de mîl, de aragazuri şi frigidere vechi, de anvelope uzate şi de lemne pe care nişte cetăţeni tocmai le încărcau în căruţe. Se mai vedeau nişte copii scăldîndu-se în pielea goală şi arătîndu-şi păsărelele la călători, doi-trei pescari plictisiţi, cîteva babe care frecau cu periile tot atîtea covoare şi un cetăţean care îşi spăla maşina la rîu.

– Şi?

– Şi marmotele, mai vioaie, aşa, au scăpat de cîine, că s-au urcat pe catarg, unde au şi rămas, să facă poante proaste. Din cinci în cinci minute se

găsea cîte o marmotă să-şi ducă labele streaşină la ochi şi să strige „Pămîîîînt!”, „Căpitane Nae, ferea, că vine icebergu’!” sau „Americaaa!”. Nae se enervase, şi-a pus copiii să tragă în ele cu praştia, nimic. După aia, a scos-o pe soacră-sa din cabină, ca să bage în loc porcul cu scroafa.

– Calul, spune-ne, cum a băgat calul?

– Cu calul a mers mai uşor, că n-avea cal. Chiar le-a mulţumit în sinea lui ălora care-l furaseră cu o lună înainte, că l-au scăpat de belea. Copiii fuseseră închişi în cabina lor, să nu facă prostii, nevasta stătea pe canapea şi se uita la televizor, chit că n-aveau curent electric. Soacra fusese băgată într-o cuşcă, împreună cu bibilicile, iepuraşii de casă erau şi ei pe undeva, iar Nae şi-a dat seama că pusese capra împreună cu varza şi cîinele cu pisica - şoareci erau peste tot, pe arcă! Şi-a zis că lasă, cum o da Dumnezeu, apoi s-a enervat că nu putea înghesui pe nicăieri curcanul, deci l-a tăiat şi l-a mîncat la el în livadă, unde avea cuptor humuit...

– Şi?

– Şi cînd l-a scos din cuptor mirosea aşa de frumos, că imediat a apărut vecinul lui Nae, dom’ Relu, cu un bidonaş de vin. Ei, şi din vorbă-n vorbă, una-alta, mulţani-mulţani, au plecat împreună pînă în deal, la un văr de-al lui Relu, şi s-au întins la şpriţuri pînă dimineaţa. Dimineaţa s-a auzit un vuiet mare, aşa, şi cînd s-a întors Nae acasă să vadă cei, cu capul umflat de la vin, ia arca de unde nu-i! Arca şi căciula, cum se mai spune... Venise viitura de la munte şi o luase. O luase, cu tot cu animale, soacră, copii, nevastă şi televizor...

– Iar Nae, bătrînul Nae ce-a făcut? Toţi călătorii din compartiment şi de pe hol stăteau cu urechile ciulite.

– Nae este fericit acum, viaţa a căpătat un sens nou pentru el. S-a pensionat, s-a mutat într-o casă nouă, o vilă de la munte, a unui parlamentar, ministru, ceva, pe care apa a adus-o întreagă şi a lăsat-o exact în ograda lui...

– Şi cu vaporul, cu arca lui Nae, ce s-a întîmplat?

– Păi, despre vapor, arca lui Nae, circulă vorbe. Nişte marinari, bătrîni lupi de mare, care mai vin pe la noi prin sat să vîndă blugi, aparatură electrocasnică ieftină şi ţigări fără timbru, povesteau că au întîlnit pe oceanele lumii, în diverse zone gografice, un vas fantomă. Un fel de corabie din lemne prost încleiate, care pluteşte în derivă. Unii au întîlnit-o pe la Capul Horn, alţii au văzut-o în Strîmtoarea Magellan sau printre gheţari şi s-au înspăimîntat, fiindcă din ea, din corabia fantomă, se auzea de fiecare dată un tînguit lugubru, aşa, o voce care striga ceva, „Serialuuuuuuu! Cînd începe serialuuuuu-uuu-uuu?!”.

Se porneşte de la nişte simple pete roşii, se colindă toate crîşmele la rînd, chiar de mai multe ori, apoi se ajunge în halul acela la marea privatizare.

De la plecare, locomotiva şuierase doar o dată, de probă. Nu era nevoie: orice surd, mut, fără văz, fără miros, fără oricare alt simţ - incluzînd simţul proprietăţii, cel al umorului, simţul măsurii sau bunul simţ - şi-ar fi dat seama şi

fără ţignal că trece trenul. Gălăgia pe care o făceau vrednicii şi veselii călători, clinchetul şi gîlgîitul dinăuntru, se auzeau mai ceva ca un glas de sirenă. În plus, toate scîrţîiau îngrozitor - nu doar la curbe, la rampe, sau la coborîre, ci chiar în timpul staţionării. Scîrţîiau în general, din pricina şinelor montate în pripă, cît şi în particular, din cauza meşterilor care verificaseră pe fugă garnitura, căci se grăbeau la un chef. Fusese petrecerea de pensionare a bătrînului maistru Nea Pandele, cel care formase de-a lungul deceniilor atîtea şi-atîtea generaţii de specialişti, şi căruia îi venise în sfîrşit vremea să se odihnească. Oficial, fusese o agapă colegială, tovărăşească, o petrecere frumoasă, instructivă, presărată cu concursuri pe teme din activitatea feroviarilor, un eveniment demn de ţinut minte. În realitatea neoficială, fusese un chef monstru, cu pahare sparte, dans pe cioburi şi gălăgie. Concursurile pe teme din activitatea feroviară fuseseră de băut bere prin fluierul şefului de gară direct din tolba controlorului, de compostat felii de salam şi caşcaval afumat cu cleştele de bilete sau de nimerit cu cascheta lumînările de pe tort.

Cu ocazia asta, trebuie amintit că meşterii cofetari sau întrecut pe ei înşişi la tortul respectiv, în formă de locomotivă cu aburi Pacific din ciocolată, avînd osii şi boghiuri din caramel şi stînd pe şine din bezea cu traverse de vanilie. Din coşul locomotivei ieşea fum din vată de zahăr, iar alături, pe peronul din blat de napolitană, un mic feroviar din marţipan lovea cu un ciocănel minuscul o osie a tortului, în vreme ce mai la dos, un mic călător oferea pe şest o miniaturală bancnotă unui controlor micuţ - toate, de asemenea, din marţipan frumos colorat cu vopsele chimice.

La petrecerea de care spuneam a fost atîta veselie, încît însuşi domnul director al regionalei s-a îmbătat lemn şi a căzut cu cotul în tort, stricîndu-i cazanul şi coşurile. La un moment dat, sărbătoritul, proaspătul pensionar Nea Pandele, a închinat un pahar în cinstea mesenilor şi a mărturisit că în fiecare zi, an de an, a izbit cu ciocanul în osiile vagoanelor fiindcă aşa i se spusese pe cînd era ucenic, dar că nici acum, după o viaţă de muncă, habar n-are de ce a făcut-o, fiindcă, în opinia lui, roţile păreau bine lipite şi n-aveau nevoie să mai fie ciocănite.

* * *

Pe o distanţă de cîţiva metri, calea ferată arăta ca vai de ea: în curgerea firească a anotimpurilor se dilatase de la căldură, se contractase de la ger, iar nişte cetăţeni de prin părţile locului reuşiseră într-o noapte să completeze opera distructivă a naturii, scoţînd buloanele şi trăgînd de şine, să le încarce în căruţă şi să le vîndă la fier vechi. Din fericire, pentru a duce treaba pînă la capăt era nevoie chiar de muncă, iar respectivilor li se făcuse lene pînă şi să fure, deci au renunţat. Iată de ce, pe acea distanţă de cîţiva metri, trenul personal 89890 s-a zguduit ca o căruţă plină cu pepeni scăpată la vale pe un drum desfundat de ţară. Şi iată de ce un domn durduliu şi frumos îmbrăcat, care mergea la o nuntă, şi-a vărsat pe cămaşa albă toată cafeaua din termos...

– Iaca, poznă, c-a vărsat-o! constată sec naşul Jenică. Da' nu face să vă întristaţi, domnu', pentru o cămaşă. Se duce cu apă rece şi niţel detergent.

– Se duce pe naiba! Nimic nu se duce! Îngăduiţi-mi să zic că am, dacă pot spune aşa, o bogată experienţă în domeniul petelor. Cel care vorbise era un domn între două vîrste, care pînă atunci stătuse liniştit pe locul său, prefăcîndu-se că moţăie.

– Matale eşti vînzător de detergent? Fabricant de leşie?

– Eu? Sînt - mai bine zis, am fost - inginer, am terminat şi eu o politehnică. Nu mai ţin minte care, că a trecut vreme.

– Şi cu petele, care-i legătura?

– Păi este. Deci, începu fostul inginer, cu ani în urmă, eram în fabrică, în întreprindere, cînd am luat o pauză mică, de-am mers cu băieţii, ca băieţii, la o terăsuţă din apropiere. Terasa, intimă, în curtea omului - a micului întreprinzător particular cu liberă iniţiativă. Deci, frumos, umbrar din viţă de vie, struguri copţi deasupra, o plăcere! Şi stăteam eu cu băieţii aşa, la o măsuţă, şi făceam calcule, cît cheltuim noi pe băutură. Am pus, pe zi, zece beri, trei vodci mari cu sucurile lor, patru sferturi de vin şi ce-o mai fi, de la caz la caz, funcţie de anotimp şi dispoziţia omului, că diferă. Şi-am ajuns la cam o treime din salariul mediu pe economie, aşa, cam cît o pensie mică.

– Şi v-aţi întrebat ce lucruri utile aţi fi putut să vă cumpăraţi din banii ăştia pentru familie, pentru casă, nu? interveni moralizatoare o doamnă care croşeta şi din mîinile căreia ieşea un fel de mileu cu lebede.

– Vezi-ţi de ciorapul tău, duduie! Deci, după două ore, uitasem de la ce-am pornit, aveam în minte doar suma vreo două milioane, la banii de atunci - şi ne gîndeam la cît am putea bea într-o lună din banii ăştia. Da' nu asta-i treaba, ci faptul că de la un moment dat am început să simţim ceva umed şi lipicios pe spate. Ce să fie, ce să fie? Mă uit mai bine la Gică - tocmai se ridicase să meargă la veceu - şi văd că avea spatele roşu. Mă uit la nea Fane, la bătrînul meşter: era şi el roşu pe spate, începînd de la bască în jos. Ceilalţi, la fel. Ei, atunci am început noi să ne întrebăm, să ne punem probleme, ce-o fi, ce s-o fi întîmplat, că una, că alta, că poate or fi lipitori - dar de unde lipitori în bufet, în curtea omului?

Gică, cică e lepră, ne-am molipsit toţi de lepră şi ne cade pielea. Zic eu „Băi, boule, lepra nu vine aşa, hodoronc-tronc, hopa-hopa, acu' ai pielea şi peste două ceasuri pică!". Mă uit eu mai bine, analizez, miros, îmi fac curaj şi-l pun pe nea Fane să guste pata. El, cum era niţel făcut, cherchelit, aşa, pune limba pe bască. O mai pune o dată, şi încă o dată, după care rămîne cu basca-n gură. Zic: „Băi, sfîrlă! Nea Fane, ho, ce-ai păţit? Scoate, mă, basca din gură, n-auzi?". Gică, cică: „Or fi chimicale de-alea de nimicire în masă, nu vedeţi c-a rămas bietul om paralizat?".

Deci, nea Fane suge ce suge, termină de supt, scoate basca din gură şi zice: „Bă, fraierilor, ăsta roşu îi must, îi suc de la strugurii de deasupra! E bun,

puterea voinicului!”. Mă uit mai bine, avea dreptate. V-am zis că stăteam sub umbrar, care era din viţă de vie, ciorchinii mari, nimeni să-i culeagă, se copseseră şi curgea din ei ca din ţeavă. Curgea must roşu, din ăla, care pătează şi care se duce numai cu foarfeca...

* * *

– Aţi văzut ce se-ntîmplă? Dacă nu mergeaţi la băut şi stăteaţi în fabrică, să munciţi, nu păţeaţi nimic! se băgă din nou doamna, înainte ca doi călători enervaţi să-i îndese mileul căluş în gură şi să o lege cu firele din ghem.

– Deci, continuă povestea inginerul, stăteam noi aşa şi ne uitam unul la altul, ce feţe aveam. Gică, cică: „Măi, nea Fane, mă uit la tine cum stai cu basca asta colorată pe cap, om bătrîn, da’ parc-ai fi Scufiţa Roşie”. Nea Fane, fleoşc! îi varsă halba în cap lui Gică şi erau să se ia la pumni, dar i-am despărţit eu, că măi băieţi, cu voi doi vorbesc, deci, la orele şaişpe zero zero fix, punct, avem şedinţă cu dom’ director, vin investitori străini, una-alta, nu ne putem arăta aşa, vopsiţi, cu mustu-n freză la propriu, haideţi să facem ceva.

Gică, cică „mă, io am auzit că vinu roş se duce dăcît cu vin alb, prin frecare, adică că să se dizolve petele astea, coloranţii, taninul, cum ar veni”. Booon! Deci, mergem noi la patronul de la bar, să cerem o sticlă de vin alb de scos pete. Patronul face „Da’ de unde, că n-am! Doar vermut, dacă vreţi, da’ e cam expirat, cam pute. Cu vodcă, rachiu, ceva, nu merge? Încercaţi matale ţuica asta de la ţară: eu am dizolvat cu ea vopseaua neagră, cînd mi-am antifonat maşina!”.

Ei, atîta chimie mai ştiam şi eu, să fac diferenţa dintre must şi nemust. Deci, le-am zis băieţilor că haida, ridicăm ancora, plecăm să căutăm vin alb, să ne curăţăm petele de roşu de pe haine...

– Şi aţi găsit, aţi curăţat? vru să ştie controlorul Jenică.

– Păi, lîngă întreprinderea noastră s-au înmulţit şi au crescut crîşmele, bufetele şi bodegile, ca omizile. Că, vorba aia, eşti mic patron, ai ogradă, spaţiu comercial la vad bun, lîngă ditamai fabrica, mii de angajaţi însetaţi, nu te-apuci să investeşti să faci bibliotecă, sală de lectură, expoziţie de arte plastice sau panarame din astea, de ascultat muzică de cameră, cum îi zice... Şi mergem noi, deci intrăm în prima, „Mitică Impex” după acte, da’ noi îi spuneam „La Mitilică”. Salut, salut, că ne ştiam cu toţi patronii de crîşme din jur, o sticlă de vin alb, şefu’. Păi, navem alb, s-a terminat adineauri, că a luat unu’ pentru acasă tot stocu’, are cumătrie. În cazul ăsta, la revedere. Cum, plecaţi aşa repede, dom’ inginer? Da’ mă jigniţi. Mai ales că tocmai a schimbat băiatul butoiul, a băgat bere proaspătă... Ei, zic eu, hai să nu-l jignim pe domnul Mitică, deci rămînem, preţ de o bere proaspătă, hai trei. Terminăm, plătim, salutăm şi ieşim. Ieşim cît să intrăm din nou, peste drum, la „Romaniţa SRL”. Acolo, nea Vasile, patronul, că „Alb n-avem, n-a venit cu marfa de la depozit, da’ ce bine c-aţi picat, băieţi, e ziua mea peste două luni şi ceva, hai că fac cinste, n-aveam cu cine bea!”. Parcă poţi să faci ceva pe cinstea omului... Deci, am

rămas, că a dat nişte coniac cu etichetă străină, lucioasă. L-am terminat, salutări, mulţani, săru'mîna doamnei, etcetera, cum e cazul, apoi mergem puţin mai departe, „La sculer-matriţerul grăbit”, cum îi zicem noi. Nici acolo n-aveau vin alb, că se spărsese butoiul din pivniţă cu o noapte în urmă, dar erau nişte băieţi de la noi din secţie cu care ne-am luat la discuţii despre fotbal, aşa că am dat noi, au dat şi ei...

– Ce-aţi dat? V-aţi luat la bătaie, nu?

* * *

– Eu am dat două rînduri de aperitiv „Crişan”, iar ei, fiecare, ba un rînd de „Glacial”, ba un spumos, ba un digestiv „Terente”, ba un aperitiv „Codrin”, ba un rînd de „Încîntarea”, ba un pahar de „Cozia”, ba o „Veşnica Pomenire” - ce mai, nu le ţin minte pe toate, că era o bogată gamă de sortimente, ca să-i spun aşa. După care plecăm şi luăm la rînd toate localurile. Ca un făcut, dom'le, n-aveau pe nicăieri vin alb, dar în toate erau cunoscuţi, colegi, prieteni, nu puteam trece pe lîngă ei aşa, fără o vorbă, deci am mai stat niţel şi pe-acolo...

– Da' în tot timpul ăsta nu vă puteaţi duce acasă, să vă schimbaţi hainele? Un binevoitor îi băgă din nou mileul în gură doamnei, care între timp reuşise să-l scuipe pe jumătate şi se băgase din nou în vorbă.

– Păi, nu prea, că la un moment dat îl pierdusem pe nea Fane, care îşi uitase basca într-un cuier şi pornise de capul lui prin toate crîşmele prin care fusesem deja, s-o caute. Normal că a mai tras ceva şi pe-acolo, iar noi la fel, că am umblat după el, să-l găsim. L-am găsit, era destul de flenduri, dormea cu capul pe masă, cu faţa în scrumieră, lam trezit şi l-am dus cu rîndul în cîrcă la şedinţă, cu domn' director, că se făcuse deja şaişpe zero zero şi zece.

– Şi şedinţa, pînă la urmă, cum a ieşit şedinţa?

– Păi, cînd am intrat noi, şedinţa începuse. În sala de consiliu, toţi în costume frumoase, de mort, cafele, sucuri, domnu' director în picioare vorbea ceva, arăta nişte tabele cu săgeţi, străinii ascultau serioşi, luau notiţe... Deci, cînd am intrat noi, s-a trîntit uşa de perete şi s-a rupt clanţa, că se apăsase nea Fane pe ea cînd l-am scăpat din cîrcă. Gică, cică „Noroc, şefu', uăăă! Bine aţi venit, dragi... cum dracu' le zice la musafiri, la oaspeţi, pe limba lor? Lasă, nu contează... Tu ia vezi, că te uiţi cam urît la mine! Hai să te pup, că semeni cu bunicu-meu, cînd era pe năsălie!” şi a scos o sticlă de ceva din sîn, de i-a băgat-o în gură la un domn, om de afaceri, investitor străin, manager, dracu', crecă japonez, că era galben la faţă. Între timp, nea Fane se agăţase cu gulerul de la salopetă în cuier şi adormise, eu mă uitam şi rîdeam de ce vedeam, vedeam dublu, triplu, iar dintre oaspeţi, doi sau patru sau şase leşinaseră încă de cînd ne-au văzut intrînd aşa, roşii pe cap şi pe haine şi bine făcuţi, cherchelişi. Domnu' director plîngea într-un colţ şi se înţepa cu pixul la cureaua ceasului, vroia să-şi taie venele... Normal, n-are rost să mai explic, nici măcar lichidarea nu ne-au mai dat-o, nu ne-au mai primit nici să ne luăm lucrurile personale, fesul, şahul, tablele, astea. Domnu' director e şi acum la spital, la

pavilionul de bărbaţi, e cuminte şi liniştit, aşa, numai cînd vede ceva roşu face crize şi trebuie să-l lege...

– Iar cu întreprinderea, cu întreprinderea, ce s-a întîmplat?

* * *

– Păi, ce se întîmplă de obicei în cazuri din astea. Fără investitori - că ăia, normal, au plecat, au fugit cît colo - a dat faliment, apoi a venit un domn parlamentar, a cumpărat-o ieftin, pe nimica, şi a făcut din ea combinat. Produce băuturi, vin alb mai ales. Gică s-a angajat acolo cu identitate falsă, acum e şef de secţie. Cît despre nea Fane, a rămas tot roşu pe cap şi pe haine, da’ am auzit că îi merge bine, îl angajează cu ziua ba pe post de Moş Crăciun, ba figurant prin filme western, în rol de piele-roşie.

Aici se va vedea că nu se vede mai nimic, fiind întuneric. Pe lîngă luminiţa de la capătul tunelului apare şi un copil necunoscut...

În urma trenului care înainta, scîrţîind, se întindea o dîră din mirosuri amestecate: fum de ţigară, rachiu, biogaze, tobă, salam, ceapă, usturoi şi bere acrită. O vacă bălţată şi murdară aştepta, rîzînd cu gura pînă la urechi, în spatele unei bariere, fiind urmată de cîtva maşini prăfuite, cu şoferi plictisiţi, iar în depărtare doi cetăţeni se fugăreau cu topoarele (*). Nişte copii de pe marginea căii ferate traseră cu praştia în vagonul restaurant, motiv pentru care o piatră cît un ou trecu printr-un geam şi sparse paharul domnului Cezărică Parfenie. Acesta se uita în cu totul altă parte şi nu văzu piatra, ci doar dezastrul de pe masă; îl bănui pe un comesean care stătea în faţa lui şi mînca un merluciu proaspăt decongelat. Tocmai se pregătea să-i tragă o palmă peste creştet, cînd se făcu, deodată, beznă: personalul 89890 intrase în tunel...

Pe toată întinderea cîmpiei se ridica un deluşor, unul singur, atît de singur şi de nelalocul său în peisaj, încît părea făcut de mîna omului. Prin el trecea calea ferată şi, mai mult decît atît, îl străpungea nu de-a latul, ci în toată lungimea lui. Pentru vrednicii constructori ai căii ferate ar fi fost mult mai simplu să-l ocolească, dar în stînga se întindea o vie cu soiuri productive, iar în dreapta creşteau nişte pruni din care se făcea o ţuică renumită în întreg judeţul. Prin urmare, cu gîndul la recoltele viitoare, lucrătorii drumului de fier au preferat s-o ia de-a dreptul prin deal. Era un tunel nu prea lung, nici foarte larg, dar suficient pentru a scufunda un tren întreg în beznă vreme de cîteva clipe...

* * *

După cîteva clipe garnitura ieşi din tunel la fel de repede cum intrase, iar în tren se făcu lumină la fel de repede cum se făcuse întuneric, aşadar peste tot se puteau zări călători surprinşi în poziţiile în care se aflaseră cu o secundă înainte. Prin colţuri se strîngeau de gît reciproc, cu ochii bulbucaţi, un stelist cu un dinamovist, un rocker cu un manelist, un comunist cu un anticomunist, un corupt cu un anticorupt, o materie cu o antimaterie, un patic cu un antipatic, un dot cu un antidot, un contribuabil cu o doamnă de la Administraţia

Financiară, un parlamentar de la putere cu unul din opoziţie, un cîine cu un motan, un carnivor cu un lacto-vegetarian, un plus cu un minus, un nord cu un sud, un alb cu un negru, un analog cu un digital etc. Tot la fel - dar ceva mai încolo, că era mai mult loc liber! - se băteau noul cu vechiul, sacrul cu profanul, agonia cu extazul, staticul cu dinamicul, columbofilul cu columbofobul, zoofilul cu zoofobul, Tom cu Jerry, capra cu varza şi Costel Ţurţure cu vecinul său, Ilie Praştie. Mai mult: o mamă îşi bătea copilul, care făcuse pe el!

Domnul Aurel Cimpoi, mozaicar-taragotist, care făcuse o confuzie pe întuneric, mîngîia obrazul aspru al unui moş necunoscut, ivit din beznă între el şi tînăra blondă de la geam. Un tinerel bronzat ţinea în mînă un portofel străin, iar barmanul Tudorel Măsură, ca o statuie de havuz, turna într-un păhărel de cincizeci toată băutura dintr-o sticlă mare, de un litru. Spaţiile goale din rafturile frumos aranjate în spatele tejghelei de la bar dovedeau că nici un tunel nu este destul de scurt pentru nişte călători cu sete mare şi mînă iute...

După cîteva clipe pupilele se contractară la loc, iar ochii tuturor călătorilor, obişnuiţi din nou cu lumina, priveau curioşi în jur. Ochii călătorilor din compartimentul opt priveau curioşi spre un băieţel necunoscut, tuns chilug şi murdar sub nas, apărut de nu se ştie unde, care tocmai sărea cu picioarele pe banchetă, făcînd vinilinul să scîrţîie.

– Puişor, fii cuminte, astîmpără-te că te spun la părinţii tăi. Chiar, stimaţi colegi de călătorie, dragi tovarăşi pasageri, al cui o fi minorul acesta, aici de faţă, că nu l-am mai văzut pînă acum? întrebă domnul Sisoe Postăvaru, atent ca nu cumva să-i cadă în cap copilul. Dacă-i al dumneavoastră, stimată doamnă, dragă tovarăşă, atunci să vă fie ruşine că n-aţi ştiut să-l educaţi pînă la vîrsta asta, săi oferiţi cei şapte ani de-acasă!

Puişorul sări încă o dată, mai tare, drept în braţele domnului Sisoe Postăvaru, îşi încolăci mînuţele murdare în jurul gîtului său, îl pupă pe obraz lăsîndu-i nişte urme ca de melc pe oglindă, apoi îi strigă la ureche:

– Tăticuleee!

Stimata doamnă, draga tovarăşă, se întoarse pufnind către Sisoe:

– Pfui! Cine vorbea de educaţie! Tată denaturat! Domnul Postăvaru rămase blocat, iar micuţul, profitînd de pauză, se repezi la doamnă, strigîndu-i:

– Tăticuleee! De emoţie, doamna strănută.

Capitol din care reiese că nu sîntem singuri în Univers. Şi că, din cînd în cînd, mai din întîmplare, mai din prostie, se petrec chiar şi întîlniri de gradul IV.

Cînd Zbiqx-49 a greşit pentru a treia oară saltul spaţiotemporal, colegii de birou au fost de părere că are nevoie de cîteva zile libere sau chiar să-şi ia tot concediul de odihnă. Prima dată cînd a încercat să se teleporteze pe Terra - această albastră, atrăgătoare, ciudată şi necunoscută planetă dintr-un îndepărtat sistem solar - a nimerit într-o berărie plină de fum şi de beţivi; fiindcă era nou-venit, a fost oarecum obligat să dea măcar un rînd la toată lumea şi, fiindcă n-avea bani pămînteni la el, cîţiva cetăţeni au considerat de

cuviinţă să-i ia combinezonul spaţial şi să-l vîndă unor negustori ambulanţi de vechituri. A fost nevoie de intervenţia unei echipe speciale, care să-l recupereze pe Zbiqx-49 şi să-l aducă, mai mult mort decît viu, în spaţiul şi timpul său.

A doua oară, a căzut curentul exact în timp ce se teleporta, motiv pentru care a ajuns complet aiurea, într-o postură neplăcută, pe un vapor mare, numit Titanic, care tocmai se scufunda. A plutit aşa, sărmanul Zbiqx, vreo trei zile şi trei nopţi terriene încheiate, pînă ce a fost pescuit şi

readus la bază. Cu toate că nu fusese vina sa, şeful i-a tăiat 30 la sută din leafa pe două rotaţii complete ale planetei în jurul soarelui cel verde.

A treia oară, exact în vreme ce atomii săi se pregăteau să se recompună într-un alt loc din Univers, femeia de serviciu, roboata „Marcela 58 Lux”, a vărsat cafeaua pe tabloul de comandă al aparatului, care s-a scurtcircuitat. Deabia după vreo săptămînă, după ce s-a primit o maşină de teleportat nouă (care a trebuit montată şi reparată, fiind în garanţie), Zbiqx-49 a fost recuperat: era îmbrăcat ciudat, privea fix într-un punct, cu ochii roşii şi umezi, avea nişte paraziţi mici, cafenii, care săreau mult şi ciupeau groaznic, plus că emana din toată fiinţa sa un damf scîrbos de compuşi etilici. Cîteva zile n-a mai dat pe la serviciu, iar în secţie începuse chiar să circule zvonul că s-ar fi pensionat.

În ciuda zvonurilor, ca pentru a închide toate gurile răuvoitorilor, Zbiqx s-a prezentat de dimineaţă, proaspăt bărbierit şi parfumat, în biroul şefului cel mare, directorul Ţîrdea-96. Nu se ştie ce a făcut el acolo, dar după jumătate de ceas a ieşit şi s-a îndreptat cu mers sigur şi pas vioi spre aparatul de teleportat, pe care cineva pusese o pancartă cu textul în limbaj binar şi în extraterestra populară „nu fiţ mârlani şi nu m-ai scuipaţ pe butuane că vă i-a mama naibi!”. Uşa de la cabină se închise, scîrţîind, după Zbiqx49, se auzi tradiţionalul bîzîit, ceva pîrîi, apoi hîrîi, altceva zumzăi, din circuite ieşi un fuioraş de fum, iar viteazul călător spaţio-temporal dispăru cu vuiet...

* * *

Domnul Sisoe Postăvaru se ridică în picioare, apăsîndu-l de creştet cu o mînă pe copilul care tropăia şi îşi agita mîinile prin aer ca palele unei mori de vînt, încercînd să-l pocnească sub centură, într-o zonă oarecum sensibilă.

– Eu zic, dragi colegi de compartiment, că n-avem nici unul dintre cei aflaţi aici vreo legătură cu tînărul şi simpaticul nostru tovarăş de călătorie. Cu siguranţă, s-o fi rătăcit de părinţii lui şi consider că e de datoria noastră, a celor maturi, cu responsabilităţi, din această încăpere, să îl înapoiem pe micuţ familiei sale. Cine este pentru, cine este contra? încheie domnul Postăvaru, fost activist de partid cu funcţie de răspundere.

* * *

Zbiqx se trezise din clipa marii teleportări şi, după cum învăţase din deplasările precedente, începu să se pipăie. Era întreg. În jur, nici beznă neagră, nici un ocean de $H2O$ rece, nu erau nici cîini ciobăneşti, nici consumatori, şi nimeni nu părea că vrea să-i tragă vreo bîtă peste cap. Mai mult: se afla într-o cabină aproape la fel ca a aparatului de teleportat. Avea un fel de scăunel în formă de pîlnie, isprăvit cu o gaură neagră - pesemne, o poartă de intrare în alte lumi, care putea fi acţionată cu pedala din podea. Rolul sulului de hîrtie roz fixat în perete (*) îi era pe moment necunoscut, dar trecu peste asta, preferînd să cerceteze mai îndeaproape uşa cabinei, o uşă care semăna leit cu uşa aparatului de teleportare, excepţie făcînd inscripţiile de pe ea, într-o limbă ciudată. Puse mîna pe clanţă şi împinse.

– Tăticuleeee! Micuţul, care scăpase din mîinile domnului Sisoe Postăvaru, trecuse ca o tornadă pe holul vagonului, călcînd peste geamantane, speriind purcelul din sacul unui moşneag, izbindu-se în călători şi îndreptîndu-se ca atras de un magnet spre veceul din capăt. Uşa acestuia se deschise şi dinăuntru ieşi, primind în plin explozia de zburdălnicie copilărească, un cetăţean ciudat, cu aspect oarecum neobişnuit şi pielea verzuie uşor fosforescentă.

– Tăticuleeee! Braţele micuţului încolăciseră gîtul acestuia şi nu păreau dispuse să-şi mai lase prada. Exploratorul dintr-o altă galaxie simţi cum i se înmoaie membrele inferioare, în vreme ce copilul se zbuciuma şi dădea din picioare ca un motan pe care vrei să-l bagi întrun cazan cu apă rece. Pînă la urmă, Zbiqx-49 cedă şi se prăvăli pe spate, cu micuţul deasupra.

Tot ce urmează începe cu un peisaj dezolant, apocaliptic, şi se termină cu povestea unui porc de nimicire în masă sacrificat după norme europene.

Trenul personal 89890 încetini, căci ţăcănitul monoton al şinelor se transformase într-un cloncănit lugubru. Lugubru era şi peisajul care se derula, ca într-un film de groază cu peisaje lugubre, prin geamurile îngălbenite şi pîngărite de muşte ale vagoanelor. Unde altădată creşteau copaci, acum se ridicau ameninţătoare, către cer, doar nişte cioturi înnegrite. Cîteva cărămizi murdare de fum se vedeau din marea de cenuşă care înghiţise, practic,

orizontul. În respectiva cenuşă se jucau cu rîmele cîţiva copilaşi bălai, nişte babe bîrfeau la un ciot rămas dintr-un gard, iar cîţiva beţivi, şi ei negri la faţă, ciocneau bere neagră din cioburi fumurii de halbe.

– Doamne, iartă-mă, da' ce-a fost aici? Ce s-o fi întîmplat? întrebă unul dintre pasageri, a căzut bomba atomică?

– Mai rău! Moşul responsabil de răspuns stătea liniştit pe banchetă şi dezghioca o nucă.

– Poate fi mai rău? Da' di undi ştii matali? Zeci de perechi de ochi îl fixau acum pe bătrîn, care lăsă nuca şi briceagul, ridicînd privirea.

– Păi, totul a început de Ignat, cînd se taie - cine are; cine nu, nu - porcul. Deci, cum se pregătea aşa lumea din sat - satul ăla, care ar fi trebuit să se vadă pe geam, dar nu se prea mai vede - să ascută cuţitele, să spele lighene, găleţi, să aducă paie, una-alta, vine primarul Ghiţă Coţofei şi zice: „Bă, populaţie, localnici, ia, urechea pîlnie la suptsemnatul! Se-aude? Deci, de-acum intrăm în aia, cum îi zice, Europa. Deci, este norme speciale de tăiat porcinele, astea, porcii, deci, care nu le respectă îl belesc ca pe berbec!". Din vorbă-n vorbă, una, alta, aflăm noi - noi, că şi eu sînt din satul ăsta, care nu-l mai vedeţi! - că gata, nu mai merge cu cuţitul la gît, harşti-harşti! şi sîngerete, măi, băiete, cum se zicea pe la noi. Cică porcul, că-i şi el om, fiinţă, trebuie mai întîi luat cu binişorul, gîdilat, convins cu frumosul să iasă din coteţ, apoi trebuie anesteziat şi sacrificat aşa, mai cu talent, delicat, ca să nu simtă...

– Bine, bine, dar ce legătură are dezastrul ăsta cu porcul de care zici matale?

– Păi, are. Are, ho-hoooo! Că şi eu aveam un vecin, Istrate Ţimpoi, care avea la rîndul lui un porc. Porcul, botezat Ghiţă, ca pe domnul primar... Vecinul ăsta al meu se cam speriase de domnul primar Ghiţă, de ameninţări, mai ales că era şi bănuit că deţinea în ogradă găini bolnave de gripă, deci s-a conformat. Au scos animalul din coteţ, l-au legat bine cu funii, el cu nevastă-sa şi cu rudele, să nu se smucească, şi s-au gîndit să-l adoarmă. Cum să-l adoarmă, cum să-l adoarmă? Păi, nu le-a trecut prin cap altceva mai bun decît să aducă din casă butelia de la aragaz, cu furtunul. Cică au văzut ei mai demult la televizor un documentar despre execuţiile prin gazare la americani şi chiar s-au mirat cît de liniştit murise condamnatul.

– Bine, şi? Şi ce s-a întîmplat?

– Păi, s-a întîmplat că au înfipt furtunul în gura porcului şi au dat drumul la robinet. Creştea porcul, Ghiţă, creştea şi se umfla, aşa, ca Făt-Frumos, într-un minut cît alţii într-un an. Creştea fără lături, fără tărîţe, fără grăunţe. S-a isprăvit butelia, au adus alta de prin vecini, apoi încă una şi încă una. Pînă la sfîrşit, în Ghiţă intrase gazul din vreo cinci butelii mari.

– Da, bine, dar ce legătură au porcul Ghiţă, vecinul matale şi primarul Coţofei cu dezastrul din jur?

* * *

– Păi, au, rosti moşul, care între timp sculptase cu briceagul, în coaja de nucă, celebra scenă a atacului de la Smîrdan. Au, că ăştia, cît a durat treaba cu gazul, cu umflatul porcului, s-au îmbătat de bucurie. Şi, la un moment dat, a ieşit din casă cumnatul lui vecinul meu, cu lampa de benzină, a aprins-o şi a apropiat-o de Ghiţă, să-l pîrlească pe la rît. Ei, din cîte se vede, pe acolo cam scăpa gazul...

Un bal mascat nu reprezintă întotdeauna chiar un eveniment fericit, mai ales cînd alegerea costumelor nu este chiar cea mai fericită.

Cînd Marinică Viezure a ieşit din casă, cîteva zeci de ochi l-au urmărit pe geamuri îndepărtîndu-se, iar una dintre vecinele curioase şi-a făcut trei cruci largi şi a aprins candela. Să nu dea bani pe maşină, la ia-mă, nene, Marinică a aşteptat o oră în haltă - avea abonament de personal, ca navetist ce era - timp în care soţia Eugenia a plîns de ruşine, iar copiii s-au luat la bătaie cu alţi micuţi, care trăseseră în ei cu praştia şi îi porecliseră. În aceeaşi staţie CFR a apărut şi Aurel Şeptică, vecinul şi colegul de muncă al lui Viezure. Şi el părea peste măsură de nervos, iar nevastă-sa se ţinea mai departe pe peron, prefăcîndu-se că nu-l cunoaşte.

Cînd a oprit trenul, naşul Jenică nici n-a vrut să le deschidă uşa la început, motivînd că se sperie ceilalţi călători; a cedat, totuşi, la insistenţele doamnelor, care plîngeau şi ameninţau că se aruncă sub roţi, să le taie vagonul dacă nu le ia mai repede din acea haltă nenorocită, în care se strînsese lumea ca la bîlci să se uite la ei, iar unii mai îndrăzneţi îi fluierau şi chiar îndrăzneau să-i pipăie.

* * *

Pentru onomastica domnului director, conducerea Întreprinderii de Componente şi Subansambluri pentru Perne din Burete a decis să organizeze ceva original, ceva de care angajaţii să-şi aducă aminte peste ani şi ani. Secretara Valerica Brotăcel a făcut cîteva duzini de cafele şi a golit de vreo zece ori scrumierele din sala de consiliu în care se căutau idei. Pe motiv de uşă grea, capitonată, directorială, nimeni n-a auzit care au fost exact aceste idei, cine le-a propus şi cine le-a refuzat; cu siguranţă fuseseră idei proaste, deoarece singura acceptată în unanimitate a aparţinut însuşi domnului director. Aşa se face că în aceeaşi zi, la panoul de pe hol, lîngă pozele fruntaşilor şi codaşilor în producţie, a apărut un anunţ scos la imprimantă pe hîrtie roz, cu antet şi o floare desenată cu carioca şi semănînd cu o gogoaşă: „Dragi colegi, stimaţi angajaţi, pentru a-l cinsti împreună, prin gînduri şi fapte, pe domnul director, sînteţi invitaţi cu toţii (inclusiv familiile!) în sala de mese a unităţii noastre fruntaşe.

Carnaval! Bal mascat! Prezenţa obligatorie! Penalizări pentru cine vine fără costum!”.

* * *

Aşa se explică jena doamnelor Viezure şi Şeptică, aşa se explică protestele naşului Jenică şi tot aşa se explică aspectul celor doi, Marinică şi Aurel. Ei au urcat primii în vagon trăgîndu-şi nevestele cu nişte mîini care parcă-parcă ar fi dat drumul poverilor. Au urmat copiii.

Marinică Viezure era îmbrăcat în ceea ce îşi închipuia el că ar fi un costum de marţian: un fel de cazan ruginit de rufe îi încingea mijlocul, pe braţe şi pe picioare avea nişte bucăţi de burlan, iar deasupra îşi pusese un glob pămîntesc din carton, pentru uz didactic, împrumutat de la copiii săi, şcolari. Îi decupase o gaură mai mare prin care îşi băgase capul, apoi două mai mici, rotunde şi acoperite cu celofan roşu, prin care privea, iar întregul era uns cu vopsea argintie pentru sobe. Vopseaua puţea de trăznea şi emana vapori toxici, în costum intrau albine şi bondari, globul pămîntesc argintiu se învîrtea în jurul propriei axe, mutînd ochii de marţian cînd la ceafă, cînd peste umeri, iar robotul Marinică pe de-a-ntregul semăna bine de tot cu un extraterestru cherchelit, care scîrţîia, troncănea, mirosea urît, se clătina de la vinul consumat înainte de plecare, pentru curaj, şi vorbea porcării. Din cînd în cînd, îşi mai pocnea cîte un copil: avea doi, ambii îmbrăcaţi în costume de strigoi croite din acelaşi cearşaf. Primul strigoi mai păstra nişte dantelă pe la poale, iar al doilea avea nasturi la spate.

* * *

Micuţul necunoscut din tren continua să se zbată în braţele lui Zbiqx-49 şi să-l pupe, umplîndu-l de bale lipicioase cu damf de caramele. Călătorul spaţio-temporal se zbătea şi el, întins pe linoleumul jegos, cînd auzi un fel de scîrţîit urmat de nişte sunete nedefinite. Cu coada unui ochi apucă să vadă o siluetă care îi păru oarecum familiară: costumul domnului Marinică semăna destul de bine cu cele purtate de membrii echipelor speciale trimise după el de fiecare dată cînd o scrîntea în călătoriile sale prin spaţiu şi timp. Simţindu-şi salvarea aproape se năpusti într-acolo, cu tot cu copilul necunoscut legat în jurul gîtului.

Globul pămîntesc din carton de pe capul lui Marinică Viezure se întorsese cu faţa la spate, deci cu ochii la ceafă, iar sărmanul om se izbea cu ţeasta de perete, aşadar tocmai înjura în clipa în care peste el se năpusti un cetăţean micuţ, ciudat şi cam verzui, ţinînd la gît un copil necunoscut, care răcnea „Tataaaa! Tăticuleeee!”.

Aurel Şeptică, vecin şi coleg cu agresatul, dar îmbrăcat într-un fel de Făt-Frumos, cu nişte indispensabili bleu flauşaţi şi purtînd înfiptă în bască o pană din pernă, sări să-şi elibereze tovarăşul. În vagon se stîrni învălmăşeală: Zbiqx-49, cu copilul la gît, îl îmbrăţişa pe Marinică Viezure, de care trăgeau pe de-o parte copiii proprii şi nevastă-sa (îmbrăcată într-o rochie care putea fi atît de Ileana Cosînzeana, cît şi de invitată la o cumătrie), iar de cealaltă parte colegul Aurel Şeptică şi familia acestuia (alcătuită din trei minori îmbrăcaţi în spiriduşi şi o soţie mai mult dezbrăcată). Cînd privitorii tocmai vroiau să pună rămăşag

dacă Marinică se rupe sau nu sub acţiunea forţelor exercitate de cele două tabere, forţe care acţionau asupra sa pe aceeaşi direcţie, dar în sensuri opuse, întregul vagon fu scăldat într-o lumină orbitoare, după care se auzi un zumzet, iar într-o clipă, din toată învălmăşeala nu mai rămase nimic...

– He-he, ieri dormea pe prispa căsii, azi s-o dus în... Fuse, fuse, şi se duse! filosofă un moşneag dintr-un colţ, care morfolea prune uscate, făcînd baloane. Dom'le, la ce nivel au ajuns ăştia cu teleportările, he-he, mai ceva ca la televizor!

Contrar părerii unor experţi, nu doar tonul face muzica; asta, cu condiţia să nu apară cumva neprevăzutul, sub diversele sale aspecte.

Osiile vagoanelor scoteau sunete ciudate şi diverse, deşi trenul se oprise: în faţă se întindea un defileu adînc, străjuit de doi pereţi din granit, tari ca poporul român şi plini de inscripţii gen „Fane şi Ramona", „Georgel şi Petronela", „Stan şi Bran" „Moş Ion Roată şi Unirea", „Acul şi barosul" şi altele de aceeaşi teapă. Din ce în ce mai mulţi călători, strîngînd cu teamă la piept bagaje voluminoase, genţi, saci, sape ori doar mape, se întrebau mai întîi în şoaptă, apoi cu glas tare - de ce anume stă trenul şi, mai ales, de ce anume osiile vagoanelor scot sunete diverse de vreme ce trenul stă.

– Haida-hai, noroc, băieţi! răcni de lîngă locomotivă nea Costel. Era bucuros, era fericit: tocmai isprăvise de ciocănit osiile vagoanelor. Din pricina căderilor de pietre şi alunecărilor de teren putuse să ciocănească vagoanele la osii după pofta inimii, fără să respecte orarul. Fusese ucenicul lui Nea Pandele, pensionat nu demult, şi se poate spune că reuşise să-şi depăşească în talent maestrul. Tocmai ascultase cu deplină satisfacţie acel „Do diez" al vagoanelor de clasa întîi, „Re"-ul evident al vagonuluirestaurant, pe care doar profanii l-ar fi putut confunda cu „Mi-bemol"-ul de la clasa a doua şi, desigur, acel adevărat arpegiu scos de locomotivă. Costel putea desluşi după ureche dacă un vagon era de producţie autohtonă sau nu şi regreta scoaterea din circulaţie a unor vechi garnituri fabricate pe la 1895, adevărate viori Stradivarius ale căilor ferate. Deţinea acasă o impresionantă colecţie de casete şi compact-discuri cu sunete scoase de diverse osii de vagoane şi locomotive; cînd avea o dispoziţie înălţătoare, solemnă, asculta glasul clasic al unor vechi vagoane vieneze sau nemţeşti, cînd avea invitaţi mai tineri, cu gusturi mai moderne, mai comerciale, băga banda aia, cu TGV-ul francez, cu monorailurile japoneze sau, pe la sfîrşitul chefurilor, cu „Săgeata Albastră", iar cînd se îmbăta ca porcul îşi punea un disc vechi şi zgîriat, cu zgomotele scoase de osiile unor vagoane de marfă, de-ale noastre, vagoane de of şi inimă albastră. Costel devenise cu timpul un adevărat profesionist, un fin cunoscător.

În cazul locomotivei de care fusese ataşat personalul 89890 - locomotivă care trebuia să scoată un „Do- Mi- Sol- Do" curat, uşor de folosit şi la colindele de Crăciun - se băgase pe undeva un bemol sau un diez, semn că exista ceva care nu mergea chiar cum trebuie...

Nu doar la vînătoare contează de care parte a ţevii te afli. Nea Costel îşi retrăieşte întreaga viaţă, iar cea mai bună soluţie pentru a scăpa de probleme se dovedeşte a fi teleportarea acestora în curtea vecinului.

Între timp, Aurel Şeptică, Marinică Viezure (cu familiile lor), plus Zbiqx-49 şi copilul necunoscut, atîrnat la gîtul său, tocmai se descompuseseră în particule elementare, urmînd a se recompune la loc după încheierea saltului spaţio-temporal. Din fericire, colegii de serviciu ai lui Zbiqx - care simţiseră nereguli în datele transmise de microcipul implantat din naştere sub pielea acestuia (microcip care, în paralel, îi comanda purtătorului din cinci în cinci minute să fie un cetăţean model, mulţumit cu salariul minim pe economia galaxiei) - reuşiseră să-l localizeze la timp şi să focalizeze pe el raza de teleportare, aşadar îl aşteptau să apară dintr-o clipă într-alta. Din nefericire, ei nu ştiau că Zbiqx-49, colegul lor aflat pe drumul de întoarcere, nu venea singur...

* * *

Nea Costel, după cum spuneam, era nemulţumit de un anumit sunet scos de o anumită osie, aşadar îşi aduse trusa şi se băgă sub tren ca un adevărat meşter, culcat pe spate, pe o pătură veche, desenată cu ursuleţi. Trenul, bineînţeles, stătea în continuare, fiindcă muncitorii nu eliberaseră încă şinele de bolovanii căzuţi peste ele, pentru simplul motiv că plecaseră.

Pe lîngă plăcuţele cu tradiţionalul îndemn „Nu vă aplecaţi în afară!”, prin vagoane - mai precis, în două anumite zone ale lor, situate la extremităţi - se află şi altfel de plăcuţe. De la depărtare par la fel, dreptunghiulare, albe şi smălţuite. De aproape, se vede că pe ele scrie altceva. „A nu se folosi în timpul staţionării!” scrie pe ele, iar îndemnul face referire nu la maneta semnalului de alarmă, nu la sistemul de ventilaţie sau de iluminat, ci la veceurile din vagoane. Acele construcţii ingenioase şi simple, cu o pedală care acţionează o clăpiţă. Acea clăpiţă care, acţionată de pedală, se îndepărtează, permiţînd curioşilor să privească în jos, peste traverse. Unii au petrecut ore întregi privind prin găurile veceurilor de vagon, atraşi de goana nebună a peisajului de sub ei - restrîns în mod nefericit de diametrul ţevii.

Pentru cei cu suflet mai puţin atras de reverie, veceurile de vagon au un rost mult mai prozaic şi foarte bine definit, iar pentru cei cu probleme digestive, îndemnul „A nu se folosi în timpul staţionării!” acţionează întocmai ca, pentru un curios din fire, interdicţia „Nu privi!”.

Domnul Ieremia Ciuşcă era un pragmatic suferind de nenumărate afecţiuni digestive, care înainte de plecare fusese condus la gară cu alai, de familie - se ghiftuise ca pentru ocolul Pămîntului. Mîncase mult şi gras, slănină, caltaboşi, cîrnaţi, piftie, chişcă, sîngerete, chiftele, sarmale, plăcinte, băuse zdravăn şi amestecat, iar acum, natura îşi spunea cuvîntul. Trenul stătea, după cum spuneam. Clătinîndu-se, domnul Ieremia Ciuşcă se îndreptă spre unul

dintre capetele vagonului, privind în toate părţile să nu-l vadă nimeni. Uşa cu plăcuţa „A nu se folosi în timpul staţionării!” se închise scurt în urma sa...

* * *

Nea Costel descoperise în sfîrşit de ce sunetul unei osii nu se încadra în corul colegelor: o piatră se înţepenise la extremitatea unui vagon, o piatră colţuroasă, care cobora nota cu aproape un semiton. Se întinse mai bine pe păturică, pe spate, cu faţa în sus, ţinînd în fiecare mînă cîte un instrument de mare precizie. Deasupra sa, în dreptul capului, se afla un fel de cilindru, de ţeavă isprăvită cu o clăpiţă. Desupra sa, dar ceva mai sus, se afla domnul Ieremia Ciuşcă. Era pe deplin satisfăcut şi tocmai se ridica. După care, se uită în oglinda îngălbenită, încercînd să-şi tragă părul din dreapta peste chelia transpirată. Mulţumit de rezultat, se pregăti să iasă, privind spre pedala din pardoseala acoperită cu linoleum. De afară, răsună o voce:

– Gata, breeee! Haida, calea ferată e curăţată, puteţi plecaaa! De sub vagon, Nea Costel rugă:

– Măcar un minut, un minuţel mai aşteptaţi, vă rog, să termin şi eu!

* * *

Astroportul „Universul Liber” avea o zonă separată, destinată teleportărilor. Aceasta era împărţită în două: prima parte era mai curată, dereticată zilnic şi rezervată călătorilor străini şi delegaţiilor mai importante, venite de sus (vorba vine!). Înalţii oaspeţi îşi recombinau particulele elementare într-un aparat de teleportat modern, de ultimă generaţie, chituit şi vopsit cu grijă în fiecare an şi peste care roboatele de serviciu aşterneau un cearşaf cînd nu era pus în funcţiune. Pe pereţii odăii de primire sclipeau pancarte holografice în mai multe limbi de circulaţie intergalactică, inscripţionate cu tradiţionalele „Bine v-aţi recombinat la noi, dragi oaspeţi!”, respectiv „Teleportare plăcută!”, de la caz la caz, iar un hol întreg era ocupat cu mici buticuri de suveniruri fără taxe vamale. Cu totul altfel arăta însă zona destinată teleportărilor curente, de serviciu, ale personalului care făcea naveta sau ale diverşilor furnizori. Băncile sălii de aşteptare erau necapitonate, pereţii zugrăviţi în ulei holografic verde erau murdari, uşa de la toaletă nu se închidea bine şi scîrţîia, pe singura pancartă scria mare „Nu scuipaţ pe jos!”, iar la chioşcul de ţigări şi răcoritoare se vindeau doar sfoară, creveţi de pe Casiopeea şi nişte sucuri naturale suspecte, fabricate pe un satelit îndepărtat pe care nu creştea nici fir de plantă. Acolo se aflau colegii de secţie ai lui Zbiqx-49, care priveau nerăbdători la aparatul de teleportat vechi, ruginit, energofag şi cu vopseaua proaspăt sărită...

* * *

În principiu, teleportările sînt cam ca gîndul - adică iuţi, inodore, insipide, incolore şi nu fac gălăgie. Teleportarea colegului Zbiqx a început cu un fum albastru de la circuitele aparatului, fum mirosind a grătar de cîrnaţi pe care cineva a pus la uscat nişte şosete supraelastice, a continuat cu un zgîlţîit, apoi

cu un scîrţîit, un bîzîit şi cîteva înjurături de orbite, sateliţi, ciristeu şi diverse onomastice. După care, uşa cabinei de teleportare a sărit cît colo, scoasă din ţîţîni. Pe gresia cu coji de seminţe a astroportului s-au prăvălit, unul după altul sau pe perechi, Aurel Şeptică, Marinică Viezure, membrii familiilor lor, apoi Zbiqx-49, victorios, care căzu ultimul peste mormanul de trupuri terriene, răcnind:

– M-am întors!

De gîtul său stătea prins ca lipitoarea un copil pămîntean necunoscut, tuns zero, julit în genunchi şi murdar de muci la nas. În timpul teleportării (un timp de ordinul nanosecundelor), micuţul reuşise să scoată o cretă dintr-un buzunar, cu care scrisese porcării şi desenase terriene goale pe pereţii telecabinei, apoi scuipase pe butoane şi, în fine, se căutase în sîn după nişte zarzăre crude, pe care le mîncase pînă în clipa recompunerii în particule elementare, făcînd sîmburi pe jos. Doi dintre colegii de secţie ai lui Zbiqx-49, adunaţi să îl întîmpine, leşinară...

* * *

Pe Terra, sub vagon, Nea Costel trăgea cu ranga în piatra înţepenită, care scotea scîntei. Tot pe Terra, dar în vagon, deasupra lui Nea Costel, domnul Ieremia Ciuşcă îşi terminase treaba, se pieptănase şi se pregătea să iasă din cabină. Privea la pedala de lîngă closet şi se gîndea dacă să apese sau nu. Locomotiva fluieră, tăind liniştea în două, iar Nea Costel îngheţă, închipuindu-şi trenul plecînd în secunda următoare şi trecînd cu roţile peste el. Într-o clipă, îşi retrăi întreaga viaţă: copilăria petrecută la ţară, jucînduse printre orătănii de curte sub privirea unui bătrîn sfătos, bunicul său, apoi primii ani de şcoală, primele extemporale la aritmetică şi citire, prima corigenţă la chimie, vacanţele petrecute în tabăra de pionieri, cu colegii, apoi prima iubire, apoi a doua, apoi serviciul militar la fanfara garnizoanei, liberarea, ucenicia la atelier, primul loc de muncă, apoi ziua în care s-a însurat, cea cînd i s-a născut primul copil, apoi seara aia, în care s-a îmbătat cu colegii şi a împrumutat unuia dintre ei, nu mai ţinea minte cui, zece milioane, banii strînşi pentru centrală de apartament...

„Hopa, stai aşa!” îşi spuse el, devenind dintr-o dată mult mai atent la filmul vieţii sale, „acu’ văd exact cui i-am împrumutat banii!”. Imaginile îi jucau prin minte, se văzu la el acasă, cu un coleg, scoţînd fără ştirea nevestei teancul de bani din şifonier şi oferindu-l acestuia. În cadru, colegul stătea cu spatele şi purta bască, dar tocmai se pregătea să se întoarcă, să-şi arate faţa.

În clipa aceea, simţi o mînă cum îl trage de cracul pantalonului, iar filmul vieţii se rupse brusc. Vru să huiduie ca la cinematograf, cînd se schimbau bobinele, dar mîna îl trase şi mai tare, pînă ce îl scoase de sub vagon:

– Nea Costel, scoal’ bre, n-auzi? Fluieră ăştia, bre, hai, că în jumătate de oră plecăm! Nea Costel stătea în fund, pe marginea căii ferate, şi se uita la Jenică. L-ar fi strîns de gît cu bucurie, l-ar fi sugrumat de zece milioane la

valoarea de atunci, bani de centrală. Sub vagon, pe locul de unde tocmai se ridicase, ceva căzu între şine cu un pleoscăit.

* * *

În biroul directorului astroportului, Ţîrdea-96, era şedinţă. Zbiqx-49 fusese scos în faţa colectivului şi aşezat pe un scaun, să dea socoteală, în vreme ce pămîntenii stăteau înghesuiţi într-un colţ, sub pază armată - nea Wirkqx-64, paznicul contractual, îi păzea cu un fazer vechi şi ruginit, tip ZB, de pe vremea lui Pazvantqx, iar ei mîncau seminţe, scuipînd cojile pe jos. Colegii lui Zbiqx nu şi-ar fi dorit să se afle în locul său, dar nici în locul domnului director, deoarece sărmanul avea în jurul gîtului, ca un colier, braţele subţiri şi murdare ale unui copil terrian tuns chilug şi mucos, care îi striga din cînd în cînd:

– Tăticuleeee!

Poveste despre o cale ferată realizată pe jumătate. Pe jumătatea din stînga, mai exact. Cu toate astea, viaţa merge înainte, deoarece mai există şi alte mijloace de transport.

– Ce ne facem, dom’le, cu ăştia? Unde-i punem? Dăte, bre, lasă-mă, bîşti d-aici, că mă doare capul! întrebă directorul Ţîrdea-96, în timp ce încerca să-şi jupoaie de la gît copilul terrian, devenit din ce în ce mai nesuferit.

– Hai să-i împăiem, dom’ director! îşi dădu cu părerea un extraterestru scund şi păros, cu un costum holografic niţel scămoşat pe la revere. Îi împăiem şi-i punem pe hol, la intrare, pentru cînd ne mai aduc elevi cu clasa, în practică. Să vadă toţi cum arată ăştia, de pe alte galaxii!

Adevărul era că pămîntenii, aşa cum se prezentau ei în acel moment, îmbrăcaţi cu toţii pentru carnaval (iar bărbaţii chercheliţi zdravăn pe deasupra) reprezentau pentru oricare privitor tot atîtea antireclame vii la turismul prin părţile sistemului nostru solar.

– Să te fi împăiat mă-ta, cînd te-a clonat! Alte idei tîmpite ca tine mai ai? Vrei să scrie iar ziarele prostii despre noi, ca atunci, cu imigranţii ăia klingonieni? se enervă directorul.

Pe acea planetă îndepărtată copiii se obţineau în laboratoare speciale, prin clonare; totuşi, cîţiva savanţi contestaţi de mulţi locuitori reuşiseră în premieră obţinerea unui miel spaţial printr-o metodă revoluţionară, adică prin încrucişarea unui berbec cu o oaie, dar reuşita a stîrnit manifestaţii de protest - mai ales că mielul avea o faţă cam bleagă, care aducea bine cu mutra unuia dintre ciobănaşii galactici, Nechifor-21.

* * *

Trenul personal 89890 pornise de cîteva minute, dar toţi pasagerii se pregăteau să coboare. Se pregăteau, fiindcă mult nu mai era pînă la punctul terminus, acolo unde calea ferată se isprăvea - sau, mai bine zis, se termina pe jumătate.

Unii ar fi avut nevoie să meargă mai departe, tot cu trenul, dar asta nu se putea: fosta conducere a Ministerului Transporturilor raportase că planul - care prevedea montarea de cale ferată pe încă o sută de kilometri - fusese îndeplinit, conform declaraţiilor apărute şi prin ziare, pe jumătate. 50 la sută! Asta dădea bine la o anumită parte a electoratului, dar realitatea era oarecum diferită: angajaţii plătiţi cu ziua (şi prost pe deasupra!), ca să scape mai repede, întinseseră doar una dintre şine - cea din dreapta, cum mergi încolo, cale de o sută de kilometri, pînă la primul orăşel. Acolo, ei descoperiseră bufetul „Scaietele”, unitate de deservire model, cu vestita sa ciorbă de burtă şi un vin de regiune superior şi ieftin. Bucăţile din cealaltă şină, cea din stînga, n-au mai fost montate, ci vîndute în secret la diverşi particulari, apoi transformate în diverse consumaţii.

Prin urmare, două localităţi ale patriei noastre rămăseseră legate într-un mod foarte ciudat, iar nişte domni din minister au încercat să o scalde, declarînd presei că viitorul aparţine trenurilor de tip monorail, care circulă pe o singură şină, ca la japonezi. Nimeni nu i-a crezut, mai ales că respectivii domni din minister erau aceiaşi care, cu doi ani în urmă, suspendaseră cîteva personale din zonă pe motiv că şi japonezii folosesc trenuri suspendate. Noroc de mătuşa unuia dintre ei, proprietara unei firme de autobuze şi maxi-taxi, care asigură de atunci încoace transportul de călători pe respectivele rute...

* * *

– În concluzie, tună directorul astroportului, Ţîrdea96, asta e. Am holofonat şi sus, la conducerea galaxiei: nu se poate! Îi facem pachet şi îi trimitem acasă la ei. Ce-ar fi dacă i-am ţine printre noi pe toţi nespălaţii de pe alte planete? Au microbi, viruşi străini, pun mîna şi strică, se joacă la butoane... S-a mai întîmplat şi prin alte galaxii, tot aşa, au venit unii cu familiile lor, cică la cules. N-au mai scăpat de ei pînă azi, s-au înmulţit şi au devenit dăunători, că mănîncă plasma de la televizoare. Aşadar, la cabina de teleportare! Eu mai propun, ba chiar decid, să-l trimitem şi pe Zbiqx-49 cu ei, drept pedeapsă.

Totul este bine cînd se termină. Oricum, nu se termină cum vă imaginaţi dumneavoastră, asta e sigur!

Şinele de cale ferată ţăcăneau uşor şi monoton, în vreme ce trenul personal 89890 se apropia, frînînd, de gară. Prin compartimente nu mai era nimeni, pasagerii lăsaseră locul ambalajelor, cojilor de seminţe şi celorlalte resturi. Toţi se înghesuiau pe culoare să coboare primii, iar un moş mic, cu iţari, gumari şi vată în urechi, care trăgea după el un purcel viu, legat cu sfoară, încercă să se bage în faţă, motivînd că pierde avionul. Fu pocnit peste ceafă cu o bască. În sfîrşit, trenul opri, scîrţîind ca de obicei.

* * *

O gară de orice fel reprezintă un mic Univers, fiind mai reprezentativă pentru zona de baştină decît, să zicem, un mare aeroport internaţional. Într-un mare aeroport internaţional nu veţi găsi babe adormite cu capul pe vreo găină

sau curcă vie, copii care, iarna, să se tragă pe gheţuşul din sala de aşteptare sau navetişti jucînd şeptica pe fundul şepcii. În magazinele duty-free din marile aeroporturi internaţionale cu siguranţă nu există prin rafturi seminţe de bostan sau floarea-soarelui, vodcă la cutie sau vin de regiune la bidon, motiv pentru care, din cîte se pare, viaţa în marile aeroporturi internaţionale este una tare plicticoasă.

Cu siguranţă, nimeni din micuţa gară de destinaţie nu se plictisea. Nici măcar casieriţa de la ghişeul de bilete: chiar dacă toţi pasagerii mergeau cu naşul, duduia croşeta. Nici babele adormite cu capetele pe paporniţele cu găini nu se plictiseau, ci visau, în vreme ce găinile le ciuguleau de nas.

Cînd ultimul scîrţîit de frîne încetă, clădirea gării începu să vibreze ca la apropierea unei turme de bizoni; zidurile tremurau, geamurile zornăiau, iar animalele cu sau fără stăpîn se pitiseră speriate pe sub banchete: veneau călătorii.

* * *

Prin faţa privitorilor trecură, astfel, în ordine, ca tot atîtea mici uragane, diverşi popi, zugravi cu ziua, sculerimatriţeri, un moş cu tricou şi desagă discutînd aprins cu un fost păpuşar, cîţiva călugări de la Schitul Pasărea, un surdomut care se certa cu nişte cetăţeni să dea muzica mai încet, soldaţi în permisie, un inginer specialist în pete de vin roşu, domnul Sisoe Postăvaru cu mutră bleagă, fost activist, domnul Ieremia Ciuşcă, acum uşurat. Cu toţii alergau spre autogară, dovedind încă o dată că orice sfîrşit e doar un început de drum. Autogara era la puţine zeci de metri de gară şi semăna leit cu aceasta.

Cînd primii dintre foştii pasageri ai personalului au ajuns pe peron, au observat în consens că puţinele scaune erau toate ocupate. Pe ele stăteau Aurel Şeptică, Marinică Viezure şi membrii familiilor lor, îmbrăcaţi cu toţii pentru bal mascat şi mult mai chercheliţi. Se pare că erau acolo de ceva vreme, fiindcă bărbaţii avuseseră timp suficient să-şi mai cumpere o navetă de bere şi să-şi cîrpească odraslele, care bîzîiau mai încolo, pe iarbă. Lîngă copii se afla un cetăţean necunoscut, cam ciudat şi prăzuliu la faţă, care nu părea defel de prin părţile locului; acesta se strîmba la copii, încercînd să-i înveselească.

După cinci minute, autobuzele erau ticsite; dintr-unul se auzi un glas piţigăiat, spunînd „Viitorul transportului de călători nu aparţine combustibililor fosili, ci electricităţii!

Aşa am văzut eu la televizor!”; în clipa următoare uşa se deschise, iar prin ea zbură o babă.

* * *

Undeva, departe, pe o planetă dintr-o galaxie îndepărtată, nişte extratereştri chefuiau. Directorul astroportului, Ţîrdea-96, părea fericit, chiar băuse şi el cu băieţii. Mai păstra pe gît urmele unor braţe mici şi lipicioase, era puţin zgîriat pe faţă şi avea un ochi umflat, dar era fericit, după cum am spus.

În sala mare, pe o masă antigravitaţională, plutea un tort în formă de navă spaţială din ciocolată, cu hublouri de bezea şi trape din marţipan: scutul energetic şi sistemul de propulsie erau scofîlcite de parcă ar căzut careva cu cotul peste tort...

* * *

La puţină vreme după cele petrecute mai sus, cîţiva cosmonauţi aflaţi pe o staţie orbitală internaţională au raportat bazei că de ei se apropie, plutind haotic şi oarecum în zig-zag prin vidul interplanetar, o capsulă spaţială ciudată, posibil de provenienţă extraterestră. Braţele telescopice cu cleşti au fost acţionate, iar capsula dusă pe staţie, într-o cameră sterilă. Primul cercetător, savant cu o bogată experienţă căpătată în spaţiul cosmic, pătrunse în cameră îmbrăcat într-un costum special. Se apropie încet de obiectul zburător neidentificat, din care se auzeau zgomote ciudate, şi îl atinse. Deodată, învelişul acestuia se sparse şi din el ţîşni o făptură. În întreaga staţie orbitală şi chiar mai departe, în întunericul rece din spaţiul intergalactic, răsună un strigăt:

– Tăticuleeeee!

Sfîrşit

Cuprins

Dopul scuză mijloacele...3
Univers spaţial românesc...5
Plimbare pe Strada Pacienţii...6
Noile pagini din jurnalul plutonierului Mitran...7
Faptul divers...15
Fenomen luminos neobişnuit...17
Misterioasele dispariţii de după Sărbătoarea Vinului...18
Concurs de desene pe asfalt...22
Băieţelul cu chibriturile...26
Mica Sirenă...27
Albă ca Zăpada şi unul dintre cele şapte păcate...28
Părinţi, aveţi grijă de...29
talentul copiilor...29
dumneavoastră!...29
Pe aripile vîntului...30
Aventuri la gîrlă...31
Dezavantajele prospectelor fără instrucţiuni în limba română...32 Poveste cu fulgi...36
Mapamond paranormal românesc...37 Păstraţi bonul pînă la ieşirea din unitate...38
De ce e bine că Sfîntul Gheorghe a învins balaurul şi nu invers...40
Răţuşca cea urîtă...42
Poveste educativă...44

Odă în apometru antic...45

Rolul şi importanţa topoarelor în alungarea trăznetelor...46

Telenovela la îndemîna tuturor manual pentru scenarişti...48

Cel mai deştept retrocedează primul...50

„Medicina la îndemîna oricui”

emisiune radiofonică...51

Mica publicitate...52

Sanie fără zurgălăi...54

În poiana din pădure au loc şi conflicte dure...55

De-a Baba- Oarba...62 De-a bîza-n doi...64 Ileana Cosînzeana din Pădurea Adormită...66 Cîmpu-i alb, oile-s galbene...68

Sub cupola circului...69 Povestea lui Halat Alb...72

Rolul şi importanţa bateriilor de 1,5 volţi în viaţa comunităţii...73

Falsa problemă a crizei de energie...77 Povestea lui Harap Alb...78 Aventurile nefericite ale unui locatar de Ziua Îndrăgostiţilor...79 Aventurile nefericite ale unor tineri de Dragobete...83 Unde duce dependenţa de pizza...86 Spaţiul mioritic. Ultima frontieră...88 Povestea porcului - remix...89 Luna, pămînt românesc...91 Reforma fără fond...93 Micuţa Publicitate...95 20...96 Un motiv temeinic pentru a nu participa la tombole...98

Grădiniţa de copii, cuibuşor de nebunii...100 Creierele şi furnica...101

Ceasul rău, pisica neagră şi găina,,,,,,...104 Aventuri pe gheaţă, cu îngeraşii dintr-a şasea...105 Poveste cu iepuraşi fricoşi...109

Noaptea în care cîinii au lătrat a pustiu......111 Două poveşti de groază pentru citit la culcare copiilor obraznici...112

Aşa s-a castrat căţelul.........116 Povestire mică despre nişte mici......122 Tîrg de fete......123 Aşteptîndu-l pe poştaş...127 Păcală, frate cu românul...128 Noaptea în care s-a spart ţeava de la beci...131 Apă de ploaie...136 Examen de ciobănit european...138 Veşti bune pentru animale..............141 Capra cu trei purceluşi...144 Aventuri în ţara Împăratului Verde......146 Faţa nevăzută a Baladei Mioriţei...147 Balada Meşterului Manole...148 Sărbătoare cu paraşutişti sportivi.........150 Adevărul despre situaţia dotării unor instituţii de învăţămînt...153 Ceaţa bate filmul.................155 Cineva, acolo, sus, ne pîndeşte?...157 Povestea peştişorului de aur...160 Jurnal de ştiri.............................162 File din jurnalul elevului Nelu.........175 Mersul Trenurilor...181

Tipărit la MULTIPRINT

Coperta şi desenele: Jup Tehnoredactare: Jup Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: IEŞAN, CIPRIAN - Mersul Trenurilor ISBN: